

၀
၁၂

မိုးစက်ပွင့်သင်္ကေတ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ခေါ်မြင့်မြင့်ရှိ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူစာပေ)

အမှတ်: ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုပေါက် ၆ ၀၉၄၂၀၂၄၃၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇွန်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၇၀၀၆၉၁

သိမ်း မိုးစက်ပွင့်သင်္ကေတ ဗျူစာပေ၊ ၂၀၁၄။ ၂၆၄ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ (၁) မိုးစက်ပွင့်သင်္ကေတ	၀၉၅- ၈၃
--	---------

အခန်း (၁)

“မင်းတော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ နွယ်မာကျော်၊ ဒီလောက်
 တောင်းပန်နေတာတောင်မှ သားလေးမျက်နှာကိုမှမထောက်”
 “နွယ်မာဘဝမှာ ဘာအတွယ်အတာကိုမှ မထားချင်ဘူး ကို
 နန်းနော်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ နွယ်မာဘဝ အချုပ်အနှောင်မခံနိုင်ဘူး”
 “ဒါတွေလည်း ငါ နားလည်လို့ ခွင့်လွှတ်ပေးထားတာပဲ၊ အခု
 တကယ်တော့ မင်းဆန္ဒတွေအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး”
 “ဆုံးဖြတ်ပြီးသားအတွက် နွယ်မာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်တတ်
 ဟု အာရင်ကတည်းက ဒီလိုမျိုးတွေရှိခဲ့တာလည်း ရှင် သိနေတာပဲ၊
 အခြစ်လို့ မိဘတွေပေးစားတုန်းက ဒေါင်းညှိတ်ခဲ့လဲ”
 “အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် မင်းစိတ်တွေ ပြောင်းလဲလာမလားလို့

“ခုတော့ ရှင် နားလည်ပြီမလား။ သားလေးကို ရှင် တာဝန်ယူ နိုင်ရင် နွယ်မာ ခေါ်သွားမယ်”

နွယ်မာကျော် စကားတွေက ယတိပြတ်ခိုင်မာနေခဲ့ပြီဆိုတော့ လည်း

“ငါ့သားကို ငါ တာဝန်ယူနိုင်တယ်။ မင်းလိုမိန်းမမျိုး လက်ထဲ တော့ မထည့်နိုင်ဘူး”

နွယ်မာကျော် နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားခဲ့ကာ

“ဒါက ရှင့်သခင်ဘာပဲ။ ဒီမအေက မွေးတဲ့နောက်တော့ မျိုးရိုး ဗီဇကတော့ ပါလာမှာပဲ”

“မင်းလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေ ငါ့သားဆီကို ဘယ်တော့မှ မရောက် စေရဘူး နွယ်မာကျော်”

နွယ်မာကျော်နှင့်တော့ သားလေးကိုမထည့်နိုင်။ မကောင်းသည့် စိတ်ဓာတ်တွေ သားလေးကို တစ်စွန်းတစ်စမှ အစွန်းမခံချင်။ အိမ်ထောင် ကျဉ်းကတည်းက အပျော်အပါးမကင်းခဲ့သော နွယ်မာကျော်က ခုလည်း သားလေး ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီ။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးပါ။

ငယ်ရည်းစားဟုပြောသော ဘိုကပြားတစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံခြား လိုက်သွားဖို့ စီစဉ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒါကိုသိသော နွယ်မာကျော် မိဘများကလည်း ကိုဘုန်းအ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် သမီးကို ပြောလို့မနိုင်ခဲ့ပေ။

“မောင်ဘုန်းနေကို အန်ကယ် ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ။ ခြေငြိမ်မလားလို့ ပေးစားလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးနေတော့တာပဲ”

သမီးမိုက်အတွက် အန်ကယ် အားနာလှပြီ”

ချောလည်းမရ၊ ခြောက်လည်းမကြောက်၊ မိဘကိုမိဘမှန်းမသိ တတ်သော နွယ်မာကျော်က ဘယ်သူ့ပြောစကားကိုမှ နားမထောင်ခဲ့ချေ။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ မောင်ဘုန်းနေ၊ တားလည်းမတား နဲ့တော့ကွဲ့၊ အန်တိုသမီးမှာ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုး ပါလာမှတော့ စွန့်လွှတ် လိုက်ရဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

ယောက္ခမနှစ်ယောက်စလုံးက အားနာမှုတွေနှင့်အတူ နှစ်သိမ့် စကားတွေဖြင့် ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့သည်။ နွယ်မာကျော်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က မြင်မြင်ချင်းသဘောကျသွားမိတာအမှန်။

ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့အကျင့်စာရိတ္တဖောက်ပြန်လိမ့်မည်လို့ မထင် ခဲ့။ လင်ယောက်ျားအပေါ် သိတတ်ဖို့နေနေသာသာ တစ်နေကုန် ဖဲရိုက် ညှဆိုခိုက်ကလပ်သွားတာနှင့် ဒင်နာဆိုပြီးသွားတာကလည်း ညတိုင်းပင်။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုရှိတတ်သော ပါတီပွဲတွေက ဘယ်တော့မှ ပြီးလို့မဆုံး။ မအိပ်နိုင်ဘဲ ညတိုင်းထိုင်စောင့်နေရတာက သူ့ရဲ့တာဝန် တစ်ခုလို့ပင် ပြောရမည်။ တစ်နေလုံးအလုပ်ထဲမှာ ပင်ပန်းလာသမျှ ပြန်လာတော့လည်း စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း ရန်ဖြစ်ရတာ ခဏခဏ။

“နွယ်မာကျော်ဆိုတဲ့ မိန်းမက အစကတည်းက ဒီလိုသွားတတ် တာတတ် ရှိနေတာ ရှင် မသိဘူးလား။ ဘာလဲ ယူပြီးမှ နောင်တရနေပြီ”

ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းညည်းခံခဲ့သည်။

တစ်လင်မကောင်းလို့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းသည့်အကျင့်ကိုတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

ကလေးရလာလျှင် ပြောင်းလဲလာမှာပဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရလာတော့လည်း နဂိုဇီဇကမပျောက်၊ နာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ သားလေး စေတမာန်ကို ပွေဖက်ရင်း တောင်းပန်နေခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

တစ်ချက်ကလေးမှ နောက်သို့တောင် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကား ပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားသော နွယ်မာကျော်ကြည့်ကာ ရင်နာလို့ မဆုံး၊ ဒီလိုပိန်းမမျိုးနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ရတာ ကောင်းပါတယ်လို့ ယူဆမိ သော်လည်း သားလေးမျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။

“မာမီ”

နားလည်ပြီဖြစ်နေသော သားက မိခင်ဖြစ်သူဆီ အတင်းပြေး ကာ လှမ်းခေါ်သည်။

“မာမီ မသွားပါနဲ့”

အိမ်အပြင်မှာ ရွာနေသော မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်ကာ သား ခေါ်ပေမယ့် နွယ်မာကျော် တစ်ချက်လေးတောင် ခွဲမကြည့်ပါ။ ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားချေပြီ။ မိုးရေထဲမှာ ရပ်နေသော သားဆီကို သူ လျှောက်ခဲ့လိုက်၏။

“သား”

မိုးရွာထဲမှာပင် သားကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ က မိုးနှင့်အပြိုင် ရွာသွန်းနေသည်။

“ဒယ်ဒီ မာမီကိုခေါ်ပေးပါ”

တစာစာအော်နေသော သားလေးအသံတို့က သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူစေသည်။

“သားရယ်”

“ဒယ်ဒီ မာမီက သားတို့ကို ထားသွားတာလားဟင်”

“သားရယ် အိမ်ထဲဝင်ရအောင်နော်”

သားလေးစိတ်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေဝင်မှာစိုးတာကြောင့် ဘာ ဖြေရှင်းချက်မှ မပေးမိ။ သားလေးကိုပွေပိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မိဘတွေကိုတောင် မထိမဲ့မြင်ပြုသွားသော နွယ်မာကျော်တစ်ယောက် ဒုက္ခတွေ ရင်မဆိုင်ရပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းပေးပါသည်။

အခန်း (၂)

“မာမိ နောင်တတရားတွေနှင့်အတူ ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်း
နေမိတာ သား ဒီနေ့အထိပါပဲ ဒယ်ဒီ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ကြားခဲ့
ရတာတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်နေမလားလို့ ဒယ်ဒီကို ပြန်မေးမိတာပါ”

ဒယ်ဒီ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းတွေ
ကို သူ နားလည်ပါသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေသိလို့ သားမာမိကို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ
မထားစေချင်ဘူး”

“သား နားလည်ပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ မာမိဟာ သားတို့သားအဖကို
ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခွာထားခဲ့တာ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ ဒယ်ဒီမှာအပြစ်
ရှိလို့ ထားခဲ့ရင် ဖြေသာပါတယ်၊ ခုဟာက မာမိရဲ့အပျော်အပါ။ တပ်မက်
စိတ်တွေက အမှောင်ကိုပဲသာယာနေခဲ့တာ၊ အခုထက်ထိ သားတစ်

ယောက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မာမိစိတ်ထဲမှာ ရှိမနေဘူးထင်ပါတယ်”

“သားဘေးနားမှာ ဒယ်ဒီ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ခုဆို
မင်း မာမိက သူ့မိသားစုနဲ့သူ ပျော်နေပြီပဲ သားရယ်”

အသံတုန်ကာ မျက်ဝန်းညိုတွေဖြင့် ပြောနေသော ဒယ်ဒီကို
သူ အရမ်းသနားသည်။ အဘိုးအဘွားတွေလည်း မာမိစိတ်နှင့် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတာ မာမိကတော့ သိမည်မထင်။ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်ကာ လုပ်ရက်သွားသော မာမိကိုတော့ စိတ်နာမိသည်။
ဒယ်ဒီက မာမိကိုအပြစ်မမြင်ဖို့ ဆိုပေမယ့်လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
လွန်းသော မာမိကို သူ စိတ်နာမိ၏။

ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမတွေကို စိတ်နာပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် တွဲနေမိတာပဲဖြစ်သည်။

“ရည်းစားထားတာ ထားပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ဖြတ်ပစ်တာတော့ ဒယ်ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးဘက်
က နစ်နာတယ်”

“ဒါဆိုရင် မာမိဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဒယ်ဒီကိုထားခဲ့တာ
ကရော မိန်းမတွေဟာ အလျှော့ပေးလို့မရဘူး ဒယ်ဒီ၊ သားက ယောက်ျား
လေးပါ၊ ဒယ်ဒီလိုဘဝမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဦးဘုန်းနေ လေးပင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ

“သား မိခင်ကိုတော့ မပြစ်မှားမိစေနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဟာ
မိဘပဲ၊ သားကို ငရဲမရစေချင်ဘူး”

အရာရာကို နားလည်ပေးတတ်သော ဒယ်ဒီကို သူ ပြိ၍လေးစား

မိသည်။ အရွယ်တင် နုပျိုနေသော ဒယ်ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ပင်မပြု။
ဒယ်ဒီအနားမှာ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်ချင်နေသော
မိန်းမတွေက ဒုနဲ့ဒေ။ ဒီလိုမျိုးတွေတွေ့လျှင် မိန်းမတွေကို သူ ပို၍
အထင်မကြီးဖြစ်ရသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ သူ့ကိုပဲ ဘဝတစ်ခုလုံးပေးဆပ်ခဲ့သည်။ ဒါ
ကြောင့် ဒယ်ဒီကို သူ သိပ်ချစ်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဒယ်ဒီ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွား
သည်။ သူကတော့ မနားချင်သေး။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးမကြည်မလင်ဖြစ်နေ
လျှင် 'ရင်ခွင်ဦး' နိုက်ကလပ်သို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ရောက်သွားစမြဲ။
အခုလည်း ဖုန်းဆက်ချိန်းကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ မကချင်တော့ဘူး။ ဘားထိုင်ပြီး တီးလုံးလေးနဲ့ပဲ
ငြိမ်နေတော့မယ်”

ဒီနေ့ကလပ်ထဲမှာ လူစည်ကားနေတာကြောင့် တစ်ခုခုတော့
ရှိနေပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းမိ၏။ မင်းညီက

“တမာန် ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေတာကွ။ မင်းသမီးက နှင်းပုလဲညို
ဆိုလား”

မင်းသမီးက ပိုင်ခွက်နှင့်အတူ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်
ကနေသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာဟူသောအသိကြောင့် သူ ရပ်ငေးကြည့်နေ
မိသည်။

ဝေသုနှင့်မင်းညီကတော့ ကောင်မလေးတွေနှင့်အဖော်ညှိကာ
ကနေသည်။ သူလည်းပဲ ပိုင်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဆိုဖာထိုင်ခုံဆီအလှည့်

“ဒိုး”

မည်းနက်နေသော ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေကြားထဲမှ လှပသော
မျက်နှာပိုင်းစက်စက်လေးမှာ သူ နစ်ပျောသွား၏။

“ဟို ဆောရီး”

အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ပေသွားသောပိုင်တွေကြောင့် သူ ထပ်
တောင်းပန်ရန်လှည့်အကြည့် ဝင်းစက်ဝါဖန့်နေသော မျက်နှာလေးကို
မတွေ့တော့ပါ။

ရင်ခွင်ဦးကလပ်နှင့် မစိမ်းသောသူမှာ ဒီကောင်မလေးကို တစ်ခါ
မှ မတွေ့မိ။ ဒီလိုနေရာမျိုးနှင့် ဒီကောင်မလေးကလည်း မအပ်စပ်နိုင်။
ရှာဖွေနေသောမျက်ဝန်းတွေက ဘယ်လိုမှ မတွေ့တော့တာမို့ ပိုင်ကို
အရသာခံသောက်နေလိုက်၏။

သူ မတွေ့သော်လည်း လရိပ်က ထောင့်အကွယ်လေးကနေ
သူ့ကိုတွေ့နေ၏။ တော်တော်ချောသည့် လူပါလားဟု တွေးနေမိရိုက်

“လရိပ် အဲဒီလူနာမည်က စေတမာန်တဲ့၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့
ရှုပ်တာတော့ နာမည်ကြီးပဲနော်”

ခင်မာက တီးတိုးလေး သတိပေးသလိုပြောပြသည်။

“နင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မမညို ဒီမှာရုပ်ရှင် လာရိုက်တိုင်း မြင်တွေ့နေကြာ၊ ပြီးတော့
မိန်းကလေးတွေပါးစပ်ဖျားက စေတမာန်ဆိုတာ မင်းသားတစ်ပါးပဲ”

လရိပ် မအံ့ညိုနိုင်ပါ။ ဒီလူက တော်တော်ချောတာလည်း မျက်
မြင်ပဲလေ။ ဒီနေရာမျိုးကိုလည်း လရိပ် ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ဘူးခဲ့။

မမညိုနှင့်ဆုံတွေ့ခိုက် ရှုတင်လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုတာကြောင့် လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးတွေက တေးသီချင်းသံတွေနှင့် အတူ ပူးတွဲကနေကြသည်မှာ လရိပ်အတွက် အထူးအဆန်းပါပဲ။ ကြားဖူး ပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ မမြင်ဘူးဘူး။ ရောင်စုံမီးတွေအောက်မှာ လှုပ် ရှားနေသော ပုံရိပ်တွေကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“မမညိုမေးရင် လရိပ် ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ ခင်မာ”
“ဟတ်ကဲ့”

မမညို၏အဖော်အဖြစ်ပါလာသော ခင်မာကိုပဲ မှာခဲ့လိုက်၏။ အာရုံထဲမှာ ငြိတွယ်လာသော စေတမာန်ဆိုသည့် သူ၏ရုပ်သွင်ကိုမြင်မိ ရင်း ရင်ခုန်နေမိတာ ခုထိမရပ်ချင်သေး။ ကားနားရောက်တော့ ကားပေါ် မှာ ဒေါ်လေးနန်းမူက အိပ်ပျော်နေသည်။ လရိပ်ကားတံခါးဖွင့်တော့မှ အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြင့် နိုးထလာပြီး

“ဟင် ပြန်တော့မလား လရိပ်”

“ပြန်မယ်လေ ဒေါ်လေး။ လူတအားများတော့ ခေါင်းတွေ နောက်လာတယ်။ တော်ကြာ ဖေဖေကလည်း ကြာလို့မျှော်နေတော့မှာ”

ဒေါ်လေးနန်းမူကို ပြောရင်း ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ရ ပေမယ့် လရိပ် အာရုံထဲမှာ စေတမာန်က ကပ်ငြိပါလာဆဲ။

တကယ့်ကိစ္စဆောင်နိုင်လွန်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ တဒဂ်လေးနဲ့ လရိပ် ရင်တွေခုန်နေမိတာ ဝန်ခံချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၃)

“မင်း ရင်ခုန်နေတာလား။ ရင်ပူနေတာလား တမာန်”

“အဲဒါ တမာန်အတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နွေရွက်ကြောအတွက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

စေတမာန်က ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဝေဖန်ချက်တွေပေးနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ တမာန်”

“ပြောပါဦး နွေရွက်က ဘာပြောလဲ”

မင်းညီနှင့်ဝေသူ သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့် မေးကြပြန်သည်။

“ကြားနေကျ စကားတွေပဲပေါ့ကွာ။ မထူးဆန်းပါဘူး ငိုနေပါပြီ”

“မင်းကတော့ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကွာ”

ဝေသုက ပခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြောသည်။

“ဟ ငါဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဒီတစ်ခါ နွေရွက်နဲ့က အတည်လားလို့ သူ့သူငယ်ချင်းကမေးလို့ မသိသေးဘူးပြောလိုက်တာ ငါ့အလွန်လား”

“တမာန် မင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲနော်၊ အခု နွေရွက်နဲ့ ဘယ်မှာချိန်းထားတာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးအဝကို လာခဲ့တဲ့”

“နွေရွက်ကြော့နဲ့တွေ့ရင် မင်းဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ ပြောမယ့် စကားတွေအတွက် ရင်ဘတ်ထဲ စာဖွဲ့ပြီးပြီလား”

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်ကြည့်တတ်သည် ဟူ၍မရှိသော မျက်ဝန်းတို့က မင်းညီဘက်သို့ ခဏလေးပဲဝေ့သွားသည်။ ဝရန်တာကိုမှီရပ်ရင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ စေတမာန်ပြုံး၏။

“နွေရွက်ကြော့ပဲကွာ၊ နွေရောက်လို့ အရွက်ကြော့တာ မဆန်းမဲဘူး ကြည့်နေလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟာကွာ”

“ကူတ်”

မင်းညီနှင့်ဝေသုတို့ဆီမှ အသံပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ဝေသုက တမာန်ရှေ့တည့်တည့်သို့ လာရပ်ကာ

“မင်း ဘယ်လိုငြင်းဆန်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ တမာန်၊ နွေရွက်က သိတဲ့အတိုင်း ဆတ်ဆတ်ကြုံ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် တွဲလာတာလည်း လူတော်တော်များများ သိလာပြီးမှ မင်းနားလည်သင့်တယ်”

“ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“စေတမာန်”

ဝေသု စိတ်မရှည်တော့သလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့သွား၏။ မင်းညီကလည်း

“ဟုတ်သားပဲ တမာန်ရာ၊ ပြဿနာဖြစ်လာတိုင်း မင်းအစား ငါတို့ပါးတွေ ကျိန်းတယ်၊ ပြောရလွန်းလို့ စကားတွေလည်း ထပ်နေပြီ၊ နွေရွက်ကို မင်း ဖြေရှင်းရခက်မှာစိုးလို့ ငါတို့က တိုင်ပင်ရင်း စဉ်းစားပေးကြမလို့”

မင်းညီ စကားကြောင့် တမာန်က ခပ်သဲ့သဲ့လေးရယ်ကာ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ထားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဝေသုက မကြည်သလိုပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်၏။ မင်းညီကလည်း ခပ်စွေစွေကြည့်ကာ

“ကဲ တမာန် ကန်တော်ကြီးအဝမှာ ချိန်းထားတယ်မလား၊ သွားစို့ ခုလောက်ဆို နွေရွက်ကြော့ ရောက်လောက်ပြီ၊ ကန်တော်ကြီးထဲ မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကန်တော်ကြီးအဝဆိုတော့ မင်းကိုကားနဲ့များ တိုက်သတ်မလို့လား မသိဘူး၊ ခလုတ်မတိုက်မိအောင်သာလျှောက်”

မင်းညီက ကားကိုမောင်းလျက် ဘေးမှာ ဝေသု တမာန်ကတော့ နောက်ခန်းမှာတစ်ယောက်တည်း။ ကန်တော်ကြီးအဝကိုရောက်တော့ မင်းညီက

“ဟိုမှာရောက်နေပြီ”

ငွေမင်ရောင် ပြောင်လက်နေသော နွေရွက်ကြွေ၏ကားလေး
ဘေးနားမှာ သူတို့ကားကို ဘေးချင်းဝင်ကပ်လိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီဘက်ကားပေါ်လာ”

“ဘာလဲ အမိန့်ပေးနေတာလား”

“သွားလိုက်ပါ တမာန်ရာ”

တမာန် ကူရှင်ကိုမှီထိုင်ကာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ ဝေသု
ကြားက ဝင်ပြော၏။ ဟိုဘက်ကလည်း တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့်
အောက်ကိုမဆင်း။ တမာန် ပီကေတစ်ခုကို ထပ်ထုတ်ကာ ဝါးနေလိုက်
သေးသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ သူများစကားကို မနာခံတတ်သော စေတမာန်
၏အကြောင်းကို နွေရွက်ကြွေ သိနေတာကြောင့် အပြုံးတစ်ချက်ဖန်ဆင်း
ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည်။

ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို ကျောလယ်အထိ အထပ်
ထပ်ဖြတ်ချထားပြီး မျက်မှန်အညှိပျော့ပျော့ကို တပ်ထားသည့်နွေရွက်ကြွေ
က အစွမ်းကုန်လှပါနေပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို အရှေ့ပိုင်းလုံခြုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့်
နောက်ကျောပြင်အလှကိုတော့ အပြည့်အဝ ဖော်ပြထားကာ ဝင်းမွတ်
နေသော နောက်ပိုင်းအသားလေးတွေက ငေးချင်စဖွယ်။

အမြဲတမ်း ဒီစတိုင်အတိုင်း ဝတ်နေကျဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်
တော့ကြည့်ကြည့် ပေါ်လွင်သည်။ ထိုအလှတွေကြောင့်ပင် စေတမာန်နှင့်

ချစ်ခွင့်ရခဲ့တာ။ ချစ်ခဲ့ဖူးသူ၏ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့
နှုတ်ဖျားက ရက်စက်တော့မည်ဆိုတာ ကြိုတင်သတိပေးနေသလိုပင်။

“စေတမာန်”

“ပြော”

“နွေရွက် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ရှင် သိနေတယ်မလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ပြောမယ်၊ ကားပေါ်တက်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း နွေရွက်ကားနဲ့ပဲသွားမယ်”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲသွားမယ်”

တင်းမာလာသော အခြေအနေတွေကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်စိမျက်နှာပျက်ချင်ချင် ဖြစ်နေကြပြီ။

“တမာန် မင်းစိတ်တွေကို လျှော့ချပြီး နွေရွက် ကားနဲ့ လိုက်
သွားလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ မင်းသူ့ကို လမ်းခွဲမှာမလား၊ ဒီတစ်ခါတော့
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတွေ၏သံယောဇဉ်က မသေးလှပါ။ ဘယ်
လောက်ပဲ ဒေါသတွေဖြစ်ဖြစ် တကယ်ရင်ဆိုင်ဖို့ဖြစ်လာတော့ သူ့ကို
စိတ်မချနိုင်ကြပေ။ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သူကတော့
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဒီလောက်တွဲလာပြီးမှလည်း နွေရွက်အနေနှင့် ဘာပြဿနာမှ

မဖြစ်စေချင်။ စေတမာန် ရည်းစားများမှန်းသိပေမယ့် ဘယ်သူတွေတာ ပြောပြော ခွင့်လွှတ်ပြီး တွဲခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေက ဒီတစ်ခါအတည်လား။ ဘယ်တော့စားရ မလဲတွေမေးတော့ စေတမာန်က သူနှင့်မဆိုင်သလို ကိုယ်နှင့်ချစ်နေဆဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်ကလေးမှ လိုက်လျောမှုမပေး သော သူ့ကို ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပေမယ့် မရ။

တင်းကျပ်နေသောစိတ်တွေကိုလျှော့ချပြီး နွေရွက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ သူကလည်း တစ်ဖက်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာ ကြောင့် နွေရွက်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ

“တက်လေ”

အမိန့်ဆန်ဆန် ပြောလိုက်သော နွေရွက်စကားကြောင့် သူ့ စိတ်တွေ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝေသုပြောသလို ဒါ နေ့ရက် ဆုံးတွေခြင်းမို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နွေရွက်ကလည်း မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင် သည်။ နွေရွက်ကြော ကားလေးကို ငြိမ်းခနဲ မောင်းထွက်ရင်း

“သူတို့ပြောနေကြတာတွေက အမှန်တွေပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”

သူ စိတ်မရည်တော့သလို မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ချိုးပြီး မေးတော့ နွေရွက် မျက်နှာလေးကလည်း တင်းမာမှုတွေ လျော့မသွား။

“နွေရွက်အပေါ် အတည်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ လေ”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲတတ်တဲ့အရာဆိုတာ

မင်းနားလည်နေရင် ကိုယ့်ကို ဒါမျိုးမေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

သူကတော့ ပီကေ ဝါးမပျက်။

နွေရွက် ကားလေးက ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့် အောင့်ဝင်လာတော့ မင်းညီတို့ကားကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ သည်။ ကန်တော်ကြီးကန်စောင်းနံဘေးမှာ ကားကို နွေရွက်ကြော ထိုးရပ် လိုက်၏။

“ဒါဆို ရှင် နွေရွက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ဘူးဆိုတာ အတည်ပေါ့”

နွေရွက် တုန်လှုပ်နေသမျှ သူကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မတုန်လှုပ်။

“စေတမာန်”

“ပြော”

“နွေရွက်ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“ဒါဆိုပြောလေ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောဦးမှပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါတော့ နွေရွက်ကို သူ စိတ်ကုန်စွာ ကြည့်၏။

“ရှင်တော်တော်သွေးအေးတဲ့သူပဲ”

တစ်ယောက်တည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော နွေရွက်ကို သူ

သနားပေမယ့် စွန့်ပစ်ဖို့ဝန်မလေး။ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိကိုက်ပြီး

“ရှင် နွေရွက်ကို ဘယ်လိုမိန်းမစား မှတ်နေလို့လဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည်မဟုတ်ဘဲ ရှင်တွဲချင်တိုင်းတွဲလို့ရနေတယ် မှတ်နေလား”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူကတော့ ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။

“ပြောလေ ရှင် ပြောစမ်းပါ စေတမာန်”

ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ခြယ်ထားသော နွေရွက်မျက်နှာလေးက ဒေါသကြောင့် နီရဲလာသည်။

“မင်းအနေနဲ့လည်း စေတမာန်ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက နည်းနည်းလေ့လာဖို့ကောင်းတယ်”

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးအား ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားလျက် နွေရွက်ကြော စေတမာန်ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင်ကိုနွေရွက် ထပ်မေးမယ် စေတမာန်၊ ရှင် နွေရွက်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့လား မချစ်ဘူးလား ရှင် ပြော”

“မချစ်ဘူး”

တုံးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် နွေရွက် မျက်နှာလေး မှောင်မိုက်ခြင်းအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ မပီပိုးတဝါးတက် ခေါက်သံကိုကြားပေမယ့် တမာန် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“သိတယ် ရှင် ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ၊ အားလုံးက တားဆီးကန့်ကွက်နေတဲ့ကြားက ကဲ့ရဲ့ခံပြီး ရှင့်စကားတွေကို စီးမျောသာယာခဲ့

တယ်၊ ရှင့်ကိုယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ အခုမှ ဒီစကားမျိုး ရှင်မို့ပြောထွက်ရက်တယ်”

ဒေါသနှင့်ငိုနှိုက်သံတို့က ရောနှောကာ အချစ်ဒဿနတွေ သီကုံးနေပေမယ့် သူကတော့ ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရပေ။

“နွေရွက် ရှင့်တစ်ယောက်ကလဲ့လို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရှင့်ကြောင့် အပြောခံ၊ အကဲ့ရဲ့ခံဘဝကနေ သိက္ခာပါကျရတော့မယ်၊ နွေရွက် သိပ်လည်းရှက်တယ်၊ အရှက်ကွဲတော့ မခံဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူဘဝကိုရော အချစ်ကိုရော မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့မယ်”

တမာန်ကတော့ ပီကေဝါးပင်မပျက်၊ မိန်းမတွေ့မျက်ရည်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေ အရည်မပျော်ချင်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင့်ကိုထပ်မေးချင်တယ် စေတမာန်”

နွေရွက်ကြော သူ့ဆီက ဘာတွေများ ထပ်မျှော်လင့်နေပြန်သည်လဲမသိ။

“ရှင် တကယ်ပဲ နွေရွက်နဲ့ လမ်းခွဲမှာလား၊ အခု မေးတာက ရှင့်ကိုသံယောဇဉ်မပြတ်လို့ အချစ်တွေကျန်သေးလို့ မေးတယ်မထင်နဲ့ နွေရွက်ဘဝ၊ နွေရွက်သိက္ခာအတွက် အရောင်စွန်းထင်းမကျန်ချင်ဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“နွေရွက် ဘာဖြစ်ချင်နေလဲဆိုတာထက် ရှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ နားထောင်ချင်တယ်၊ ဖြစ်ချင်တာကလည်း ဖြစ်ခွင့်မှမရှိတော့တာပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြောမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့အတွက် တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိသေးဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်

မိန်းကလေးကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်တတ်သလို လမ်းခွဲစကားကို မင်း စပြောခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြ တာပေါ့”

အစကတည်းက ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ တွေးထင်ထားတာမို့ နွေရွက် အံကိုတင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်၏။

“ရတယ်လေ”

တခဏတော့ သူ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကားစက်ကို ပြန်နှိုးရင်း ကန်ရေပြင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် နွေရွက်ကားလေးကို ထိုးဆင်း သွားတော့

“ဗွမ်း”

“ဝုန်း”

“ဟာ နွေရွက် မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ဟေ့”

သူ တားမြစ်ပေမယ့် နွေရွက် ရူးသွပ်သွားပြီလားမသိ။

“ဟယ် လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး ဟိုမှာ ကားတစ်စီး ရေထဲထိုးကျ သွားပြီ”

မထင်မှတ်သောလုပ်ရပ်ကြောင့် စေတမာန်တောင် တားချိန်မရ လိုက်။ ကားက ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့၏။

ဘေးနားရှိလူတချို့ ပြေးဆင်းလာသလို မင်းညီ ဝေသုတို့လည်း ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲဖြင့် ဒိုင်ဗင်တွေထိုးဆင်းသွားကြသည်။ ကားတံခါးဖွင့် ပြီး နွေရွက်ကို ဆွဲထုတ်ကြတော့ သူလည်း တစ်ဖက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်မှာ ရေကူးချန်ပီယံဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီထင်တယ် နွေရွက်ကြော့။ တကယ်ချစ်တာတွေကို သက်သေပြချင်တယ်ဆိုရင် ရန်ကုန် မြစ်ကြီးထဲကို ထိုးဆင်းပြရမှာ။

နွေရွက်ကို ကြည့်တော့ အကြောက်လွန်သွားပြီလား မသိ၊ မင်းညီက သတိရအောင် ပြုစုပေးရင်း

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ မတော် နှစ်ယောက်စလုံး သေမယ့် ကိန်း၊ တော်သေးတာပေါ့ ရေတိမ်ပိုင်းဖြစ်နေလို့”

“အဲဒါ သူ ထွင်တာလေ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငါ သတိမထား လိုက်မိဘူး”

“မင်းကလည်း ချက်ချင်းကြီး လမ်းခွဲစကားသွားပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ငါက ရည်ရွယ်ချက် မရှိသေးပါဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာ တစ်ခုကိုစရင်း သူကပဲ စပြောခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပေးခဲ့တာ၊ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ နွေရွက်ကိုက မိုက်လုံးကြီးတာ”

“ဟုတ်တယ် မင်းကိုစချစ်ကတည်းက နွေရွက် မိုက်လုံးကြီးတာ သိပြီးသား”

သူတို့ပြောနေစဉ်မှာပင် နွေရွက် သတိရလာသည်။ မျက်ဝန်း အိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်တွေနှင့်အတူ ရေတွေဝင်သွားတာကြောင့် မျက် ဝန်းတွေ နီရဲနေ၏။

တအင့်အင့်ရှိက်ညိုပြီးနောက်မှာတော့ တွန်းတင်သားသော ကား မော်သို့ပြန်တက်ကာ ကားလေးက တလူးလူး တလိပ်လိပ်ဖြင့် မောင်းထွက်

သွားသည်။

သူတို့မှာလည်း ရေတွေစိုရွဲကာဖြင့် ကားပေါ်တက်ကာ ကန်
တော်ကြီးထဲက ပြန်ထွက်လာကြ၏။

“နွေရွက်ကတော့ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ထဲ မင်းပါတစ်ခါတည်း
ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ဆိုရင် သံလျင်တံတားပေါ်က ခုန်ချ
မှာမြင်ယောင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မှတ်တမ်းအနေနဲ့ ဗွီဒီယိုရိုက်ထားဦးမှာ၊
အချစ်ကြောင့် သံလျင်တံတားပေါ်က ခုန်ချရဲသူအဖြစ်လို့ ကျိန်းသေကို
နာမည်ကြီးသွားမှာ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး သိသွားအောင် စာစောင်တွေထဲ
မှာလည်း ထည့်မယ်၊ အင်တာနက်လည်း တင်မယ်”

အားလုံးရဲ့မျက်စောင်းတွေက အပြောင်အပျက်ပြောနေသော
သူ့ဆီသို့ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ၊ ဒါပေမဲ့ စေတမာန်ကတော့ ပီကေဝါးမပျက်၊

“အေး တစ်ယောက်တည်း ခုန်ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုပါ
ဆွဲခေါ်သွားမှာ”

“ငါကလည်း အဖော်အဖြစ် မင်းတို့ပါ ဆွဲခေါ်သွားဖို့ ငါ့အနား
မှာ အမြဲနေခိုင်းမှာ”

ပွစ်ပွစ်လှုပ်သွားသော နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ကိုကျိန်ဆဲနေတာ
သိသည်။ ကားမောင်းရင်း မင်းညီက တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် သူ့ဘက်
သို့လှည့်ကာ

“တမာန် အခုလောက်ဆို တစ်နေရာရာမှာ ကားရပ်ပြီး နွေရွက်
တစ်ယောက် ငိုနေလောက်ပြီ”

“သူက အချစ်ကို လောဘကြီးတာကို၊ ချစ်တတ်ရင် ခံစား
တတ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းကို သင်မပေးမိဘူး နွယ်ရွက်ရယ်”

အခန်း (၄)

“ချစ်တတ်ရင် ခံစားတတ်ရတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက အချစ်ကိုလောဘမကြီးဘူး၊ မင်းမာမီ ထားခဲ့တော့လည်း သားလေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခံစားချက်တွေ ရင်ထဲမှာ မြို့ချပစ်ခဲ့တယ်”

သူ သိချင်တာတွေ ဒယ်ဒီကို မေးမြန်းမိတိုင်း အတိတ်က အကြောင်း အစဖော်ပေးသလိုဖြစ်နေသည်။ ရှေ့မှာရှိသော ကော်ဖီခွက်ကို ဒယ်ဒီ တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ကာ ပြန်ချလိုက်၏။

“ကဲ သားသိချင်တာ ဒါပဲမလား။ ဒယ်ဒီတို့စားသောက်ပြီးရင် သားပါ လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ခဲ့နော်၊ ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်း နေမင်းတို့မိသားစုကို သွားကြိုရအောင်”

“ဟိုဘက်ခြံကို ပြောင်းလာတုန်းကလူတွေလား ဒယ်ဒီ”

“ဟုတ်တယ် သား။ အဲ အခုဟာက နေမင်းတစ်ယောက်တည်း လာမှာ၊ သူ့မိသားစု မဟုတ်သေးဘူး”

ဒယ်ဒီပြောမှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ ဟိုဘက်ခြံက စွဲသက် ထားဆိုသော မိန်းကလေးက မာနကြီးတာလား။ ဒီတိုင်းပဲနေတတ်တာ လားမသိ၊ သူ့နှင့်စဆုံတုန်းကဆို မျက်နှာကြောက တင်းနေသည်။

“ကဲ သားရေ ဒယ်ဒီတို့သွားရအောင်”

သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း ပြန်မော့ချ လိုက်ကာ ဒယ်ဒီ နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။ အရာရာ ဦးဆောင်ရင်း သားအတွက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ဖအေကိုတစ်မျိုး မအေကိုတစ်မျိုး ဆုံးမသွန်သင်ပေးသော ဒယ်ဒီလိုလူမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာရှိပါ့မလား။

နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့တောင်မှ စိတ်ကူးမရှိသော ဒယ်ဒီရဲ့ မေတ္တာတရားဟာ သူ့အတွက် ဆပ်လို့တောင် ကုန်ပါ့မလားမသိ။

“မင်းဒယ်ဒီ နောက်အိမ်ထောင်မပြုတာ မင်းကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ် တမာန်၊ တချို့ဆို ဘယ်နေပါ့မလဲ”

ထိုစကားတွေကြားစက ဒယ်ဒီကိုသနားပြီး မာမိုကို သူ ပိုနာ ကျည်းမိသည်။

“လေယာဉ်တောင်ဆိုက်နေပြီ သားရ”

လေယာဉ်ကွင်းကိုရောက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီပေမဲ့ လေယာဉ်က ဆိုက်နေပြီမို့ ဒယ်ဒီ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေရှာ၏။

“ဒယ်ဒီ ပြောသားပဲ၊ နောက်ကျနေပြီလို့ လာ သား မြန်မြန် သွား”

သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ဒယ်ဒီ ဧည့်ကြိုဆောင်ဘက်ကို ခပ်သွက် သွက်လှမ်းသည်။ သူ ရေမိုးချိုး ကော်ဖီသောက်ရင်း ဒယ်ဒီအကြောင်း

လေးတွေ ပြန်မေးမိနေတာကြောင့် ကြာသွားတာမို့ ဒီလိုနောက်ကျကုန်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ဦးနေမင်းကတော့ ဒယ်ဒီ မလာမချင်း စောင့်မှာသေချာပါသည်။ ဒယ်ဒီက သူ့သူငယ်ချင်း ဦးနေမင်းကို တော်တော်အရေးထားသည်။ ဦးနေမင်း လာမယ်ဆိုသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီ မျက်နှာက ဝမ်းသာခြင်းတွေက အထင်းသား။

သူ့လက်ကိုဆွဲကာ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဒယ်ဒီ လှမ်းနေတာမို့ သူလည်း ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့စဉ်

“အင့်”

“အို ကန်တော့နော်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်က မိန်းကလေးနှင့် သူ့ပခုံးစွန်းချင်း ထိပ်တိုက် ဝင်တိုးမိ၏။ မိန်းကလေးနှုတ်က တီးတိုးတောင်းပန် စကားသံလေးက ချိုချိုကလေး လွင့်လာ၏။

“ဟင်”

တကယ်ဆို ကိုယ်ကလည်း အလောတကြီးနှင့် အရင်စလိုဖြစ်နေတာမို့ တောင်းပန်အကြည့်နှင့် လှည့်အကြည့် မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေးက သူ့ကိုအံ့ဩမင်သက်သွားစေသည်။

မည်းနက်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို မြင်မြင့်လေးထုံးဖွဲ့ထားတာကြောင့် ဝင်းပကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ပြာလှဲသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်လည်း သူ တစ်ခဏတော့ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးက ထင်းနေ၏။ မျက်ဝန်းတွေက အပြစ်ကင်းစင်ကြည်လှဲလို့၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ပြုံးရိပ်လေးတွေ သမ်းနေတာ အထင်အရှား။

“သား လာ ဟိုမှာ မင်းအန်ကယ် လက်ပြနေတယ်”

သူ့လက်ကိုဆွဲထားရင်း ဒယ်ဒီ ဝမ်းသာအားရ ဆိုသည်။ သူ ဒယ်ဒီ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆွဲကိုင်ထားသော လက်တွေထဲမှ မရုန်းနိုင်ဘဲ ပါသွားခဲ့သည်။

ဆံပင်အရှည်ကြီးနှင့် ချာတိတ်မကတော့ ခေါင်းကလေးလှည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ ရင်ခွင်ဦးကလပ်မှာကတည်းက ဆုံခဲ့မိသော ထိုကောင်မလေးကို သူ မှတ်မိနေပါသည်။

ရင်ခွင်ဦးကလပ်မှာ တွေ့လိုက်ရတုန်းက ခဏလေး။ သည်တစ်ခဲလည်း မျက်နှာချင်းဆုံတွေ့ခွင့်လေးက တစ်ခဏလေးပါပဲ။

“လေယာဉ်ဆိုက်တာ ကြာပြီလား နေမင်း၊ ငါ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ သားက အိပ်ပျက်နေလို့လေ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အခုလေးတင် ဆိုက်တာပါ၊ သား စေတမာန် နေကောင်းတယ်နော်”

အန်ကယ် ဦးနေမင်းက သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ နောက်ရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ဦးနေမင်းသည် ဒယ်ဒီလိုပင် ခန့်ညားနေ၏။

ဦးနေမင်းကို နှုတ်ဆက်နေရင်း သူ့စိတ်က ထိပ်တိုက်ဆုံခဲ့ရသော ကောင်မလေးဆီမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ ပြန်တွေ့ချင်နေ

မိတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို သူ့ အလွယ်တကူ မစွန့်ပစ်နိုင်ပါ။

“ဒယ်ဒီနဲ့အန်ကယ် ခဏစောင့်နော်၊ အန်ကယ်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ဖို့ သား သွားစီစဉ်ဦးမယ်”

အကြောင်းပြကာ သူ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းခဲ့မိတာ ကောင်မလေးရှိမည့် ဧည့်ကြိုဆောင် အပြင်ဘက်ဆီကိုဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ အရာမထင်ခဲ့ပါ။ ပုံရိပ်ကလေးက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဟိုဟိုသည်သည်ငေးရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ မချီတင်ကဲ ခံစားနေရတာတော့ အမှန်။

ဘာကြောင့်များ ပြန်ဆိုတွေ့ခွင့်ကို ပြည့်စွာ မပေးရတာလဲ။ မင်းနဲ့ဆိုတွေ့ခဲ့ပုံကလည်း ခဏလေးပါလား။ ပြန်ဆိုနိုင်ခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့်က ဘာကြောင့်များ ခက်ခဲနေရတာလဲ။

ငေးမိငေးရာ ငေးနေစဉ်မှာပဲ ဖုန်းက ထပြည်လာသည်။

“ဪ မင်းညီ ငါ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းကို လာကြိုတာ၊ အေး အေး ဝင်လာခဲ့မယ်”

ဖုန်းကိုပိုက်ကာ အိတ်ထဲထည့်ရင်း စဉ်းစားမိသည်။ တွေ့ချင်မိသော ထိုကောင်မလေးအကြောင်းပြောပြလျှင် သူ့ကိုပိုင်းဟားကြမည်လား အပြစ်ပြောကြမည်လား။

မပြောဘဲ ဒီအတိုင်းပဲနေရင်ကောင်းမလား။ စဉ်းစားမှုများနှင့် ဝေခွဲမရခဲ့။

ထိုလူ့မျက်ဝန်းတွေက ဂနာမငြိမ်စွာ လရိပ်ကိုရှာနေသည်ဆိုတာ လရိပ် သိနေ၏။ ကိုယ်ဟန်မတ်မတ် စတိုင်ကျကျနှင့်-လျှောက်လှမ်းလာနေသည့် သူ့ကို ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် မြင်တွေ့နေရသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် အော်တာရှပ်အပြာစင်းလေးက လူငယ်ဆန်ဆန် တက်ကြွပေါ့ပါးနေ၏။ ချောမောသော သူ့ရှုပ်သွင်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ အနီးကပ်ဆုံး ဝင်တိုက်မိလိုက်တာက လရိပ်အတွက် ပိုရင်ခုန်စရာဖြစ်လာရသည်။

လရိပ် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူကြီးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွား၏။ ရှုပ်တယ်ဆိုတာကို သိနေပေမယ့်လည်း ရင်းနှီးချင်နေမိတာ ဝန်ခံချင်သည်။

ရှင်ကြောင့် လရိပ် ရင်ခုန်တတ်နေပြီ ကိုစေတမာန်။

အခန်း (၅)

“မင်း ရင်ခုန်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် စမ်းသပ်ကြည့်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ နှလုံးက မလှုပ်ရှားဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ခွဲစိတ်တာ အောင်မြင်တဲ့အကြောင်းလေးတော့ ပြော ပြဦးမှပေါ့၊ စောစောကပြောတာ နားကြားလွဲသလားလို့”

“ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်ပဲ၊ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်းပဲ”

“ဘယ်သူက သင်ထားလို့လဲ”

“မင်းနုမ”

“အန်”

ဝေသူ မျက်နှာကြီး မဲ့သွားသည်။ အံ့ဩလွန်း၍သာ ထပ်မေး နေတာဖြစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တမာန်အကြောင်းသိနေ ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါတောင် မင်းညီက ထပ်ပြီး

“ကြည့်လည်းကဦး၊ နှင်းပုလဲညိုက အဆိုတော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မိဘတွေမရှိတော့ဘူး၊ အဒေါ်နဲ့နေတာ၊ သူ့အဒေါ်ကလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အက်အက်စီက ပါရဂူ ဒေါက်တာ ဆုလေးနွယ်ဆိုတာပဲ”

မင်းညီနှင့်ဝေသူက စိုးရိမ်မှုတွေဖြင့် ခုနကလို အပျော်အပျက် ကောင်းတွေ မဟုတ်ဘဲ လေးနက်သော စကားတွေက တစ်သီကြီး သူ့ကို သတိပေးနေ၏။

“သူ့အဒေါ်က အရမ်းမာနကြီးတယ်၊ ယောက်ျားဆုံးတာ မကြာ သေးတဲ့ မုဆိုးမဆိုပေမယ့် မင်းနည်းနည်းလေးမှ လျှော့မတွက်မိစေနဲ့၊ သူ့တူမကိုထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ အဒေါ်မျိုး”

“သူ့တူမကမှ ကြည်ဖြူပါတယ်ဆို ဒီအဒေါ် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ”

“အေးပေါ့ စေတမာန်ဆိုတဲ့ မင်းအကြောင်းကို မသိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“သိရင်လည်း ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့တူလေးကို သူ ဆည်း မချစ်ဘဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောင်စိပ်စိပ် တမာန်အပြောကြောင့် အားလုံးက မေတ္တာပို့နေ ကြပြီ။

“ဒီအကြောင်းသိသူတွေက စေတမာန်ဆို လက်ရောခြေရော အကုန်ခါပြီးသားပဲ”

“ဒါတောင်မှ ဇွတ်တိုးနေကြတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ဝေသူက ဆလံပါပဲဟု လက်ကိုနဖူးပေါ်တင်ကာ မြှောက်ပြ

သည်။

“သူ့ရှိုးကို အသွားအပြန်လိုက်ပို့တာ ငါးရက်ရှိသွားပြီ”

“တကယ်”

“အလန်းဇယားတွေပါကွာ၊ ကြည့်လည်းတဲ့ဦး”

“သူ့အဒေါ်သိသွားရင်တော့ မြန်မြန်ပွဲသိမ်းမှာသေချာတယ်”

“မင်းတို့ကလေး ကိုယ်လည်းမစွဲဘူး၊ စွဲတဲ့သူယေချင်းကိုကျ တော့လည်း ကောင်းချီးမပေးဘူး”

“အေး ဒီထက်သာကောင်းချီးပေးရရင် ငါတို့အသက်ရှည်ရှည် မနေရမှာသေချာတယ်”

“ဆက်ပြောရဦးမယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းကိုပါ ရောက်ပြီးပြီ”

မင်းညီက မယုံသလို မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

“မင်းကြွားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သူ့အဒေါ်နဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီ၊ သူ့တူမလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ တတွတ်တွတ်မှာတဲ့အပြင် အိမ်ကိုလည်း ဝင်ပါထွက်ပါတဲ့”

“ဒါဆို တို့ထင်တာထက် မင်းခြေလှမ်းတွေ ပိုသွက်နေတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မင်းတို့သဘောထားတွေကို စမ်းချင်လို့ ငြိမ်ပြီးနား ထောင်နေတာ အကောင်းမမှတ်နဲ့”

အားလုံးက မဲ့ကုန်ကြပြီ။ သူကတော့ ပီကေဝါးမပျက်၊ စကား ပြောလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တာ သူ့အကျင့်။ တစ်ဖက်သား နားဝင်ချီအောင်လည်း မပြောတတ်။

သွယ်ဝိုက်သောနည်းတွေလည်းမသုံး။ ဒါတောင်မှ စေတမာန်

ပါးစပ်က ချစ်တယ်ဆိုတာနှင့် မိန်းကလေးတွေက ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဘာအချစ်ဗျူဟာတွေ ဘာမှမသုံးရဘဲ မိန်းကလေး တွေကျလောက်သည့် ရုပ်ရည်မျိုးနှင့် ဖမ်းစားထားတာဖြစ်၏။

ရင်ခွင်ဦးခိုက်ကလပ်မှာလည်း အမြဲလိုလို ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေတာ တစ်ခါမှတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မိတ်မဆက်ဘူးဘဲ။ မပြင်ရသောက်ကြမ္မာ က နှင်းပုလဲညှို့နှင့်တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တာလားမသိ။ အဲဒီညက နှင်းပုလဲညှို့ ပါသော စတိတ်ရှိုးလက်မှတ်ကို ဒယ်ဒိုကုမ္ပဏီမှ မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေတောင်မှ အသိမပေးနိုင်အောင် လက်မှတ်က ကိုးနာရီလောက်မှ သူ့လက်ထဲရောက်၏။ အိမ်ထဲမှာနေပြီး ခဏလေးတွေ လိုက်ရသည့်ကောင်မလေးအကြောင်း စဉ်းစားခန်းမဝင်တော့ဘဲ တွေ့လို တွေ့ငြား နှင်းပုလဲညှို့စတိတ်ရှိုးကို ထလစ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရေဆုံးတန်းမှာထိုင်မိတော့ ခပ်မိုက်မိုက် သူ့စတိုင်ကအထင်း သား။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း မရည်ရွယ်ပါ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးသည်နှင့် နှင်းပုလဲညှို့က ခေါင်းမှာစည်းထားသော ဖဲကြိုးအဖြူလေးကိုဖြုတ်ကာ သူ့လည်ပင်းမှာ လာစည်းပေးသည်။

“အမှတ်တရနော်”

တဲ့။ လှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမလေးကိုတော့ မိမယ်မထင်။ ခပ်ပြင်းပြင်းရေမွှေးနံ့က သူ့နှာခေါင်းဝမှာ လာကျီစယ်ပေမယ့်လည်း ရင်မခုန်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသားတို့က နိုးထလာခြင်းမရှိပါ။

နောက်တစ်ဖန်ပြန်ဆုံချင်တော့ ထိုညအပြန်မှာပဲ သူမကို လူရမ်း

ကားတစ်စုက မိတ်ဆက်သလိုလိုနှင့် နှောင့်ယှက်၏။ ဒရိုင်ဘာကလည်း ဘာမှမခံတတ်။ ဘေးမှအဖော်လိုက်လာသော မိန်းကလေးကလည်း ကြောက်ဖူးတုန်နေသည်။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် သဘောပေါက်တတ်သလို ဘာမှလည်းမပေး။ ဘာမှလည်း မစဉ်းစား။ သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူတို့က ငမူးတွေ။ ကိုယ်က လူကောင်း။ ကိုယ်တတ်ထားသောပညာလေးတွေ အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြရင်း ငမူးသား သုံးကောင် တစ်ချိုးတည်းလစ်ကြသည်။

“မင်း သူ့ရဲကောင်းကြီးလုပ်ပြလိုက်တာပဲ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ”

“နင်းပုလဲညို မင်းကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသွားမှာပေါ့”

“အံ့ဩလွန်းလို့ ကျေးဇူးစကားတွေ ပြောလိုက်တာများ နားနဲ့ တောင်မဆန့်တော့ဘူး”

“အဲဒါနဲ့ မင်းဇာတ်လမ်းသစ် ရှာလိုက်တာပေါ့လေ”

သူ ပီကေအသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဝါးပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇွတ်တိုးဝင်လာတော့ အားနာနာနဲ့ မရှောင်ဖယ်မိတော့ဘူး။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း တောင်းလို့ပေးလိုက်ရတယ်”

“မင်းရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး သူ ဖျားသွားတာနေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ့အန်တီကြီးမပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ ငါ့ကိုအိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးရတယ် သူ့အန်တီကလည်း ကျေးဇူးတွေတင်လို့”

“ကံကောင်းတဲ့သူတွေကျတော့လည်း အလိုလိုဖြစ်လာတာပဲ”

“ဒါပဲလေ ကံချင်းပြိုင်လို့မရဘူးဆိုတာ၊ သံဘောပေါက်ပြီလား” သူ့အပြောကြောင့် မင်းညီ မဲ့လိုက်သည်။

“မိန်းမတွေကလည်း မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘာကြောင့် အရူးအမူး ကိုးကွယ်ချင်ကြတာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဒါကတော့ ဒီကောင်ရဲ့ဟိတ်ကလည်း တော်ရုံမှမဟုတ်တာ၊ ရုပ်ကလည်းချော အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ အမွေဆက်ခံမယ့် တစ်ဦးတည်းသောသားလည်းဟုတ်၊ စီးတဲ့ကားကလည်း မော်ဒယ်အမြင့်ဆုံး၊ နင်းပုလဲညိုကလည်း ပျက်စီးတွေ နားတွေ အလကားထားတာမှမဟုတ်တာ၊ ရင်ခွင်ဦးမှာ လာလန်းနေတဲ့ဟာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝေဖန်ပြောနေလျှင် သူ ဘယ်တော့မှ မကန့်ကွက်။ သူ့ကိုတမင်မြှောက်ပင့်လည်းမပြော။

သူကလည်း ဘယ်တော့မှမဆို ရင်ထဲမှာရှိတာတွေ မင်းညီနှင့် ဝေသုကို ပြောနေကျ။ မပြောဖြစ်တာတစ်ခုကတော့ ထိုကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ထားမိပါလိမ့်။ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေက ထုတ်ဖော်မပြောပြချင်သေးတာလား။

“ဒါနဲ့ မင်း ဟိုတစ်နေ့က လေယာဉ်ကွင်းသွားကြိုတာ စွဲသက်ထားတို့ သားအဖကိုလား”

“သူ့ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်းပါ၊ စွဲသက်ထားတော့ ပါမလာဘူး။ ဒယ်ဒီကလည်း အန်ကယ်ဦးနေမင်းကို အရမ်းဂရုစိုက်လွန်းတယ်”

နောက်ဆက်တွဲစကားကို သူ ထပ်မံဆက်တော့၊ လေယာဉ်ကွင်း

မှာ ဒယ်ဒီ ကသောကမျော ဖြစ်နေတာကြောင့် ကောင်မလေးနှင့်လွဲခဲ့ရ သည်ကို ပြောပြဖို့အတွက် စကားတွေ ထပ်မထွက်ချင်တော့။

“ဂရုစိုက်လွန်းဆို အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့နေမှာပေါ့၊ ဥပမာ မင်းနဲ့စွဲသက်ထားကိုများ”

“အဲဒါက ဒယ်ဒီတို့လူကြီးတွေကိစ္စပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းအနေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲ တာတွေ ရပ်တန့်သင့်ပြီလို့ ထင်တယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“လူကြီးတွေ မျက်နှာပျက်ရမယ့်အဖြစ်တော့ အရောက်မခံချင် နဲ့၊ နှင်းပုလဲညှို့နဲ့လည်း အခုမှ အစရှိသေးတယ်”

“ဒါကတော့ကွာ ဒယ်ဒီတို့ လူကြီးချင်းစီစဉ်ပေမယ့်လည်း ငါ့ ဆန္ဒပါမှဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကို ငါ သနားတယ်၊ သူများမိသားစု တွေမြင်ရင် ဒယ်ဒီမျက်နှာကို အကဲခတ်မိတယ်၊ ပြည့်စုံတဲ့မိသားစုဘဝ လေးကို နေချင်ရှာမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီ စိတ်မချမ်းသာတာကို မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်း ဒီလို နားလည်တာတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တမာန် ဒါဆို မင်း ဒယ်ဒီစီစဉ်တာမှန်သမျှ မင်းနာခံမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ပါးစပ်ထဲက ပီကေကို ဖျတ်ခနဲ ထွေးကာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းညီနှင့်ဝေသုက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တွဲလာကြသူတွေ မို့ ပြောမနာဆိုမနာ။ ကျောင်းတွေပြီးတော့လည်း ကိုယ့်အလုပ်တွေ ကိုယ် လုပ်ကြရင် ဆုံမိတာနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တာတွေ ပြောကြ

သည်။

သူက ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှာ အချိန်ပြည့်မထိုင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် လုပ်ငန်း မှန်သမျှကိုတော့ အချိန်ယူကာ သွားရောက်စစ်ဆေးတာတွေလုပ်ပေးခဲ့၏။

ရွှေရောဟိုတယ်၊ အချိုရည်စက်ရုံ၊ မိနီမတ်တစ်ခု၏အဝင်အ ထွက်စာရင်းတွေက စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်းတွေရှိနေပေမယ့်လည်း ဒယ်ဒီ ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်သုံးသပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဘာကိစ္စ ဘယ်လိုအကြောင်းပဲ ရှိရှိ ပြဿနာတိုင်းက သူဌေးကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရတာဖြစ် သည်။

“မိဘစကားနားထောင်မယ် စဉ်စားထားလို့ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတာပေါ့၊ ဒီလိုလိမ္မာမှုပေါ့တမာန်ရာ”

“ဟာ တစ်သမတ်ကြီးတော့ မသတ်မှတ်နဲ့လေ”

“တွေ့လား ချီးမွမ်းမယ်မှ ကြာသေးဘူး၊ ဖောက်လာပြီ”

“ဒီလိုသဘောမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒယ်ဒီ ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာပြောပြတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘက်က အရာရာဆင်ခြင်တော့လေ၊ မင်း ဒယ်ဒီဖြစ်ချင်တာက မင်းကို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ တာဝန်ယူပြီး စီမံခန့်ခွဲစေချင်တာ”

“အခုလည်း ငါ ဒါတွေလုပ်မပေးလို့လား”

“အခု မင်းဆောင်ရွက်ပေးနေတာက သိပ်အရာရောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံးကို မင်းဒယ်ဒီက မျက်နှာလွှဲချင်တာ၊ မပြောရက် လို့သာ မျှီသိပ်နေရတာဖြစ်မှာ၊ ခုတော့ မင်းက မိန်းကလေးတွေ တစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲ အလေးအနက်လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာ စကားနားထောင်မယ်ဆိုရင်လည်း ခုကတည်းက စွဲသက်ထားနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံထား။ နောက်မှ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့လို့ တားမဆီးမရ ဖျောင်းဖျလို့မရနဲ့ အရူးအမူး အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ကုလို့မဖြစ်မှာ”

ဝေသုဇာ်ထင်မြင်ချက်ကလည်း သူ့အတွက် ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်သည်မို့ ငြိမ်၍နားထောင်နေမိ၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကားဝင်လာသံနှင့်အတူ ဒယ်ဒီ အသံပါတဆက်တည်း။

“သားရေ တမာန်”

“သား ဒီမှာ ဒယ်ဒီ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အသံပေးလိုက်တာမို့ ဒယ်ဒီ ဝင်လာသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရောက်နေကြတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ထိုင် ထိုင် သားတို့”

ဒယ်ဒီ တစ်ခုခုပြောမှာသိနေတာကြောင့် စေတမာန် ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်ရင်း

“ဒယ်ဒီ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“အေး သား အခုအားတယ်မလား။ ဒယ်ဒီကို ပလာဇာမှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု သွားယူပေးပါလား”

ခိုင်းတာတောင်မှ ဒယ်ဒီက ချိုချိုသာလေးဖြင့် စေတမာန် မျက်နှာပျက်မှာမလိုလား။

“သား အားမှနေ့၊ တကယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားစရာရှိလည်းသွား။ နောက်မှ ဒယ်ဒီဘာသာ သွားယူလိုက်မယ်”

“ရတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒီတစ်ပတ် သားတို့ဘယ်သွားရမှန်းမသိလို့ လေပစ်နေကြတာ။ ဒယ်ဒီ ဘာပစ္စည်းယူစရာရှိလို့လဲ၊ ပြောလိုက်လေ”

“ဒယ်ဒီမန်နေကျာရဲ့သမီးလေးမွေးနေ့ပါ။ အဲဒါ စိန်လက်စွပ်လေးမှာထားတာ ဝင်ယူပေးဖို့ပဲ။ ဒယ်ဒီ ငွေအကုန်ရှင်းပြီးသား။ ဒီမှာ လိပ်စာတစ်၊ ဒယ်ဒီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

စောစောကတည်းက အပြင်ထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နီညိုဆောင်အကွက်စိပ်စိပ် အော်တာရှုပ်အကျပ်ကို ဂျင်းအနက်ဖြင့် ပတ်ဆင်ထားတာကြောင့် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

“အန်ကယ် ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“အေးကွယ် မင်းတို့ရော အလုပ်အဆင်ပြေကြတယ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ် အန်ကယ်”

“အခက်အခဲရှိရင်လည်း အန်ကယ်ကိုပြောနော်၊ အားမနာနဲ့၊ သားနဲ့ငယ်ငယ်လေးတည်းက တွဲလာကြတာ အန်ကယ်သားတွေလိုပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပြောကြပါဦး”

“ဟာ သားက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီရဲ့”

“သား ဟိုတစ်လောက သတင်းတွေကြားနေရတယ်၊ ကောင်မလေးက သားနဲ့ပဲစိတ်ဆိုးပြီး ရေထဲခုန်ချသလိုလို့”

“မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ အဲဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ မင်းညီနဲ့ဝေသု

လည်းသိပါတယ်၊ နောက်ပြီး "

သူ့ဖြေရှင်းချက်ကို ဒယ်ဒီက လက်ကာရင်း

"ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ပါ သားရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားက ဒယ်ဒီ ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်ရင် ဒယ်ဒီသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ သားယူရမှာ၊ ချစ်တာကိုချည်းပဲ မကြည့်နဲ့သား။ ဒယ်ဒီလိုဘဝမျိုး သားကိုအရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ကဲ ကဲ သားတို့ဒယ်ဒီစကားနားထောင်ခဲရတာနဲ့ အချိန်တွေကြာနေပြီ"

"ရပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့"

"ဒါဆို သားတို့သွားတော့မယ် ဒယ်ဒီ"

"အေး အေး"

ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်တဲ့အထိ ဒယ်ဒီက တိုက်အပြင်ထဲ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေရှာသည်။

သားအတွက် သံယောဇဉ်က မသေးပါလား။

အခန်း (၆)

"တူမကိုချစ်တဲ့သံယောဇဉ်တွေကြောင့် အန်တီလေးက မခွဲနိုင်လို့ ကိုနေရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် အန်တီလေးမှာလည်း ဒီတူမတစ်ယောက်ကလွဲဘဲ ဘာအတွယ်အတာမှ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ညှို့ကိုချစ်ပေမယ့် အလိုမထက်ဘူး၊ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ မိတ်ဆက်လာတဲ့ယောက်ျားလေးတိုင်း အန်တီလေး သဘောမကျရင် စကားပြောခွင့်မရှိဘူး၊ စေတမာန် သိပ်ကံကောင်းတယ်မှတ်"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစွာ ပြောနေသော နှင်းပုလဲညို ပုံစံမာန်ဝင့်ကာ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်နေသည့် ဆောင့်ကြားကြားအမှုအရာပင် နေတော့ စေတမာန် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ရိုက်ကွင်းက ဘယ်မှာလဲ"

“မြရိပ်ညိုမှာ”

“ဒါဆို ဘယ်အချိန်လာခေါ်ရမလဲ”

ကားမောင်းရင်းက လှည့်ကြည့်ပြီး သူမေးတော့ နှင်းပုလဲညိုက မဖြေဘဲ ရှေ့သို့သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပြောလေ”

“စေတမာန် သွားစရာရှိတာသွားပါ။ လာမကြိုပါနဲ့”

“တို့သွားစရာရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့လဲ”

“တမာန်ပဲ စောစောကပြောတယ်လေ၊ ဒီနေ့သွားစရာရှိလို့ မအားဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုမအားပေမယ့် လာခေါ်မယ့်အချိန်ကျ အားရင်အားမှာပေါ့”

နှင်းပုလဲညိုက မျက်စောင်းလေးထိုးကာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီသစွာ ဟန်ပန်အလွန်ညက်သလို သုံးဆယ်နီးပါးလွှဲပင် မထင်ရသော နှင်းပုလဲညိုပုံစံက ဆယ်ကျော်သက်လေးတစ်ယောက်လို နုညက်လှပနေ၏။

တစ်နေ့ကုန်ရိုက်ကွင်းမှာအချိန်ကုန်ပြီး ညဆိုလျှင်လည်း စတိတ်ရိုးအစီအစဉ်မှာ ပါရပြန်သည်။ သို့သော် နှင်းပုလဲညိုက သူနှင့်တွေ့သည့် အခါတိုင်း ဘယ်တော့မှ နှမ်းနယ်နေသည်မရှိ။

မျက်နှာလေးက အမြဲတမ်းကြည်လင်လှပနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ခဏတာ တွေ့လိုက်မိသည့် ကောင်မလေး၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာလေးကို တော့ မိမည်မထင်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“လှလို့”

“သွားပါ။ ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာလဲ မေးချင်လို့များ”
ကားမောင်းရင်း တမာန်က ရယ်လိုက်သည်။

“တစ်ခါပဲမေးမယ်၊ နှစ်ခါမမေးဘူး”

“အံ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် တမျှော်မျှော်နဲ့ လည်ပင်းရှည်နေရတာ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသေးလဲ”

“ကားနဲ့လေ”

“ကားနဲ့လိုက်တာလည်း လိုက်တာတူတူပဲ”

“ရှုတင်သွားစရာရှိရင် လိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ပြန်ဖို့ပေးတယ်၊ ညိုလေးလေရာပါနေတာမှမဟုတ်တာ”

နှင်းပုလဲညို နှုတ်ခမ်းစုမိ၏။ ချောလိုက်တာဟု မြင်တဲ့မိန်းကလေးတိုင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် ကြည့်ကောင်းတဲ့ ဒီရုပ်၊ ဒီပုံစံကို မြင်ရင်မင်းသမီးဖြစ်ပေမယ့်လည်း သဘောကျခဲ့သည်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ်လား။

သူ့ကိုပြန်ချစ်ဖို့ဆိုတာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ဖို့ပဲဖြစ်ရမည် မြင်ရည်းစားရဦးမည်။ ပြီးတော့ သူ ဒီလောက်ချောတာကို မယုံရဲတာလည်း မရှိဘူး။

ရှုတင်မှာလည်း ဒါရိုက်တာအချင်းချင်း မင်းသား၊ မင်းသမီး

အချင်းချင်းမှ သူချောတာကို လက်တို့ပြုကြ၊ ကြိတ်ပြုံးကြ ဖြစ်နေကြတာ ညီ၊ မြင်သည်။ ခင်တဲ့သူတွေကျတော့လည်း

“ညီ၊ ဘယ်တော့စားရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့လိုက်တယ်၊ ရွေးလိုက်တော့”

စသဖြင့် စနောက်ကြတာတွေ ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ ညီ၊ လည်း သူ့ကိုအဖြေပေးဖို့ကျတော့ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ ရှိနေခဲ့ပြန် သည်။ တကယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးပိုးပန်းကြတာ အချိန်မှန်ရောက်လာရုံပဲလား။

ရှုတင်မနက်လိုက်ပို့ပြီး တစ်နေကုန်ပျောက်ကာ သူ့ကိုညနေ ကျမှ မြင်ရသည်။ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံနေတော့ ပြောဖို့ ရန်မရှိတော့။

“ဒါတော့ နားလည်ပေးမှပေါ့ ညီ၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆိုတာ တစ် နေကုန် အားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

စိတ်ထဲမှာ စနောင့်စနင်းဖြစ်မိသွားတာအမှန်။ ညနေ ရှုတင် ပြီးလို့ လာခေါ်လျှင်လည်း ခြံဝမှာပင် ချပေးခဲ့သည်။

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ တမာန်”

“တို့အချိန်မရလို့ နောက်မှပဲ”

ဒီလိုစကားမျိုးတွေပြောရင်း ဝင်ချင်မှသာဝင်သည်။ ကြာလာ တော့ ရင်ထဲမှာခံစားရတာတွေက တန့်န့်နဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ဖော် မရတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်တီလေးကိုယ်တိုင်က သူ့ဖို့မယ်၊ ကြံ

မယ်ဆိုလို့ အိမ်ကကားကိုတောင် ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့တာပဲ။

ဒါနဲ့တောင် သူ့ပုံစံက ကိုယ့်အပေါ် ဂရုတစိုက်ပျာပျာသလဲ သိပ်မရှိတာကို စိတ်ကခံစားမိနေသည်။

ပြီးတော့ စကားပြောတိုင်း အနိုင်ယူတာမဟုတ်သည့်တိုင် အရှုံး မပေးတတ်ပေ။ ချစ်ပါတယ်လို့ပြောပြီး အဖြေတောင်းတော့ လေသံက ပြန်ချစ်ဖွယ်မရှိ။

ညီ၊ မျက်နှာလေး တင်းသယောင်ဖြစ်လျက် နှုတ်ဆိတ်သွားတာ ကို တမာန်က သိသည်။ ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ညီက လှည့်မကြည့်ပါ။ မျက်ဝန်းလေးကသာ သူ့ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းရွေ့လျက်

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆက်မောင်း”

“တို့က စိတ်ကောက်ရင် မချောတတ်ဘူး၊ တော်ကြာ မချော ဆတ်တာကို ကြံဖန်စိတ်ကောက်နေမှာစိုးလို့”

ဒီတစ်ခါ မျက်စောင်းတကယ်ထိုးပစ်ရင်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပစ် ထိက်၏။

“မချောတတ်ဘူးဆိုတာ ရှိလား၊ စိတ်ဆိုးနေလား မဆိုးပါနဲ့ကွာ လေးတောင် မပြောတတ်ဘူးလား၊ ငိုနေရင် တိတ်ပါလို့တော့ ပြောတတ် တာပေါ့၊ တမာန် စကားပြောတာ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်လား အင်း တူလာပြီပဲ”

“ဘာတူလာတာလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့”

“ဘာ”

ညိုမျက်နှာ ပျက်ကျသွားတာ သူ့ အသေအချာမြင်တွေ့လိုက်သည်။ ခြံချင်းကပ်လျက်က မိဘတွေသဘောတူထားသော စွဲသက်ထားနဲ့ လို့သာ ပြောလိုက်လျှင် ညိုချက်ချင်း ကားပေါ်က ဆင်းပြေးသွားနိုင်သည်။

“ညိုအိမ်က တူမလေးကိုပြောတာပါ။ သူက ကလေးရှိသေးတယ်။ ညိုက မင်းသမီးပဲဖြစ်နေပြီ။ စိတ်မကောက်ရဘူး”

ညို ကျေနပ်သွား၏။ မျက်နှာလေး နည်းနည်းလျော့ကျသွားကာ တမင်စိတ်ကောက်ပြနေသောပုံလေး ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ပြန်မောင်းတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မရွံ့နဲ့”

“ရွံ့စရာလား”

ပြောရင်း တမာန် ကားကိုလမ်းမပေါ်နေရာပြန်ယူသည်။

“ညို အဖြေမပေးသေးလို့ ရွံ့နေတာလား”

“နီး လုံးဝမှားတယ်”

ညိုစကားတွေကို အလေးမထားသလို နေပြု လုပ်ပြနေသည့် သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုချစ်ခွင့်ပန်ထားပြီး အဖြေတောင်းဖို့ကျတော့ နှုတ်ကတိတ်ဆိတ်နေတာ ဘာသဘောလဲ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ လမ်းဖွင့်ပေးတော့လည်း မသိသလို ဂရုမစိုက်သလို ရှောင်တိမ်းပြနေတာ ခံရခက်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှင်းသန့်

သူ့မောလွန်းသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ညိုဒေါသတို့ အရှိန်မတက်မီခဲပါ။

“တမာန်”

“ဟင် ဒီမှာ နားထောင်နေတယ်။ ကြိုက်တာပြောလို့ရတယ်။ ဘာလဲ ခေါ်နေရတာ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

မကျေနပ်သော မျက်စောင်းတစ်စင်းက နှလုံးသားဆီ ပြေးစိုက်ပြန်သည်။ ညိုက အကြာကြီးလှည့်ကြည့်နေပြီးမှ

“ဒီနေ့ ရှုတင်ပြီးတဲ့အထိနေရမယ်။ မပြန်ရဘူး”

“အမိန့်ပေးနေတာလား”

“တမာန်နော်”

“ဘာလဲ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်ပြောလေ။ ဒီက နာခံမလို့”

“တမာန်”

“ဟော ခေါ်ပြန်ပြီ။ ညိုကို တို့ကြည့်နေတာ။ လမ်းကိုတောင် ညိုသေးဘူး”

“တမာန် ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဟင်။ ညို ခံစားနေရတယ်သိတယ်။ တစ်ခါတလေ နီးနီးလေးမှာရှိနေသလိုလို့ တစ်ခါတလေကျတော့ နီးနီးက ညိုနဲ့ဘာမှမဆိုင်သလိုနဲ့ ညိုကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တာ ရင်ထဲက ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ညိုက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

မေးပုံက တကယ်ပေါ့ရွတ်ရွတ်နိုင်လွန်း၏။ ကားက မြရိပ်ညိုရှေ့သို့ နေပြီဖြစ်၏။ ဒါရိုက်တာ ပရိုဂျူဆာတို့ ထွက်လာတော့ စကားက

ရှေ့ဆက်မရတော့ပါ။ ဟိုတယ်အိသီးသန့်ခန်းတစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာပေးသော ဇာတ်ညွှန်းကို ညှိ ဖတ်နေစဉ် သူလည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ စာစောင် တစ်စောင်ကြည့်နေသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုလားဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် သူ့မျက်ဝန်းတွေက အခန်းထဲဝင်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆီ ကျရောက်သွား၏။ သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားအောင် မော်ကြည့် လာတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက အသည်းထဲထိစိမ့်ဝင်သွားသလိုလို၊ တဒဂ် မူးမေ့သွားမတတ်။

အံ့ဩဝမ်းသာမှုတွေနှင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တောက် သွားသည်။ မည်းနက်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက သူ့အံ့တွက် မှားစရာ မရှိ။ သူ့အကြည့်တို့ ရိုင်းသွားခဲ့လားမသိ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေက ပုတ်ခတ်ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့သည်။

“မမညို”

“ဟယ် လရိပ်ပါလား၊ မမ ဒီမှာဘယ်လိုသိလဲ”

“အန်တီဆုနဲ့တွေ့လို့ မမ ဒီမှာရိုက်ကွင်းရိုတယ်ဆိုလို့ ဝင်လာ တာ”

နှင်းပုလဲညှို့နှင့်စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေသော လရိပ်ကို သူ ကြည့်နေမိ၏။

“လရိပ် တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမညို”

“မမညိုလည်း လရိပ်ဆီလာမလို့ ကားရိုက်တွေဆက်နေတာ နွေနေ့ရော နေကောင်းရဲ့လား၊ ဖုန်းတော့ အမြဲဆက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖုန်းကတော့ နေ့တိုင်းဆက်ပါတယ်၊ နောက်လဲ လောက်ဆိုရင်တောင် ခဏလောက်ပြန်လာမယ်”

“နွေနေ့ ဒီတစ်ခါဖုန်းဆက်ရင် မမညို မေးတယ်လို့ပြောလိုက် နော်၊ လရိပ်”

လရိပ်ကိုပြောရင်း မမညို အကြည့်တွေက သူ့ဆီကိုဦးတည် သွားခဲ့ကာ

“တမာန် ညှို့အခန်းရောက်ကာနီးနေပြီ မပြန်နဲ့ စောင့်နေနော် လရိပ် ရှေ့မှာထိုင်လို့ရတယ် သိလား”

မမညိုနှင့်သူ ပတ်သက်နေတာတော့ သေချာပါသည်။ မမညို မျက်ဝန်းတွေက သူ့နှင့်သာမန်ထက် ပိုမိုသော ရင်းနှီးမှုတွေရှိနေတာ လရိပ် သတိထားမိ၏။

ညှို့ ထွက်သွားသည်နှင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက လရိပ်ကို အလွတ်မပေးနိုင်တော့ပါ။ ဟိုတစ်ခါလို ခဏလေးနှင့်ပျောက်ကွယ်သွား မှာ စိုးတာကြောင့် အမိအရပင် ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ချင်သည်။ ဒီကောင် မလေးနှင့်တွေ့မိတိုင်း သူ့ရင်တွေခုန်မိတာကိုတော့ သတိထားမိ၏။

သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလို ကောင်မလေး လှမ်းကြည့်မိ တော့လည်း ကတုန်ကယင်နှင့် မျက်လွှာလေးအောက်ချကာ ဘယ်မှာထိုင် ချမှန်းမသိအောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရှိသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်လေ”

ရှေ့က ဆိုဖာခုံကို မေးငေါ့ပြရင်း သူ့ပြောတော့ လရိပ်ခေါင်း ဆေးညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပုံလေးကအစ နုနုရွရွလေးနှင့် လရိပ် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာတာကို တမာန် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေမိ၏။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ တောင့်တောင့်ကော့ကော့ကြီး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုံးလေးလှသလောက် အရပ်နှင့်ကြည့်ကောင်းသည်။

တင်ပါးဖုံးသော ဆံပင်ရှည်တွေက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းခဲ့ဘဲ ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူ ကြည့်နေလို့လားမသိ တစ်ချက်မှ မျက်လွှာ တွေကိုပင့်မကြည့်။

စိုက်ချထားသည့် မျက်တောင်ကော့ကော့များနှင့် နှာတံချွန်ချွန် လေးက အထင်းသား။ ပြီးတော့ စိုရဲအိထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းအစိတ် ဘာမှခြယ်သမထားသော မျက်နှာလေးက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမှမရှိ။ ပြီးတော့ ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားဘဲ လှနေတဲ့ မျက်နှာလေးက တမာန် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိသည်။

တီဇာဂါဝန်ပန်းရောင်လေးက ခြေသလုံးလောက်ကပ်ကပ်လေး နှင့် ဝင်းမွတ်နေသော ခြေထောက်လေးတွေက အထင်းသား။

“မင်း ကိုယ့်ကိုမြင်ဖူးလား”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် လရိပ်ဆီ အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်လာသည်။ မျက်ဆံနက်နက်လေးတွေ ထောက်ကပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဪ ကိုယ်က မင်းကိုနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မြင်ဖူးခဲ့တဲ့အတွက်”

မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုများ မြင်ဖူးမလားလို့ပါ”

ကိုယ့်မေးခွန်းကို လရိပ် မတုံ့ပြန်ပါ။ မျက်လုံးလေးတွေ စူးစမ်း သလို အကဲခတ်နေတာကြောင့် ပြုံးမိသည်။

“မင်း မယုံဘူးလား။ ကိုယ် မင်းနဲ့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မှတ်မှတ် ရရ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ ရင်ခွင်ဦးကလပ်မှာ မင်းအင်္ကျီပေါ်ကို ဝိုင်နည်းနည်း တောင် ဖိတ်သွားခဲ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ မင်းနဲ့တိုက် မိခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

“ဒါဆို မင်း ကိုယ့်ကိုသိတာပေါ့နော်”

“သိပါတယ်။ အစ်ကိုနာမည် စေတမာန်ဆိုတာကိုလည်း သိပြီး သားပါ”

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုပျော်သွားမှန်းမသိ။ ကောင်မလေးက သူ ထင်တာထက်တောင် နာမည်ပါသိနေသည်။ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ပုံလေးက လည်း အစ်ကိုတဲ့။ ရိုးသားသိမ်မွေ့လွန်းသည့် အခေါ်အဝေါ်လေး။

သူ့အတွက်ကတော့ ဒီအခေါ်အဝေါ်လေးဟာ ဆန်းသစ်နေသ လို ဖြစ်နေ၏။ သူ ပတ်သက်ခဲ့သော မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဒီအခေါ်မျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့။

“ဟုတ်လား ကိုယ့်နာမည် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“မိန်းကလေးတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပမ်းစားနေတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ဒါဆို နောက်ထပ် ဘာတွေသိသေးလဲ”

သူ ရည်းစားများတာကိုလည်း လရိပ် ကြားသိထားသည်။

ပထမဆုံးတွေ့ကာတည်းက လရိပ် ရင်တွေလှုပ်ခတ်ခဲ့ရပေမယ်လည်း...။

သူနှင့်မမညိုရဲ့ပတ်သက်နေမှုကို ရိပ်မိတာမို့ လရိပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားနေရ၏။ မမျှော်လင့်သင့်သော အရာတစ်ခုကို လရိပ် မိုက်မဲစွာ မမျှော်လင့်ချင်ပါ။

“နေပါဦး ကိုယ့်နာမည်ကျ မင်းသိနေပြီး မင်းနာမည်ကျ မသိရသေးပါလား”

“မမညို ခေါ်နေတာ အစ်ကို မကြားဘူးလား”

“လရိပ်ဆိုတာတော့ သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အစုံ”

“ငွေလရိပ်ပါ”

“ငွေလရိပ်တဲ့လား၊ ညှိနဲ့ဘာတော်သလဲ”

“မမညိုက လရိပ်မမရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“နေတော့ရော”

“ရှင်”

“ဪ ငွေလရိပ်နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ပြောတာပါ”

ပြောဖို့ကောင်းပါ့မလား စဉ်းစားမိသော်လည်း နှုတ်က အလိုလို ထွက်သွားမိ၏။

“ကိုးမိုင်း၊ မစိုးရိမ်လမ်းသွယ်(၁)”

“ကိုယ် လာလည်ရင် ရလား”

“ရှင်”

“အလကား နောက်တာပါ။ ဘာလဲ ကိုယ်လာလည်မှာဦးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

စကားလေးက တိုးတိုးဖွဖွဖြင့် လရိပ် အမူအရာလေးက သူ့ကို ဖမ်းစားနိုင်၏။

“စောစောက ဝင်လာတုန်းက လရိပ် ကိုယ့်ကိုကြောက်နေသလားလို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လရိပ် ရှက်ရိပ်တွေသမ်းကာ ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးဖြင့်

“ဘယ်မှာကြောက်လို့လဲ”

“ကြောက်နေပါတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေပြီး ဘယ်မှာထိုင်ရမှန်းတောင် မသိဖြစ်နေတယ်မလား”

“အစ်ကို ကြည့်နေတာကို ကြောက်လို့ပေါ့”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သော လရိပ်စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိ၏။ သူမလေးနှင့်ဆုံတွေ့ပြီး စကားတွေပြောနေရသည့်အတွက် စိတ်ကောက်ပြီး ခေါ်လာသည့် ညှိကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

မင်းညီနှင့်ဝေသုသိလျှင် လုပ်ပြန်ပြီလား နောက်တစ်ယောက်ဟု ပြောဆိုကြမှာ မြင်ယောင်မိသေး၏။

“အစ်ကို လရိပ် ပြန်တော့မယ်၊ မမညိုကို ပြောလိုက်ပါနော်”

လရိပ် အိတ်လေးကိုကိုင်ကာ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သူကလည်း ပျာပျာသလဲထကာ

“ခဏနေဦးလေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ညှိအခန်းပြီးတော့မှာပါ”

“ဟင့်အင်း ရပါတယ် အစ်ကို၊ လရိပ် ပြန်နေကျပါ”

“ဒါတော့ သိတာပေါ့။ ကိုယ်က လိုက်ဖို့ချင်လို့ပြောတာ။ ဘာမှ မလိုက်စေချင်တာလား”

“အစ်ကိုက မမညိုကို စောင့်နေတာမလား။ မမညို ရိုက်ကွဲပြီးလို့ အစ်ကိုကိုမတွေ့ရင် စိတ်ဆိုးနေမှာပေါ့။ မမညို ပြီးအောင်စောပေးလိုက်ပါ”

ထိုအခါ နောက်ထပ် စောဒက သူ မတက်ချင်တော့။ နောက်ထပ်ဆုံဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲ။ သူ ဘာဖြစ်စေ ဆန္ဒတွေစောနေပါလိမ့်။

“ခွင့်ပြုပါဦး အစ်ကို”

ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်တော့ လရိပ်က လက်ကစားရမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုတွေက ဘာမှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင် တလိုက်လိုက် ခံစားနေရသည်။

“တမာန်”

“ဪ ညို”

“ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ တော်သေးတယ် ပြီး မသွားလို့”

“အမှန်တော့ တို့ပြန်မလို့ပဲ။ ညိုဧည့်သည် ကောင်မလေးက ကားလက်ဆုံကျနေလို့ သူတစ်ယောက်တည်းလည်း ဝေါင်နေမှာမို့ပဲ”

ညို မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကာ အပြင်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ရာ

“ဟုတ်သားပဲ။ လရိပ် ပြန်သွားပြီလား။ ညိုကို ဘာပြောသေးလဲ”

“သူ ပြန်သွားပြီလို့ ညိုကိုပြောလိုက်ပါတဲ့ ကဲ ညို ပြီးပြီမဟုတ်သား ပြန်ရအောင်”

ခေါင်းညိတ်ပြသော ညို၏မျက်နှာလေးက တစ်ခုခုကို အလိုမကျဟန်ပေါ်နေသည်။ ကားပေါ်တွင်လည်း သူကသာ စကားတွေပြောနေပြီး ညိုက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်ဖြင့်။

“ငွေလရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ညိုသူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေးဆို”

“အင်း”

“ညိုကို တော်တော်အားပေးတယ်နော်၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာတာပဲ”

ညို တွေဝေသွားမိသည်။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ လရိပ်ကို သူ သိနေတာပဲလား။ လရိပ်ကပဲ ပြောသွားလို့သိတာလား။

ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတွေက ဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်မလား ညို၊ တို့ အမြဲတမ်းတွေ့တယ်”

“အင်း”

မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ‘အင်း’ လိုက်ပြန်၏။

“ကောင်မလေးက တော်တော်ငယ်ဦးမယ်နော် ညို၊ ချစ်စရာလေးပဲ။ သူက ကျောင်းတက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် လရိပ်က ဆေးကျောင်းတက်နေတာ၊ ဒုတိယနှစ်

ပဲ ရှိသေးတယ်”

“စာတော်သားပဲ၊ ရုပ်ကလေးကလည်းချောတော့ မိဘတွေက တော့ ဒီသမီးလေးရတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ညိုကိုရှေ့မှာထားပြီး သူမို့လို လှတယ် ချောတယ် ချစ်စရာ ကောင်းတာတွေ ထပ်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလို စကားတွေ မပြောသင့်ဘူးဆိုတာသူ နားမလည်တာလား။ တမင်ပြောနေ တာလားမသိ။

ညိုအနေနှင့် နောက်ထပ်စကားမပြောတော့တာကို သူ သဘော ပေါက်တာကြောင့် ခြံဝမှာပင် ကားကိုရပ်ကာ ညို ဆင်းလိုက်သည်။ သူ ကားကိုပြန်လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး

“ဪ ညို ငွေလရိပ်က ရှိုးပွဲရှိတဲ့ရက် သူ့ကိုဖုန်းဆက်ပါ။ အဲဒါ ဆက်လိုက်ဦးနော်”

တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ခြံဝမှာပင် ညို တွေ့တွေကြီးရပ်နေ သည်။ နှင်းပုလဲညိုဟာ ဘယ်သူနှင့်မဆို အမြဲတမ်း စင်ပေါ်က။ မေ့ မာန်နှင့်ကျတော့ နှင်းပုလဲညိုဟာ ဘာလဲ။ သူနှင့်ကျမှ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တောင် ဘာမှန်းမသိတော့။

ရင်ထဲမှာတော့ အလိုမကျမှုတွေ ပြည့်ကြပ်နေတာအမှန်

အခန်း (၇)

ညိုရဲ့ရှိုးပွဲကို သူလိုက်ပို့ပေးတာ ငွေလရိပ်ကို ဆုံတွေ့ချင်တာ ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ငွေလရိပ်ကိုတော့ ညို ပွဲရှိတာ ပြောပြထားမည်ထင်ပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေနေမိတာကို ညို မသိရှာချေ။ မိတ်ဆက်နှုတ်ဆက်လာသော ပရိသတ်တွေနှင့် အလုပ် နှင်နေရှာသည်။

“တမာန် ညို စင်ပေါ်တက်တော့မယ်၊ ညိုဖုန်း ယူထားပေး နော်”

ပိုးသားအပျော့ ဇာဝတ်စုံလေးနှင့် ညို လှပနေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အာရုံတွေက ညိုဆီမှာ မရှိခဲ့တာအမှန်။ ထိုစဉ်မှာပဲ သူ ကိုင်ထား နေသည့် ဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်က ကြားလိုက်ရတာက ယောက်ျားသံဖြစ်နေတာမို့ လရိပ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟယ်လို ဟာ ဖုန်းကိုင်ပြီး ဘာမှလည်းမပြောပါလား”

ထိုအသံရှင်ကို လရိပ် သိသလိုလိုရှိတာကြောင့် သေချာစဉ်းစား ကြည့်တော့ ကိုစေတမာန်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ဒါဆို သူလည်း ရှိုးပွဲမှာရှိနေ သည်ပေါ့။

“ကိုစေတမာန် မဟုတ်လားဟင်၊ ညီမ ငွေလရိပ်ပါ”

“ဪ ကိုယ်က ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး။ လရိပ်ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိတော့ ဘယ်သူဆက်မှန်းမသိဘူး”

သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတို့က လက်ခနဲ ချက်ချင်းပင် သူ့ ဖုန်းထဲမှာ လရိပ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ထည့်ပြီးပြီ။

“ဟိုလေ လရိပ် အကူအညီတောင်းချင်လို့”

“ပြောလေ”

“တာမွေအစိုင်းအလွန်မှာ လရိပ်ကားက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ထိုးရပ်သွားလို့၊ ဘယ်သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရမှန်းမသိလို့ မမညိုကို လှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ အိမ်ကိုအကြောင်းကြားရင် စိတ်ပူနေမှာစိုးတာနဲ့”

“ရတယ် ရတယ် ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ တာမွေအစိုင်းထိပ်ကို လာ လိုက်မယ်”

“ဟို အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်ရမှာပေါ့”

သူ ထရပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ စင်ပေါ်မှာရှိနေသော ညိုကတော့ သူ့ဘေးကလျှင် ပျာယာခတ်တော့မည်။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ညို ဝှိုနေဘဲ။

တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် လရိပ်ကြောက်များနေမလား စိုးရိမ် စိတ်နှင့်အတူ ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ကျွါ”

“ဟင် မြန်သားပဲ အစ်ကို”

“မင်းကြောက်နေမှာစိုးလို့”

ကားထဲကိုလှမ်းကြည့်တော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကေးနန်းမူပါတယ်၊ ညဘက်ကြီးဆိုတော့ ဖေဖေက သိပ် ချွတ်ချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးပါ ခေါ်လာတာ”

ရှင်းပြနေသော လရိပ်ပုံစံလေးက ချစ်ဖို့ပင်ကောင်းနေသည်။

အစ်ကိုကလည်း ကောင်းမလေး။ တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်နေဖို့သာ ကောင်းသည်။ ဒေါ်ကေးနန်းမူပါ ကားပေါ်ကဆင်းလာတော့ သူ့အကြည့် ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဆီကုန်သွားတာများလား”

“လာခါနီးတော့မှ ဆီဖြည့်လာတာ”

သူ ကားဘော့နပ်ကိုဖွင့်ကာ ဟိုဒီကလို့ကြည့်သည်။ မထူးခြား။ အစ်ကို့ကိုကြည့်တော့ ကျိုးတွေပြည့်နေသည်။

“ကားက ဆီပိတ်သွားတာ၊ ဆီစစ်ဘူးမှာ ကျိုးတွေပြည့်နေတယ်” ပြောလည်းပြော ကိုယ့်ကားထဲမှာ အမြဲတမ်းအပိုထည့်လာသည့်

ပစ္စည်းတွေထဲက ဆီစစ်ဘူးယူကာ လဲပေးလိုက်သည်။

“စက်နှိုးကြည့်လိုက်ဦး”

လရိပ် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးကြည့်တော့ အလွယ်တကူ နှိုးသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ လရိပ်တို့ချည်းပဲဆို ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလာတာ မမည့်၊ သိလားဟင်”

“ညိုက စတိတ်စင်ပေါ်ရောက်နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဖုန်းက ကိုယ့်လက်ထဲမှာရှိနေတာပေါ့၊ အခု ရှိုးပွဲကိုသွားမယ်မလား၊ လာလေ သွားရအောင်”

မျှော်စင်ကျွန်းထဲကိုရောက်တော့ ညို၏ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု အစီအစဉ်တောင် ပြီးနှင့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လရိပ်တို့ကို နေရာ ချထားပြီး စိတ်တိုနေမှာမြင်ယောင်နေသော နင်းပုလဲညိုကို ရှာမိ၏။

“တမာန်”

“ညိုကို တို့လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ညိုက လိုက်ရှာနေရတာလားလို့”

ခပ်ငွေ့ငွေ့စကားက ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ လှည့်ကြည့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ လရိပ်တို့နဲ့နေသည့်အတွက် သူ့ကိုအထင်သေးစရာ မဖြစ်စေချင်။

“လရိပ်တို့ပါ ရောက်နေတာပဲ၊ မမက မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

“လရိပ်တို့ ကားပျက်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ မမည့် ကားပျက်လို့ သူ သွားပြင်ပေးရသည့်ကိစ္စကိုတော့ လရိပ်က

လည်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြမနေတော့သလို သူလည်း မသိသလိုပင် နေလိုက်သည်။

“ဪ လရိပ်၊ မမည့် အစီအစဉ်ကတော့ ပြီးပြီ မမပြန်တော့ မှာမလို့ လရိပ်တို့ကော”

“လရိပ်တို့လည်း ပြန်တော့မယ် မမ၊ ဖေဖေက ညဉ့်မနက်စေနဲ့ မှာလိုက်တယ်၊ ကားပျက်နေတာနဲ့ ကြည့်ဖို့အချိန်တောင် မရှိဘူးဖြစ်သွား တယ်”

ဝတ်ကျောတန်းကျေ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကလွဲပြီး ဘာစကားမှ မဆိုသော ညိုကို လရိပ်လည်း ဘယ်လိုထင်မည်လဲမသိ။ လရိပ်နားသို့ မယောင်မလည်ကပ်ကာ တစ်ခုခုပြောမယ်ဆိုတာ ညိုက ရိပ်မိနေတာ သားမသိ၊ သူ့အနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာကာ

“သွားရအောင် တမာန်”

ညို ဆွဲခေါ်လာရာဆီသို့ သူ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ဖြင့် ပါလာရ ခဲ့တာဝန်ယူခေါ်လာရတာမို့ ပြန်မပို့လို့မဖြစ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ သူ့လရိပ် လှမ်းအကြည့်နှင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံသောအခါ ရင်ခုန်သံတွေက နားခွေးလေး ခုန်မိသေး၏။

ညို မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ လှည့် ကြည့်ဖြစ်ပါ။ ကားလေး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ

“တမာန်”

မူနဲ့စွာခေါ်လိုက်သော ညိုက ခေါင်းလေးတစ်ဖက် သူ့ပခုံးပေါ် ကိုတူလာ၏။

“ရှင်ကိုစိတ်မချတော့ဘူး တမာန်၊ ညို့ကိုမေးထားတဲ့မေးခွန်း အတွက် ရှင်ကိုအဖြေပေးလိုက်တော့မယ်”

ညို့ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ မိန်းကလေးချင်း သဝန်တိုတတ်တာကို သူ သိနေမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်ကလေးမှ တုန်လှုပ်မှုမရှိတာကိုတော့ အံ့သြလို့မဆုံး။

“တမာန်”

“ပြော တို့ နားထောင်နေတယ်”

“ညို့ တမာန်ကိုချစ်တယ်”

“အင်း သိသားပဲ”

ရယ်သံရောစွက်ကာ ပြောလိုက်ပုံက ဒေါသဖြစ်စရာ။ တကယ်ဆို ဝမ်းသာလိုက်တာညို့ရယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ရတာပဲ။ သူ့ကိုမခံချင်သည့် စိတ်ဖြင့် ပြောရန် မော့လိုက်စဉ်

“အို”

ပါးတစ်ဖက်ကို အနမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် စကားပင်မဆက်နိုင်ဘဲ ညို့ ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနှင့် မျက်နှာလေးပြန်ငဲ့သွားခဲ့၏။

“တို့ကို အချိန်တွေဆွဲထားတာ ဘယ်လောက် နှမော့ဖို့ကောင်းလဲ”

“ဘာနှမော့တာလဲ”

“တို့ချစ်သူမဟုတ်သေးတော့ ဒရိုင်ဘာအကြာကြီး လုပ်ပေးမရတာပေါ့”

ညို့ မျက်နှာလေး ပြန်ကြည်သွားသည်။ သူ့ဘက်ကို နှုတ်ခမ်း

အလေးနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လာ၏။

“အခု ချစ်သူဖြစ်သွားတာနဲ့ အကြိုအပို့မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“အင်း”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ တစ်ဝက်ပိုင်တယ် တစ်နည်းအားဖြင့် လုံးဝသက်ဆိုင်သူဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ညို့ ချစ်သူအချိန် တို့လာမယ်၊ တို့ကတွေ့ချင်ရင်လည်း ညို့က လာရမှာပဲ”

“အံ့မာ ညို့က အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့”

“တို့က အလုပ်မဲ့အကိုင်မဲ့လား”

“မသိဘူးလေ”

တမာန် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားသော်လည်း နှစ်ခမ်းစေ့၍ ညို့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုညက ခြံဝင်းထဲအထိ လိုက်ပို့ရင်းညို့နဖူးပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ သွားပြန်၏။ မခံချင်သည့်စိတ်နှင့်သာ ချစ်ခွင့်ပေးလိုက်မိပေမယ့် ထိုမှာ အဖြေရှာမရသော မွန်းကြပ်မှုတွေ ညို့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေဆဲ။

အခန်း (၈)

သူ့ရင်ထဲမှာ အဖြေရှာစရာမလို။ နှလုံးသားထောင့်တစ်နေရာမှာ ငွေလရိပ်ဆိုသော ကောင်မလေးက လာပြီနေ၏။

အဖြေမလိုချင်တော့လို့ ထပ်မတောင်းတော့တာကို ဇွတ်အတတ် လာပေးနေသော ညိုအတွက် သူ ငြင်းရခက်ခဲ့သည်။ နောက်မှ လမ်းရတာက တစ်မျိုး။ ငွေလရိပ်ဆိုသော ကောင်မလေးကိုတော့ သူ ဘယ်တုန်းမှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

အိမ်ကိုရောက်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲကာ မှတ်ထားသော လရိပ်ဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

- “ဟယ်လို”
- “လရိပ် အိပ်ပြီလား”
- “ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သူလဲ သိလို့လား”

“အစ်ကို စေတမာန်”

“(ငယ်အိပ်မရတာနဲ့ မင်းကိုသတိရပြီး ဆက်လိုက်တာ”

မှသားစကားတွေက သူ့အတွက် ရိုးနေပြီလားမသိ။

“လရိပ်လည်း အိပ်မရလို့ အစ်ကိုဖုန်းဆက်ရင် ကောင်းမှာပဲ တွေးနေတာ၊ ထင်တော့ ထင်ပါတယ်၊ ရှိုးပွဲကအပြန် အစ်ကိုတစ်ခုခု ပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ”

“သေချာလှချည်လား”

“စိတ်ချင်းဆက်နေတယ်ထင်ပါတယ်၊ အစ်ကို ဖုန်းဆက်တာ ညိုသိရင် ပြောများပြောနေမလားဟင်”

“မင်းပြောမှ သူသိမှာပေါ့၊ သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းက ကြောက်လို့လား”

“ဟုတ်”

“မကြောက်နဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်”

တစ်ဖက်က တစ်ခပ်ခပ်ရယ်သံလေးက ကြည့်နူးစရာပါ။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ၊ ဪ လရိပ်”

“ဒီမှာ နားထောင်နေတယ်လေ”

“ဒီနေ့ ကားပျက်တဲ့အဖြစ်အပျက်လေးကိုတော့ မမေ့မစ်နဲ့နော်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့မင်း အသိတွေဖြစ်သွားပြီလေ၊ ရင်းနှီးသွားကြပြီပေါ့၊ အောက်ကျရင် မင်းဆီကို ကိုယ် မကြာခဏ လာလည်မှာနော်”

“ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ”

“မခေါ်လည်းနေပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါ
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက်တွေက မနေနိုင်လို့ ရောက်လာခဲ့ရင်တော့
မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“အဟင်း လရိပ်က ရှောင်ပြေးမှာပေါ့”

“ကိုယ်က မရရအောင် လိုက်ဖမ်းမယ်ဆိုရင်ကော”

“မမညိုက အစ်ကိုကို သံကွန်ချာနဲ့အုပ်ထားမှာ”

“ဘယ်လောက်ပဲ ချုပ်နှောင်ထားထား၊ ကိုယ်လာချင်
အလွယ်လေး၊ ဒါနဲ့ လရိပ်က ဆေးကျောင်းဒုတိယနှစ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိဘတွေကရော အတူတူနေတာလား”

“ဟင် ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့အတူတူ မနေလို့ ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ တချို့ဆို မိဘတွေ
တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ စီးပွားရှာတာတို့ ဘာတို့ပေါ့၊ တစ်ကွဲစီနေရတာ
ပြောတာလေ”

ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာကြောင့် လရိပ် စဉ်းစား
ရ၏။ သူလည်းပဲ မာမိကပစ်သွား၍ တစ်ကွဲစီနေရတာမို့ လရိပ်ဆို
ကောင်မလေးလည်း မိဘတွေနှင့် ဘယ်လိုနေရလဲဆိုတာ သိချင်
ဖြစ်သည်။

“လရိပ် စဉ်းစားနေတာလား”

“အင်း”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ ဆံပင်တွေဖြူကုန်လိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုကရောဟင်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ယောက်တည်း”

“ဒါဆို လရိပ်လိုပဲပေါ့”

“ဟင် လရိပ်မှာ မမရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မမက လရိပ်နဲ့ အဖေတူ မအေကွဲ

လေ”

“ဪ”

ရှေ့ဆက်ပြီး မေးရမှာ အားနာမိသလိုဖြစ်၏။ ဒါဆို လရိပ်
အမေက အငယ်အနှောင်းဖြစ်မည်ပေါ့။ သူ့လိုပဲ ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ
နဲ့နေမည်လား။

“လရိပ်”

“ရှင်”

“အိပ်ချင်ရောပေါ့၊ အိပ်တော့နော် ဝှတ်နိက်”

“ဟင်”

တမာန်ဘက်က အရင်ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ အစ်ကို ဘယ်လို
ချစ်လဲဆိုတာကိုတော့ အစတည်းက သိနေ၏။

ချစ်သူရှိနေတာကိုလည်း သိနေပေမယ့် ရင်တွေခုန်နေတာကို
တော့ လရိပ် ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် ညတိုင်း စကား
တွေအများကြီး ပြောနေချင်တယ် အစ်ကိုရယ်။

ချစ်နေမိပြီ။ သူ စိတ်ကွက်မှာကို မလိုလားပါ။

“တမာန် ညှိနဲ့လက်ထပ်ဖို့အထိ မဆုံးဖြတ်ခဲ့ဘူးလား”

တမာန်ကရယ်လျက် ညှိလက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူ၍ ဖိအုပ်ထား ထိုက်ရင်း

“တို့အယူအဆက တစ်မျိုး ညှိရဲ့၊ အချစ်ကိုမွေးဖွားတာက အရင်၊ လက်ထပ်ဖို့က နောက်မှ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ချစ်ကြတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ နီးပြေးကြမယ်ဆိုတာ သဘာဝမှမကျတာ၊ ပြီးတော့ မြဲတဲ့သူတွေဖြစ်တယ်၊ တွဲတဲ့သူတွေကွဲကြတာပဲ၊ တကယ်ချစ်ကြည့် သေသေချာချာ ချစ်ကြည့် တော့မှ လက်ထပ်ရင် နားလည်မှုတွေ၊ သည်းခံမှုတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့”

“ဒါဆို တမာန်က ညှိကို တကယ်ချစ်သေးတဲ့သဘောလား”

တမာန်က မေးခွန်းတွေ များလို့ စိတ်ညစ်သွားတာမျိုး မဖြစ်ဘဲ ဘာမေးမေး အပြုံးမပျက်ဖြေ၏။ သူ့မှာ ဒီလိုမေးခွန်းတွေကို ဖြေနေကျ သား။

“ညှိနဲ့တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာပဲရှိတယ်၊ ညှိ ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ တို့က ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ သေချာတာ ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ ညှိက ခုတကယ်ချစ်သလားမေးရင် ချစ်တာပေါ့လို့ပဲ ဖြေမှာပေါ့၊ အများ ငြီးချစ်တယ်ဆိုတာမျိုး လွယ်လွယ်လေး ပြောလို့ရတယ်”

ပြုံးနေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကို ညှိ ငေးနေမိ၏။ သမီးရည်းစား သဘာဝတို့ကို သူက ချိုးဖျက်နေပြီ။

အခန်း (၉)

“ညှိ၊ စကားမှားသွားလို့ ရွဲ့နေတာလား တမာန်”

“စွပ်စွဲချက်က ခိုင်မာလှချည်လား”

“ဟုတ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

မှားလျှင်တောင် ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံတတ်တာ တမာန်အကွဲ လား။ ရှေ့ရေးအတွက် ဆွေးနွေးတာကိုပင် ကပျက်ချော်ချော်နှင့် တစ်ခါ မဟုတ်။ ပြောလိုက်တိုင်း အမြဲဒီလိုလုပ်တော့ ရင်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်လာရသည်။

အခုလည်း ခေါင်းကုတ်ပြီး မျက်နှာမဲ့သွားတော့ ညှိ ပင့်သက် ရှိုက်မိ၏။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဒီထက်ပို၍ တမာန် စိတ်ညစ်သွား လျှင်မကောင်းဟု တွက်လိုက်မိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညှိ သူ့

လွယ်လွယ်လေးပဲဖြေဖြေ လိမ်ညှာပြီးပဲပြောပြော ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မရိုးမအိနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ မသိလေရောသလား။

ညို ဘာမှထုတ်ဖော်မေးမြန်းခွင့်မရပါ။ ကိုယ်က မိန်းကလေး သူက မသေချာဘူးဟု ကြေညာနေပြီ။ ညို ဘေးကျပ်နံကျပ်နှင့် ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့တာတောင် မပျော်နိုင်တော့ပါ။ မေးခွန်းတွေ လွဲချော်ကုန်တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ရတော့မှာလား။ တမာန်ဟာ တကယ်ပဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေချင်တဲ့သူတစ်ယောက်လား။

တမာန်က ညိုကိုမကြည့်ဘဲ ကန်ရေပြင်ကို လက်ပိုက်ပြီး အေးဆေးစွာကြည့်နေရင်း

“သဝန်တိုတတ်လွန်းတာတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်ကြတာတွေ အများကြီးပဲ၊ ညိုနဲ့တို ဘယ်လိုလူစားထဲမှာပါနိုင်သလဲ မသိဘူး အဲဒါကြောင့် အချစ်ရဲ့ပထမအဆင့်က လေ့လာရင်းချစ်တယ်၊ ချစ်နေကြည့် ခိုင်မြဲတော့မှ လက်ထပ်မယ်”

“တွဲနေသွားနေတာ ကြာပြီးမှ လက်ထပ်ဖြစ်ကြရင် မိန်းကလေးဘက်က ဘယ်လောက်နစ်နာလဲ၊ အဲဒါ တမာန် သိရဲ့လား”

တမာန် ထိုစကားကြားတော့ မျက်နှာပျက်သွား၏။ မေးတာများသွားပြီမှန်းသိကာ ညို ချက်ချင်းပါးစပ်ပိတ်၍

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ဦးမှာဆို၊ သွားရအောင် တမာန်၊ တော်ကြစကားတွေပြောရင်း ရှည်ပြီး အပြန်နောက်ကျလိမ့်မယ်”

“အင်း”

တမာန်က ထရပ်လိုက်ပြီး လက်ကမ်းပေး၏။ သူ့လက်ထဲ

ညိုလက်ဖဝါးလေး ထည့်ပေးမှ တမာန်က ဆုပ်ကိုင်၏။ ခိုင်မြဲသော လက်တွေဟု ညို ယုံကြည်ဖို့ မခံ့မရဲဖြစ်နေတာအမှန်။

တော်တော်ချစ်ခဲ့မိမှန်း ခံစားရလေ သိလာလေဖြစ်၏။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်
မှုတွေက မွမ်းကြပ်နေသလို အနားမှာရှိသော ရေပန်ခွက်ကို မော့သောက်
လိုက်မိသော်လည်း

“အိုး”

“ဖူး”

“ခလွမ်း”

ဘယ်လိုမှ မအေးမြနိုင်။ ရေတွေကို ပြန်ထွေးရင်း ဖန်ခွက်ကို
လွတ်ပစ်လိုက်သည်အထိ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ရိုက်ကွင်း
မှာ မအားလပ်သည့်ကြားထဲ သူ့စကား၊ သူ့အမူအရာချည်းပဲ စိုးမိုးနေ
သည်မို့ ရူးသွားနိုင်သည်။ ဒီနေ့ ရှုတင်နားထားတာမို့ ညက သူနှင့်အတူ
အကြာကြီး စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။

“ညို ဘာစားမှာလဲ”

“အဆင်ပြေရာ တစ်ခုခုပေါ့”

ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာထိုင်ကတည်းက စကားတွေ ဟိုရောက်
ဒီရောက်နှင့်ပြောချင်တာတွေ ပြောလိုက်ပြီး မလွန်ကျွံမိ ပြန်ရုပ်သိမ်းရ
သည်။

သူ ပြောနေတာကိုလည်း မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသလို ချစ်
ခြည်နူးစရာမပါ။ စကားတွေကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်။ အားမရနိုင်နှင့်
ညို စိတ်တွေမသာယာခဲ့ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာလည်း ဖန်သားပြင်ပေါ်
က တစ်ကိုယ်တော် ရှိုးပြနေသော ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးကိုကြည့်ပြီး
အာရုံရောက်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

ဒီတစ်ခါ ညိုရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုမှ မသိမ်းဆည်း
နိုင်တော့။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော ခြေလှမ်းတွေက ခပ်ဆောင့်
ဆောင့်။

အခန်းထဲရောက်ပြီး မွေ့ရာစပ်မှာထိုင်ချလိုက်မိသည်။ လူတွေ
ဟာ အချစ်ကြောင့်ရှူးကြသည်တဲ့။ ပြီးတော့ အိုတဲ့သူတွေ နုပျိုစေတာ
ပျိုရွယ်ခြင်းကို ရင့်ရော်စေတာ။ ဒါလည်း အချစ်ကြောင့်ပဲဟုဆိုကြသည်။
မှန်သလားဆိုတာ ညို ဘာဖြေရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိပါ။

ဒါပေမဲ့ စားလည်းဒီစိတ်၊ သွားလည်းဒီစိတ်၊ အချိန်တိုင်းမှာ
ဖြစ်နေသည်။

မေ့မရခဲ့သော ခပ်ရင့်ရင့်အပြုံးနှင့်မျက်နှာ၊ တမာန်ကို ညို

“ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးတွေ တော်တော်လှတာပဲ၊ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိဦးမယ်၊ ညို့ဆီလာတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တူတယ်နော်”

ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေမှန်းသိသော်လည်း

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ တမာန်”

“ငွေလရိပ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ခဏခဏ ဆုံနေတဲ့ ကောင်မလေး”

“ဪ”

“မတွေ့ဘူးလား ညို့ရဲ့၊ အနားကပ်ပြတော့မှ ငွေလရိပ် မျက်တောင်လေးတွေအတိုင်းပဲ”

သူ တမင်ဆက်ပြောနေတာလား။ ငွေလရိပ်ဆိုတာကလည်း ညို့သူငယ်ချင်းညီမလေး။ အသက်အားဖြင့်လည်း ကွာခြားသည်။ စားသောက်စရာတွေလာချပေးတော့လည်း ဘာမှမစားချင်တာကြောင့် တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းဖြင့် ညို့ စားနေမိ၏။ သူက ညို့ကိုဥပေက္ခာပြုမေ့ထားလျက်နှင့်ပင်။

“ငွေလရိပ်ကို ဒီလိုပုံစံသာ ပြောင်းပေးလိုက်ရင် ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးတွေ ထိုင်ငိုနေမလားတောင် မသိဘူးနော် ညို့၊ ကောင်မလေးက တော်တော်အေးတယ်နော်၊ စကားပြောတာတောင်မှ မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ ညို့သူငယ်ချင်းညီမလေးဆို”

တမာန် လှည့်အမေးမှာ အတွေးလွန်နေမိသော ညို့က ကြောင်ငေးနေရင်း ကယောင်ကတမ်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ညို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“ညို့နဲ့ဒီကိုလာတာ လရိပ်အကြောင်းပြောဖို့လား တမာန်”

“ညို့ရယ် ချာတိတ်လေးပဲရှိသေးတာကို ညို့က တို့ကို သဝန်ယ့်နေတာလား”

ကြည့်စမ်း မေးရက်လိုက်တာ။ ဒီလောက်ထိ လရိပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေတာကို ညို့ နားထောင်နေရဦးမည်လား။

“တမာန် ညို့ကို နည်းနည်းမှ အလေးအနက်မထားဘူးနော်”

ညို့ ငိုသံလေးနှင့်ပြောမိတော့လည်း

“ညို့က တို့ကို အစာမကြေနေတာလား၊ တို့ကပွင့်လင်းတယ်၊ ညို့ နားဝင်မချို့တာပါသွားခဲ့ရင် နည်းနည်းနားလည်ပေါ့”

“တမာန်ကရော ညို့ကို နားလည်ဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

“နားလည်နေပြီ အဲဒါကြောင့် ညို့ မျှီသိပ်ခံစားနေရတဲ့တစ်ခုခု ဆိုတာကို တို့ ဖမ်းပြနိုင်တာပေါ့”

“ပွင့်လင်းတိုင်း မကောင်းဘူး တမာန်၊ တစ်ခါတလေ မညှာတာ ဖာရောက်တယ် ညို့ မကျေနပ်တာသိရင် တမာန်က ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့”

“တို့ကို ဟန်ဆောင်ခိုင်းတာလား”

“ဇတ်ပြီကွာ၊ တမာန်က ညို့ကို နားလည်တာမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒီကိစ္စ ထားလိုက်တော့”

“အလကားနေရင်း စိတ်မကောက်နဲ့ကွာ ကဲ”

“အို”

ညို့ပုခုံးလေးကို သူ့ဘက်သို့ ယမ်းယိုင်ပါသွားအောင် ဆွဲယူပြီး နမ်းခဲ့သည်။ ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားမိသော်လည်း မရ။

သူ့အနမ်းများကို ညို့ နှစ်သက်မိသော်လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲက

ထွက်မိသည်နှင့် ရင်နာမိ၏။ ကိုယ်ချစ်သလို သူ မချစ်ဘူးဆိုတာကို အလိုလို ခံစားမိနေသည်။ ငွေလရိပ်အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားပြော သလောက်တောင် ညှို့အာဂပါ သူ လေးနက်ခဲ့တာ မရှိဘူးလို့ထင်တယ်။

“သမီးညို”

“အန်တီလေး”

အခန်းဝမှာ လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ထိုးချိတ်လျက် ဆုလေးနွယ်က အေးဆေးစွာ လှမ်းဝင်လာ၏။

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စေတမာန်ကြောက် ရူးမယ် အခြေအနေဖြစ်နေပြီလား၊ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတဲ့ သိက္ခာ တွေပေါက်ပြဲကုန်ပြီလား”

ဒေါ်ဆုလေးနွယ်က အားလုံးမြင်နေခဲ့၏။ ညို တုတ်ယောက် တည်း အခန်းထဲမှာပေါက်ကွဲနေတာ မြင်တော့လည်း သူ ဘယ်လိုနေလို့ ရတော့မလဲ။ ညိုက အန်တီလေးကိုမြင်မှ မထိန်းနိုင်သော မျက်ရည်စက် တို့ ကြွေဆင်းလာကာ

“မင်းသမီးဆိုပေမယ့်လည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ပဲ အန်တီလေး ညို သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“သူက မချစ်ဘူးဆိုတာ အန်တီလေး ပြောရင် ဘယ်”

ဒေါ်ဆုလေးနွယ်က မှန်ရှေ့မှာရပ်၍ မှန်ထဲမှ ညိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ တည့်တည့်ပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။

“သမီး ညက်တည်းက အန်တီလေးကို ပြောပြခဲ့တာတွေ အန် တီလေး ဆက်စပ်ကြည့်နိုင်တယ်၊ သမီးက မသိနိုင်ဘူးလား”

“မသိချင်ဘူး၊ ညိုကမှ တမာန်ကို မုန်းလို့မရတာ”

“မုန်းလို့မရလည်း သူပြုသမျှ နုပေတော့ နှင်းပုလဲညို၊ အန်တီ လေးက ဒီကောင်လေးနဲ့ထုံပြီးကတည်းက ချောချောမောမော သားသား နားနားလေးဖို့လို့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ နောက် သမီးမျက်လုံး တွေထဲက စာကိုဖတ်ပြီး နားလည်ခဲ့လို့ အိမ်မှာလွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားတာပဲ၊ ကျန်တာက သူနဲ့သမီးရဲ့နားလည်မှု”

ညိုက ဒေါ်ဆုလေးနွယ်နား တိုးသွားကာ ရင်ဖွင့်ဝန်ခံမိသည်။

“သူ ရည်းစားများတယ်ဆိုတာ ညို သတင်းကြားတယ်၊ သူ့ပုံစံ ဒီပုံစံဆိုတာလည်း ပြောကြတယ်၊ သူ ညိုကို လေးနက်သလား၊ မလေး နက်ဘူးလားဆိုတာ ညို မတွေးခဲ့ပါဘူး၊ ညိုက ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ ကြိုးစား ခဲ့တာ၊ အခု သူက လရိပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ငွေလရိပ်ကို အပြစ်တင်လို့မရဘူး သမီး၊ ကောင်မလေးက သူပြောသလို ချောတယ်၊ လှတယ်၊ သမီးထက် အသက်ငယ်တယ်၊ နဂိုကတည်းက ရည်းစားများတဲ့လူဆိုတော့ ငွေလရိပ်ကို သဘောကျသွား မှာပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ထားလိုက်တော့ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုသမီး ချစ်နေ ပြီမို့လား၊ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီလေး၊ သူ လရိပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာ ညို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အဖြစ်မခံနိုင်လို့ မရတော့ဘူး သမီး၊ ငွေလရိပ်က ငယ်ဂုဏ် နဲ့အတူ ဖမ်းစားနိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စက သူ့မိဘသွားပြောလို့လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီး သည်းခံကြည့်လိုက်၊ ထင်သလို ဆက်ဖြစ်လာ

ရင် ဖြတ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုပဲ ညှိ မာကျောချင်တာ၊ သူက ပိုမာတယ် အန်တီလေး။ ညှိ ဘာပြောပြော စိတ်မဆိုးဘူး။ ဝမ်းမနည်းတတ်ဘူး။ ဇွတ်ရှေ့တိုးတယ်၊ ပြန်ပြောတယ်၊ သူ့မှာ အရမ်းစီးပိုးပြီး ခံရခက်စေတဲ့စကားလုံးတွေ အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေတာ”

“သူက ဦးဘုန်းနေရဲ့သားပဲ၊ ပြောချင်တိုင်း ပြောခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီလေး သူ့ကိုသိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ စုံစမ်းဖို့ကို မလိုတာ၊ သူ့အကြောင်း သမီးသိတာထက် ပိုသိတယ်၊ အန်တီလေးတို့ထက် အများကြီးချမ်းသာတယ် ဦးဘုန်းနေက တစ်ခုလုံး သူ့သားငယ်ငယ်လေးထဲမှာပဲ သူ့ဇနီး နွယ်မာကျော်က သူ့ငယ်ရည်းစားနဲ့ နိုင်ငံခြားကို အပြီးလိုက်သွားတယ်၊ ဦးဘုန်းနေ အသည်းဟက်တက်ကွဲကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“အန်တီလေးနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

“နွယ်မာကျော်က အန်တီလေး သူငယ်ချင်း၊ အရမ်းဆိုရှင်ကျတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေဆိုပေမယ့် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတွေပေး ကျောင်းတက်တုန်းကများ ရည်းစားကိုထည်လဲပဲ၊ ဦးဘုန်းနေကတော့ အရမ်းရိုးသားတဲ့လူ၊ အခု စေတမာန်က သူ့အမေစရိုက်ပါလာမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားနေတာ၊ ဒါနဲ့တောင် အန်တီလေးက ဘာလို့မတားခဲ့တာလဲဟဲ့ ညှိ တွေးမိနေတုန်း

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခွင့်ပြုထားတာတောင် သမီး သူ့အကြောင်း

စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီလေ၊ အန်တီလေးက ထပ်ပြီး ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်လိုက် ခင် သမီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ ရှိပါစေတော့လို့ အန်တီလေး သဘောထားခဲ့တာ၊ သမီးကို ယုံကြည်တာလည်းပါတယ်၊ သမီး ဒီလောက်ထိ သိက်ကွဲနေတာကိုတော့ အံ့သြနေမိပြီ”

“အန်တီလေးရယ်”

ညှိ ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် အံ့ကြိတ်ထားမိဖူး၊ သူက ဒီလိုလူပဲလား။ ဒါဆို သူ လရိပ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားနိုင်တယ်ပဲ။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက သေချာနေသည်။

“ဒီတော့ သမီးဆုံးဖြတ် ရှေ့ဆက်မလား၊ ဖြတ်ပစ်မလား၊ ဘာပဲဝေနေတာ ပျောည့်မှုပဲ၊ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကို ခြင်းစား”

ညှိ တာလုပ်ရမလဲ၊ တမာန်ကိုသိပ်ချစ်သည်။ ဒီလောက်အချိန် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စွဲလမ်းခဲ့တာလဲ။

အန်တီလေး အံ့သြသွားလောက်အောင် ညှိ ရူးသွပ်နေသင့် ဒါပေမဲ့ သိပ်ချစ်တယ် တမာန်ရယ်။

ပန်းမှာကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ကာ လျှောက်လာသည်။

“လရိပ်”

ရုတ်တရက် အနားမှာထိုးရပ်လာသော ကားနှင့်အတူ ခေါ်သံ

ကြောင့် လရိပ် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတာတော့အမှန်။

“ဟင် အစ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အဲ ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ

လဲ”

“လရိပ်ဆီ လရိပ်ကို လိုက်ပို့မလို့”

“ဟင်အင်း မပို့ပါနဲ့၊ လရိပ်ဘာသာ ပြန်ပါမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လရိပ်ရဲ့ ကိုယ် တမင်လိုက်ပို့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

ဖွတ်တောင်းဆိုနေတော့ လရိပ် စိတ်ရှုပ်မိ၏။ ခေါင်းလေးကို

ကုပ်နေတော့ သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာရင်း

“စိတ်ညစ်သွားတာလား၊ လိုက်မပို့စေချင်ရင် မပို့တော့ပါဘူး

ဘာ ဒါပေမဲ့ ခဏလောက်တော့ လိုက်ခဲ့၊ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြော

နိုင်လို့”

“လရိပ်မှာ အတန်းတက်စရာရှိသေးတယ် အစ်ကို”

“မတက်နဲ့ကွာ၊ ဖျက်လိုက်၊ တစ်ချိန်လောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါ

ဘူး”

“အစ်ကိုလာတာ မမညို သိလားဟင်”

“သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမှ မဆိုင်တော့တာ”

“ဟင်”

မမညိုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ ဟုတ်မှာပါ အစ်ကိုက

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တမာနံ၊ ဒီလောက်ထိ ခရီးပေါက်နေလုပ်ခဲ့ပြန်ပြီ မင်းကလည်း။ ဟိုမှာ သူ့ခမ္မာ နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးဆိုသိကွာပုဒ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းရ ကြိတ်ငိုရနဲ့ ဖြစ်ပြီ၊ သေချာတယ် ခုလောက်အိပ်ဆေးပုလင်းကိုင်နေမလား၊ ပိုးသတ်ဆေးသောက်ဖို့ ကြံနေပြီလား တစ်ခုခုပဲ”

ကားမောင်းနေရင်း မင်းညီပြောတာကို သတိရတော့ပြီးလို့ မိသည်။

“ဘာလဲ မင်း နောက်တစ်ယောက်တွေ့သွားပြီလား၊ ဘယ်လဲ”

ထပ်ကာ ထပ်ကာ မေးသလို မရမက လိုက်အပ်သည်။ ဘာမှမမြေ့ခဲ့ပါ။ ကားလေးက တက္ကသိုလ်ဝင်းနားမှာ ထိုးရပ်သွားသည့် မဆင်းသေးဘဲ လရိပ်အလာကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ သိပ်မကြာဘဲ

ရည်းစားများတဲ့သူပဲ။

“ဟိတ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သွားရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလားမသိဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအိမ်ကသိသွားရင်”

“ကြောက်လို့လား”

“အင်း”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးမယ်လေ”

“ရှင်”

“တကယ်ပြောတာပါ လရိပ်၊ ကိုယ် လရိပ်ကို သိပ်ချစ်တယ် မတွေ့ရမနေနိုင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ခိုးပြေးမလို့”

လရိပ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ချက်ချစ် ငိုချတော့မယ့်အတိုင်း။

“လရိပ် လရိပ် တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ နောက်ပြီး မမညိုနဲ့က”

“မင်းမမညိုနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီ လရိပ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ တကယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ လရိပ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လရိပ်ကရော ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်သိချင်နေတာ”

သူ ပြောရင်းဖြင့် လရိပ် လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အို ဟိုမှာ ကြည့်နေကြတယ် အစ်ကို လွှတ်ပါ”

“ကားပေါ်တက်၊ ကိုယ်လွှတ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း”

အတင်းရုန်းကန်ရင်း ငိုပဲ့မဲ့မျက်နှာလေးက ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ပုံမှီ သူ သနားသွားမိ၏။

“ကိုယ် မင်းကို ခိုးမပြေးပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ စကားပြောပြီး ကိုယ် ဒီကိုပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

လက်ကိုလွှတ်ပေးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ လရိပ်က ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ မောင်းလိုက်ပြီး အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ရှေ့တည့်တည့်ရှိ စိမ်းဖန်ဖန် ကန်ရေပြင်ကြီးထက်မှာ ကြာပန်းတွေပွင့်နေလျက်ရှိပြီး လေကလည်း တဖြူးဖြူးမို့ ငြိမ်သက်မှုရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်က စိတ်ကြည်နူးမှုဖြစ်စေသည်။

“ဒီနေရာလေးက အရမ်းအေးချမ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် လရိပ်ကို ခေါ်လာတာ”

ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်လျက် ဖြတ်တိုက်လာသော လေအစေ့မှာ လရိပ် ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေက တိမ်းညွတ်ယိမ်းနွဲ့နေ၏။ သူက ဆံပင်တွေကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းရင်း လရိပ် လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ် လရိပ်ကို ချစ်တယ်”

ပခုံးစွန်းလေးကို လှမ်းဖက်တော့ လရိပ် ထိတ်လန့်ကာဖြင့်

“အို အစ်ကို လွှတ်ပါ”

ခေါင်းခါရင်း ရုန်းဖယ်ရှောင်တိမ်းမိရင်း လရိပ် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။ ပီကောနဲ့သင်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို လရိပ် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

လရိပ်ကို ထွေးဖက်၍ အဆုံးအစမဲ့သော အနမ်းများနှင့် ရမ်းကားသွားခဲ့တာကြောင့် ဝမ်းနည်းတာတော့ မဟုတ်။ ရင်တွေတအားခန်နေတာက ကြောက်စရာကောင်း၏။ လရိပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အင်အားမဲ့စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့မိ၏။

“လရိပ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ ဒီလိုမေးတော့ လရိပ် ခေါင်းခါမိ၏။ နဂိုကတည်းက တင်းမာပြတ်သားသော ငြင်းဆန်လိုသည်စကား မရှိခဲ့။ ရှောင်ထွက်နိုင်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။ သူ ပေးသော အနမ်းများကို လရိပ် မြတ်နိုးစွာပဲ သိမ်းထားခဲ့မိခြင်းက တန်ဖိုးမဲ့သွားပြီဆိုလျှင်လည်း...။

မြင်မြင်ချင်းပါပဲ ရင်ခွင်ဦးကလပ်မှာကတည်းက အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိ၏။

“လရိပ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်နောက် ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“အစ်ကိုပဲ အတင်းခေါ်ပြီးတော့”

တမာန်က ပြုံး၍ လရိပ် နဖူးက ဆံစတွေကို လေခွံမှုတ်လိုက်၏။

“ကိုယ်တို့ ဒီထက်ပိုရင်းနှီးသွားပြီလေ၊ ကိုကိုလို့ခေါ်တော့

ချာတိတ် မင်းကို စတွေ့တုန်းက ဒီမျက်နှာလေးရယ် နှုတ်ခမ်းလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ဒီမျက်တောင်ကော့ကော့တွေရယ် အဲဒီကတည်းက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ လာတွယ်နေတာ”

လရိပ် ဟင်ခနဲ ငေးကာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့အကားတွေထဲမှာပဲ နစ်မြောလျက်

“ချာတိတ်”

“အမေ့”

တမာန်က လရိပ်မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း ဆီထုထိခင်အထိ ကပ်ထားလိုက်ပြီးမှ

“ချစ်တယ် မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ မြင်မြင်ချင်းပဲ အဲဒါလို့ ယုံရမယ်”

လရိပ်လည်း သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတာ မှန်ပေမယ့် သူ့အတယ်ဆိုတာကိုတော့ မယုံရဲ။

မယုံရဲပေမယ့်လည်း ချစ်မိနေပြီ။ ဒါဟာ လရိပ်အပြစ်လား။

“မင်းကိုချစ်တာ တကယ်ပါ ကလေးရာ”

သူ ကတိတွေ ထပ်ပေးနေပြန်၏။ ပြီးတော့လည်း လရိပ်၏ အတင်းအဓာတ်တွေကို ပိတ်ချလိုက်သည်အထိ မျက်နှာချင်းကပ်လာ၏။

အတင်းဖျားလေးတွေကို နမ်းသည်။

နောက်ထပ် အနမ်းများက ပို၍ရှည်ကြာပါ၏။ အနားမှာ ထိုင်နေတာတည်းက လရိပ်ကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲဖြစ်ကာ ထိုနေရာ

အစစ်အစစ်လေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“လရိပ်”

သူက တိုးတိုးလေးခေါ်ကာ

“ကိုယ်က ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ် ယုံတယ် မို့လား”

“ယုံတယ်၊ သိလည်းသိနေတယ်၊ ကိုကိုက အရမ်းချောနေတယ်ဟာ၊ လရိပ် မယုံဘဲရှိပါ့မလား”

“ဒါဆို လရိပ်ကရော၊ မင်းလည်းလှတာပဲ ချာတိတ်ရော၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မင်းလောက်မလှဘူး။ ရွယ်တူချင်းခံရော၊ မတူတဲ့မိန်းကလေးတွေရော မင်းကိုမမိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လရိပ်က ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကိုကိုကသာ”

“ကိုကိုကလည်း အခု လရိပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပေါ့၊ ကိုကိုကသာ ချစ်တယ်လို့ပြောသေးတာ၊ ချာတိတ်က ချစ်ပါတယ်လို့ပြောလို့လား”

“ပြောရဦးမှာလား”

“ပြောရမှာပေါ့၊ အချစ်ချင်း ဖလှယ်ပြီး ချစ်သူဖြစ်ရတာ လရိပ်သည် သူ့မျက်နှာကို ငေးငေးလေးကြည့်၍

“ကိုကို”

“ပြော”

“လရိပ်က ချစ်နေမှန်းသိလို့ ကိုကိုက အတင်းနင်းပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ကလည်း ချစ်မိနေတယ်”

မင်း ခြေလိုက်မှ ကိုယ်တို့ချစ်သူတွေ ဖြစ်လို့ရမှာ ဖြေ”

“ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်”

“ချစ်လား”

“ဟုတ်”

“ချစ်တယ် ကိုကိုလို့ပြင်ပြော”

“ကိုကိုကလည်း”

လရိပ်ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိမ်းလာတော့ တင်းခနဲဖက်ထားမိ၏။ မတူခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ဒီကောင်မလေးကို ပွေ့ပျက်လိုက်ရချိန်မှာ သာယာစိတ်တွေဖြစ်ခဲ့မိ၏။

မျက်နှာလေးကို မော့ခိုင်းထားပြီး တစ်ခွဲစိမ့်ကြည့်နေချင်သည်။

သူ့တာလေးတွေ မြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် လရိပ်လိုမဟုတ်ဘဲ ဒီမျက်နှာလေးကျမှ ချစ်ခိုင်းနေချင်သည်။

ထိုနေ့က စကားတွေရော အနမ်းတွေရော မြတ်နိုးစွာပေးမိရင်း အတင်းအရောက်ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဒီညအဖို့ ချာတိတ်မလေး အိပ်လို့မှ ချစ်ပါတော့မလား။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်နူးခြင်းတို့ ရှင်မှာဖြစ်တည်နေတာ ချစ်ချင်ပါ။

အခန်း (၁၂)

မှန်တင်ခုံပေါ်ရုံပစ္စည်းတွေ တစ်ချင်းတစ်ခု ပစ်ပေါက်ရင်း ညို
တစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်နေ၏။

ရှုတင်တွေလည်းပျက် စတိတ်ရှိုးတွေလည်းမသွားနိုင်လောက်
အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရူးသွပ်နေပြီဟုပင် ထင်မိသည်။

“သမီး ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲမနေသင့်တော့ဘူး။ စေတမာန်
ဆိုတာ ဘာကောင်မို့လဲ”

ဒေါ်လေးပြောတာမှန်ပေမယ့်လည်း ချက်ချင်းကြီး ဖျောက်ဖျက်
မရတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရှေ့ဆက်လို့လည်းမရ၊ မေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာက

လည်း ချက်ချင်းကြီး မဖြစ်နိုင်။

ညို မပြောချင်ပေမယ့် သူက အရင်ပြောခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ညိုနှင့်
ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်ပြီတဲ့။

“တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲရအောင် ညို”

“ဒီစကားပြောချင်လို့ပဲ တမင်အချိန်ယူနေတာလား တမာန်”

“တို့ အစကတည်းက ပြောခဲ့သားပဲ။ မင်းထင်ချင်သလိုသာ
ဆင်လိုက်တော့ ညို။ မင်းအန်တီလေးက နှစ်ယောက်ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်
မိတဲ့ တို့ဘက်က ဆွေးနွေးစရာမလိုတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားပြီ”

“ငွေလရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရှင့်နဲ့လုံးသားထဲ ရောက်
နေလို့လား တမာန်”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ မင်းပေါက်ကွဲခဲ့တာမလား”

“ဟုတ်တယ် ရှင့်ရှေ့မှာ ညိုရပ်နေတာ ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး
နော်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ရှင့်ကို ညို ပေါက်ကွဲလို့ရအောင် ဒေါသနဲ့ရိုက်ချက်တွေ
အများကြီးပေးခွင့်ရှိတယ်။ ရှင့်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ပြော”

“သစ္စာမဲ့ရအောင် တို့ ဘယ်သူနဲ့မှ သစ္စာပစ္စက်မထားခဲ့ဘူး။
ပြောပြီးပြီပဲ လမ်းခွဲဖို့လို့”

သူ့စကားသံတွေက သံရည်ပူစီးကြောင်းကြီးတစ်ခုလို တစ်ကိုယ်
ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ တိုးဝင်စီးပျောသွားခဲ့၏။

“ရှင့်စိတ်ဓာတ် တော်တော် အောက်တန်းကျတာပဲ။ အားလုံး
အိထားပြီးမှ ရှင်မို့ လုပ်ရက်တယ် ရှင် ကဲ”

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းစိတ်ဖြင့် အားရှိပါးရှိ လွှဲရိုက်လိုက်သော်
လည်း ခြေထောက်မရွေဘဲ မျက်နှာနည်းနည်းလေး လှန်ချ၍ ရှောင်ပေး
လိုက်၏။

ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ကိုယ် ညို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်

ထပ်ရှိကံ့ဖို့ မကြီးစားတော့ဘဲ ညို သူ့ကို မုန်းတီးစွာကြည့်၏။ မျက်ရည် တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

“တောက်”

“ဒေါသနည်းနည်းလျှော့ဦး။ ပြောစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ တို့က လောဘကြီးတဲ့မိန်းမတွေကို မုန်းတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချောမှ ထောမှ ရွေးချယ်တာမျိုး။ ဒါတွေပြည့်စုံတော့လည်း အရည်အချင်း ပြည့်ဝစေချင်တာမျိုး”

တမာန်က ဟန်းဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ကား ကို တံတောင်နှင့်ထောက်၍ ညိုနှင့်နီးအောင် ကိုယ်ကိုမတ်သည်။

“တို့က မလိုချင်ရင်ပေးချင်တယ်။ တောင်းတာမကြိုက်ဘူး။ တို့ လူတော်လူကောင်းကြီးဖြစ်နေလည်း လူတော်လူတတ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမ ရှေ့မှာ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ဖြစ်ပြလိုက်ချင်တာ။ မင်းနဲ့ပဲနဲ့ချည်းနော်။ ကို အစကတည်းက တို့ဘက်က ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့ပြီးသား။ တို့မာမိစရိုက်နဲ့ တူတယ်လို့ မင်းပြောရင်ပြောပေါ့။ နာစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ မင်းမရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ ကားပေါ်တက်သွားကာ တစ်ချက်ကလေး မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ မောင်းထွက်သွား၏။ ညို မျက်ရည်တွေဝှေ့တက်လာ၏။

ညိုဘဝက ဘာလဲ။ သူ ယုတ်မာတာ ကိုယ်ယုတ်မာသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ မရှက်တတ်တာကို ကိုယ်က မဖော်ရဲတဲ့အဖြစ်လား။ ရက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီး နမ်းခဲ့ဖူးသလို ဒါပေမဲ့ သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ညို မက်မောခဲ့တာ သူအရင်

ကိုပါ။ အရည်အချင်းတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့်လည်းမဟုတ်။ အန်တီ လေးကလည်း ညို စိတ်ဝင်စားနေတာကို ငဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ထိုနေ့ညက ညို တစ်ညလုံးပဲ ငိုခဲ့သည်။ အန်တီလေးသိတော့

ဒေါသဖြစ်စွာပြောလို့မဆုံး။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ တွေဝေနေတုန်းမှာပဲ အန်တီလေး အခန်းထဲ ဝင်လာကာ

“သမီး မနေ့က စေတမာန် လရိပ်ကျောင်းကိုလာပြီး ခေါ်သွား ဘယ်ပြောတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း လိုက်သွားတာပဲ။ ကိုယ်က နာမည်ရနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို သမီး တမ်းတနေ ရောမလိုဘူး။ လောက်တက်နေတဲ့စိတ်ဓာတ်က လှလှလေးမြင်ရင် ကြိုက် ချင်တာပဲ”

“သမီးကလည်း အဆက်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကို ဒီအတိုင်း အရုံးမပေးချင်လို့ သူ ဘယ်လို အနိုင်မခံ အရုံးမပေး ခြင်းမလဲဆိုတာ နားထောင်ချင်တယ်။ မေးချင်တာတွေရှိတယ်။ ဒါတွေ ဖြေခွင့် နားထောင်ခွင့်တောင်မပေးဘဲ လမ်းခွဲဖို့ သူ အရင်စပြောခဲ့လို့ အရင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းပြည်လာသံကြောင့် ညို ကောက်ကိုင်လိုက်

“ဟယ်လို”

“ညိုလား ဧစ္စပါ။ နေနိုင်လိုက်တာ ညိုရယ်။ ဖုန်းလည်းမဆက် ပြောပေါ့လည်းမတွေ့တာနဲ့ အချိန်မနည်းယူပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ။

ဘာလဲ သီချင်းတွေဆိုရ ရုပ်ရှင်တွေရိုက်ရနဲ့ မအားမလပ်ဖြစ်နေပြီလား။

“အရမ်းသတိရပါတယ် နွေ့နွေ့ရယ်၊ နွေ့ ပြောသလိုပဲ တကယ် မအားလို့ပါ။ လရိပ်တောင်မှ ညှို့ ရိုက်ကွင်းတွေရော ရှိုးပွဲတွေရော အမြဲတမ်း လာအားပေးတယ်”

ညှို့နှင့်နွေ့နွေ့ ဖုန်းပြောနေတော့ အန်တီလေး အလိုက်တယ် ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား လရိပ်နဲ့ အဲဒါတော့ မပြောဖြစ်ဘူး။ ဖုန်းဆက်ရင် လိုရင်းတိုရှင်းပဲလေ။ သူ ကျောင်းစာတွေနဲ့ လုံးပမ်းနေရတာမလား။ ဪ ဪ ဪ စာတွေနဲ့ လုံးပမ်းနေရတာတဲ့။ နင်ကတော့ ဒါတွေကို ဘယ်သိမှာလဲ နွေ့နွေ့ရယ်။

“ဟဲ့ ညှို့ ငြိမ်လှချည်လား ပြောဦးလေဟာ ငါပြန်လာကားနီးနီး နှစ် မှာချင်တာမှာနော်၊ ဘယ်လိုလဲ နင် တွေ့နေပြီလား။ ငါကတော့ ဟိုအကောင်ကို စိတ်နာတာနဲ့ ယောက်ျားတွေဆို ကြောက်နေပြီ”

နင်တွေ့နေပြီလားတဲ့။ ငါ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ နွေ့ရယ်။ စိတ် တစ်ခါက ခံစားမှုမျိုး ငါ ခံစားနေရပြီ နွေ့နွေ့။

“ညှို့ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေမကောင်းလို့များလား။ ဒါဆို ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်လေ နင် ချင်နားပါ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး နွေ့ရယ်၊ ငါ နေကောင်းပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာပါ။ ငါ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ် နွေ့”

“ဘာအကြောင်းတွေရှိနေလို့လဲ ညှို့ ပြောပါဦး၊ ငါ စိတ်ထဲမှာ

အလိုက်တာ နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ အသည်းကွဲနေလို့ပဲ နွေ့”

“ဘယ်လို နင် ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူနဲ့တွဲလို့ အသည်းကွဲရတာလဲ ညှို့ရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတောင်မှ နင်နဲ့ငါ ဖုန်းပြော ဖြစ်တာ နင် ငါ့ကို ဘာမှလည်းမပြောဘူး”

“ဟုတ်တယ် နင်ကိုမသိစေချင်လို့ပါ”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဖွင့်မပြောပြစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ ငါ့ကို တွဲလာတဲ့တစ်လျှောက်လုံးမှာ နင် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ် မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အားလုံးကို ကန်တော့ဆွမ်းလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ဘယ်သူနဲ့ကျမှ ဆွယ်ငြိသွားတာလဲ”

ညှို့ ပြောပြဖို့အတွက် နှုတ်တွေက လေးနေသည်။ ဟိုအရင်က နှစ်သူရည်းစားထားဖို့မပြောနှင့် နွေ့နွေ့ ချစ်သူထားလို့တောင်မှ ညှို့ စိတ်တိုပြီး စကားမပြောခဲ့။

သူငယ်ချင်းကိုပင် လှည့်မကြည့်လောက်အောင် နွေ့နွေ့က အရူး အရူး ဒါပေမဲ့ နွေ့နွေ့ချစ်သူကို နာမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူကို မမြင်တွေ့ ခြောက်လလောက်ပဲကြာသည် နွေ့နွေ့ ရေထဲခန့်ချလို့ဆိုတဲ့သတင်း ကြားလိုက်ရ၏။

ညှို့ မနေနိုင်ဘဲ နွေ့နွေ့ဆီသွားတော့ ဓာတ်ပုံလေးထုတ်ပြခဲ့သည်။ ညှို့လည်းပဲ တော်တော် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ သူ့မျက်နှာကို နှစ်လုံးသားမှာ မှတ်ထားခဲ့သည်ပေါ့။ ဒီအချိန်တုန်းက နွေ့နွေ့တို့အိမ်ထဲမှာ လရိပ် ရောက်မလာသေး။

“ညို နင်နဲ့ချစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ပြောပါ ငါ့ကို ရင်မဖွင့်လို့ နင် ဘယ်သူ့ကိုရင်ဖွင့်ပြမလဲ”

သိချင်တာကို နွေ့နွေ့ ထပ်မေးနေ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း

“ငါ့ရဲ့ရှိုးပွဲတစ်ခုမှာ သူ လာကြည့်တယ်။ ဒီမျက်နှာကို ငါ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ နွေ့နွေ့။ သူငယ်ချင်းအတွက် လက်တုံ့ပြန်မယ်လို့ စဉ်းစားထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ သူ့ကိုချစ်မိသွားတယ် နွေ့နွေ့ရယ်။ စေတမာန် ဘယ်လိုယောက်ျားဆိုတာကို နင်နဲ့ချစ်နေကတည်းက ငါ သိထားတာပါ”

“ဘာ စေတမာန် ဟုတ်လား ညို၊ ဒီယောက်ျားအကြောင်း နင် သိထားရက်နဲ့ဟယ်”

နွေ့နွေ့အသံက အံ့ဩမှုတွေနှင့် မချီတင်ကဲအသံ။

“အဲဒါတွေကို ငါ မမြင်တော့ဘဲနဲ့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိသွားတာ နင် ငါ့ကိုအပြစ်ပြောပါ နွေ့နွေ့။ နင့်ကိုမပြောဘူးဆိုတာ အဲဒီယောက်ျား ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အခု နင်သိရတော့ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလား နွေ့နွေ့”

“ဟင့်အင်း ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ ညိုရယ်။ အချစ်မှာမျက်နှာမပါတာ၊ မခံစားပါနဲ့တော့လို့ ညိုကိုမပြောရက်ပါဘူး။ နွေ့တုန်းကလည်း တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာရင် ခံနိုင်ရည်ရှိလာမှာပါ”

နွေ့ ပြောသလို ညို မေ့ပျောက်နိုင်ပါ့မလား။ အချစ်ဆိုတာ မှန်တိုင်းတစ်ခုဆိုခဲ့လျှင် ညို ဘယ်လိုကာကွယ်ရပါ့မလဲ။

“ညို နင် အဲဒီယောက်ျားရေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ယိမ်းယိုင်မလား”

နဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့တက်လမ်းတွေကိုလည်း သူ့ကြောင့် မကျရှုံးစေနဲ့လေ”

နွေ့နွေ့က အားပေးစကားတွေနှင့် ညိုကို ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်ပေးသည်။ စေတမာန် မြားဦးက လရိပ်ဆီ ဦးတည်သွားပြီဆိုတာကို ညို သိလိုအသိပေးရမည်လဲ။

ညို မပြောလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ ငွေလရိပ်ဆိုတာ နွေ့နွေ့ရဲ့လေး။

“နွေ့နွေ့ နင် အားပေးလိုက်လို့ ငါ ခံစားရတာတွေ လျော့နည်းသလိုပဲ၊ ငါတို့တွေတောင် ဒီလောက် ခံစားခဲ့ရတာ၊ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အတွက် ငါစိုးရိမ်တယ်”

“ဘယ်လို ညို၊ ညို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ လရိပ်ကရော လရိပ်ဆီဒီလူက ကျားချောင်း ချောင်းနေတာလား”

“ဒီထက်မကတော့ဘူးထင်တယ် နွေ့၊ လရိပ် မျက်လုံးတွေကို နားလည်တယ်။ နွေ့နွေ့ အချိန်မီတားလိုက်ပါ။ ညိုပြောရင် မစားရတဲ့ သဲနဲ့ပက်သလိုဖြစ်နေပါ့မယ်”

“ဒီလိုဆို နွေ့ ဖေဖေကိုဖွင့်ပြောပြရမှာပဲ ညို၊ စေတမာန်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားရဲ့စကားတစ်ခွန်းကို မိန်းကလေးတိုင်း ယုံတတ်ကြတယ်။ ထိုအထဲမှာ နားဝင်သွားမှာပဲ။ မဖြစ်ဘူး ညို၊ ဒါဆို နွေ့နွေ့ ဖေဖေဆီ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဒါပဲဟာ ငါ နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်”

ညိုမအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် နွေ့နွေ့ပျာယာခတ်သွားကာ ဖုန်းကလေးကတမ်းချလိုက်သည်။ ညိုလည်းပဲ လရိပ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိတာ အပေမဲ့ ညိုကိုဖြတ်ခဲ့ပြီး လရိပ်ကိုချစ်လိုက်တာ မခံချင်စိတ်က

ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေ၏။ တစ်နေ့နေ့ ပြန်ဆုံခွင့်ရလျှင်တော့...
 ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ လူတိုင်း
 ရူးသွပ်ကြတာ အစဉ်အလာပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၉)

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ လူတိုင်းရူးသွပ်တတ်ကြတာပဲ
 မင်းလုပ်ရင်ကြီးက အရမ်းအရုပ်ဆိုးလွန်းတယ် တမာန်၊ ဟိုနေ့က
 ဘာတာ အပျော်အပျက်လားလို့ မင်း တကယ်ပြောသွားတာပဲ”

မင်းညီ ပြောတော့ ဝေသုကလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်စကား
 မပြောဘဲ။

“သနားပါတယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်မြစ်ထဲများ ခုန်ချသွား
 မသိဘူး၊ သတင်းလေးဘာလေး စုံစမ်းပါဦး၊ နေပါဦး တမာန်
 နောက်တစ်ယောက်တွေ့လာလို့လား”

သူတို့စကားတွေကို မဖြေဘဲ ပြုံး၍ ပီကေဝါးနေတာက သူ
 ဒီတစ်ခါ တကယ်ချစ်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်လျှင် သူ့စကားကို
 ပျက်ရယ်ပြုကြမှာမလွဲ။ မပြောလို့ ပို၍သိချင်နေသည်က
 စိတ်ဝင်စားစရာ။

“အခု မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“မင်းဒယ်ဒီ သဘောတူထားတဲ့ ခြံချင်းကပ်က ခွဲသက်ထားလား”

“ဟာ ခွဲသက်ထားက စင်ကာပူမှာ၊ သူနဲ့ဘယ်လိုတွေ့မှာလဲ”

“အင်တာနက်ကနေ တွေ့လို့ရတာပဲကွာ၊ သူ့အကြံ ငါတို့မသိတာ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောနေရင်း သူ့မျက်နှာကိုလည်း တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဘာများပြောမလဲဟု စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ပုံ။ ဘယ်လိုမေးမေး သူ မဖြေတော့ ဝေသုနှင့်မင်းညီ ပါးစပ်က ပွစိပွစိလှုပ်လာသည်။ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်လို့ ဆုံကြတော့လည်း စကားတွေက ပြောမကုန်နဲ့။

သူမလေးနှင့်ချိန်းထားတာကို ပျက်လို့မဖြစ်။ မင်းညီနှင့်ဝေသု

ကို ခဏဟုပြောပြီး ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထားခဲ့ကာ သူ လစ်ထွက်လာသည်။

နောက်ထပ် ဆယ့်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုလျှင်တော့

ပုန်းဆက်ပြီး သူ့ကို ကျိန်ဆဲတော့မည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ သူ တွေးမိပြီးလိုက်သည်။

သူ့ကားလေးဝင်လာသည်နှင့် ပျော်နေပုံရသော လရိပ် မျက်နှာလေးက ဝင်းပကြည်လင်သွားသည်။ ဘေးမှ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ပြုံးစေကြည့်ကာ ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

“ချာတိတ် ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်၊ ကိုကိုပဲလာမယ်ပြောထားပြီး”

ဥမင် စလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းသော လရိပ်

ပုံစံလေးက ထိုင်ငေးကြည့်ချင်စရာ။

ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တိုင်း လရိပ်ကို သူ လာစောင့်သည်။ ဒီနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်တာမို့ သင်တန်းတက်သည့်နေရာ ရောက်လာတော့လည်း သင်တန်းက မဆင်းသေးပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်၍ အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပတ်လာတော့ လရိပ်လေးက မျက်နှာညိုကာ ထိုင်စောင့်နေပြီ။

“သင်တန်းကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ကိုယ်ရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကွာ၊ ညောင်းလိုက်တာ”

“ဟင် ခုမှရောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“စောစောကတည်းက သင်တန်းမဆင်းသေးလို့”

“ဒါဆို ကိုကို စောင့်နေရတာပေါ့”

“တွေ့ချင်တော့ စောင့်နေရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မမြင်ရရင် ခင်ထဲမှာ ဟာနေလို့လေ၊ ကဲ လရိပ် ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ စားကွာ”

လရိပ်လက်ကိုဆွဲကာ ကော်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်တတ်တာ ကိုကို အကျင့်မို့ လရိပ် မငြင်းနိုင်။ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်တော့ လရိပ်စားတာကို အစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း ကိုကိုမေးခွန်းတွေက အများကြီး။

“လရိပ် ညှိနဲ့တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“လရိပ် မမနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ ပြောနေမှာစိုးလို့”

ကော်ရည် ငုံ့စားနေရင်းမှ လရိပ် ကိုကိုမျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေက ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှာ အထင်းသား။ မမည့် ပြောလို့ မမကြိုလှမ်းဆူခဲ့တာ ကိုကိုမှမသိတာ။

“ဘာငေးနေတာလဲ ချာတိတ် စားလေ”

ခုံပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ကိုကို မေးဝေါ့ကာပြောစစ် ကိုကိုဟန်ပန်အမူအရာတွေသည် လရိပ် မျက်ဝန်းထဲက မထွက်။ အော်တာ ရှုပ်အဆင်မျိုးစုံကို ဂျင်းဘောင်းဘီ အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့်သာ ဝတ်ဆင် တတ်သော ကိုကိုစတိုင်က အမြဲသန့်စင်ကာ စမတ်ကျနေသည်။

ချောမောတာတစ်ခုတည်းပင်မဟုတ်သော ကိုကိုစတိုင်ကြောင့် လရိပ် နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ဝင်နေပြီလား မပြောတတ်။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှမချစ်ဘူးသေးသူမို့ ပထမဆုံးအချစ်အဖြစ် ကိုကိုကို-ဘာနှင့်- မတူအောင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့မိသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း လရိပ်အတွက် ဩ ယောဠှိအရိပ်အငွေ့တွေကို ရှာဖွေတွေ့ရလျှင် ကိုကိုကို ယုံကြည်မှုနှင့် အတူ ရင်မှာတိတ်တဆိတ် ကျေနပ်ဝမ်းသာမိသည်။

“ချာတိတ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

အနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောတာဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုမျက်နှာ ကို ငေးကြည့်နေမိသော လရိပ်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာတွေတွေးနေလို့ လန့်သွားတာလဲ”

ကိုယ် အရမ်းချောနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို အရမ်းချောနေလို့ နောက်ပြီး ကိုကို အကြောင်း တွေးနေမိတာ”

“ကိုယ့်အကြောင်းဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး ဘာလဲဆိုတာ”

“ကားပေါ်ရောက်တော့ ပြောမယ်”

လရိပ် စားလက်စကို လက်စသတ်ရင်းပြောတော့ ကိုကိုက မှိုက်ဆံထုတ်ကာ ပန်းကန်အောက်မှာ ဖိထားခဲ့သည်။ လရိပ်လက်ကလေး ဆုပ်ကိုင်လျက် ကားပေါ်ရောက်တော့

“ကိုကို လရိပ်ကို တကယ်ချစ်လားဟင်”

လရိပ် ဘာလို့မေးတာလဲ မသိ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား မိတာတော့ အမှန်။ ထားခဲ့သော မိန်းကလေးတွေမေးတိုင်း သူ ဒီလို ခင်မထိတ်ဘူးပါ။

“ချာတိတ်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“သိဘူးလေ”

လရိပ်ကို တကယ်ချစ်တာ သူ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ မသိ။ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးက သူ့စကားတွေကို မျှော်လင့်နေသည့်

ကားလေးကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရစ်လိုက်ရင်း လရိပ် ကိုယ်လေး ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလျက် ရင်ဘတ်နားကပ်ခိုင်းပြီး

“ကဲ ဘာသံကြားရလဲ၊ နားထောင်ကြည့်”

လရိပ် တကယ်ပင် ကြားရပါသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်

ဒိတ်နှင့်။

“ပြောလေကွာ ဘာကြားရလဲ”

“ကိုကိုရင်ခုန်သံတွေပေါ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“လရိပ်လည်း ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ကိုကိုလို့ပဲပေါ့”

“အဲဒီ ရင်ခုန်သံတွေဟာ အချစ်ပဲပေါ့။ ကိုကို လရိပ်ကိုချစ်တာ ဒီပါးစပ်က ပေါ့ပေါ့လေးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲ အသည်းထဲကနေ ပြောတဲ့ လရိပ်ကို ချစ်တဲ့စကားတွေပဲ။ ဘယ်သူတွေတာပြောပြောလရိပ် မယုံရဘူး။ လရိပ်ဟာ ကိုကိုချစ်သူ၊ လရိပ်ကိုသိပ်ချစ်တာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘူးဆိုတာ လရိပ် ယုံကိုယုံမှဖြစ်မယ်”

“ကိုကိုကို လရိပ် ယုံပါပြီ ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက မယုံရဲဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုကိုနဲ့လရိပ်ဝေးကြရမယ်ဆိုရင် လရိပ် ရူးလိမ့်မယ် ကိုကို၊ ပြီးတော့ လရိပ် ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

မူနွဲ့ချိုသာစွာဖြင့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှေးကျရင်း ကိုကိုရင်ခုန်မှာခေါင်းလေးဝှက်ထားမိ၏။ ကိုကိုစကား ကိုကိုအပြုအမူတွေသည် သူ့အတွက် သာယာမိနေပြီဖြစ်တာကြောင့် ကိုကို ထားသွားမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲဖြစ်သည်။

“လရိပ်”

“ဟင်”

“လရိပ်ဟာ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိတယ်။ ကိုကိုနဲ့ လရိပ်ကြားမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိစေရသလို အချစ်ကြောင့် လရိပ် မခံစားစေရပါဘူး”

“တကယ်လား ကိုကိုရယ်”

လရိပ် မေးဖျားလေးကို ကိုကိုက မော့ယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း ထိလှထိခင်အထိ ကပ်ထားလိုက်ပြီးမှ

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

လရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်သို့ နွေးထွေးသော အနမ်းတွေကျ ရောက်လာသည်။ ကိုကိုအနမ်းတွေကိုလည်း လရိပ် မက်မောမိတာအမှန်။

“ကိုကို နောက်တစ်ယောက်တွေ့သွားရင် လရိပ်ကို ထားခဲ့မှာလားဟင်”

“ကိုကိုကိုယုံတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို မေးတာလဲ”

“စိတ်ပူလို့ပေါ့ ကိုကို၊ မမြင်ရသေးတဲ့အနာဂတ်အတွက် လရိပ် စိုးရိမ်မိတယ်။ အဓိကက ကိုကို ခွဲမသွားဖို့ပါပဲ”

မျက်ဝန်းညိုညိုတွေက စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောနေတာမို့ သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ လရိပ် မျက်ဝန်းတွေကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လျက်

“ကိုကို လရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ ဒီလက်တွေကို တစ်သက်လုံးဆုပ်ကိုင်ရင်း လရိပ်ဘေးနား အမြဲရှိနေမှာ”

ပြုံးယောင်သမ်းသွားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိကပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျေနပ်စွာ ခံယူနေမိတာကလည်း ကိုကိုကို ချစ်လို့ပါပဲ။

ကိုကိုအချစ်နွဲ့ထဲက လရိပ် ရုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။
“ကိုကို”

“ဟင်”

“မမညိုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲလိုက်တာလဲဟင်၊ လရိပ်ကြောင့်
မမညိုနဲ့ကိုကို ဝေးသွားကြတာလို့ ပြောကြတယ်”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“မမလေ၊ လရိပ် မမ”

“ဪ ညို ပြောတာနေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လရိပ်ကို ညိုနဲ့
တွေ့သေးလားလို့ ကိုကို မေးတာ၊ လရိပ်ကို ဆူမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆူတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ မမက
လေအေးလေးနဲ့ နားဝင်အောင်ပြောပြတာ၊ မမညိုက ဘာတွေပြောလိုက်
လဲမမသိတာ”

“လရိပ်ကရော သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ယုံလား”

“ဟင့်အင်း လရိပ် ကိုကိုစကားကိုပဲ ယုံတယ်၊ ကိုကိုအချစ်ကို
လည်းယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေမိတာတော့
အမှန်ပဲ”

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်တတ်ဖို့ပဲလို့ပါတယ် ကလေးရယ်၊ လရိပ်
ကိုကိုချစ်တယ်၊ ကိုကိုကလည်း လရိပ်ကိုချစ်တယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
နေရင် ပြီးတာပဲ”

ကိုကိုစကားတွေထဲမှာ လရိပ် နစ်မွန်းခဲ့ရပြန်သည်။ တကယ်
လည်း လရိပ် ကိုကိုကိုချစ်ခဲ့လို့ပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော လာ

ကိုကိုကို မခွဲနိုင်သလို ကိုကိုနဲ့သာ အတူရှိနေရမယ်ဆိုလျှင် လရိပ်
အရမ်းပျော်နေမိမှာပဲ။

ဒီအချိန်မှာ မမနွေစကားတွေလည်း အောင်မြင် မှာမဟုတ်ပါ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လရိပ်က ကိုကိုကို သိပ်ချစ်နေပြီလေ။ မမနွေ
ဖုန်းဆက်လို့ စကားတွေကို ဟုတ်ကဲ့သာ ပြောနေပေမယ့် လရိပ်က
ကိုကိုကို မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်ခဲ့။

နေ့တိုင်းလာတတ်တဲ့ ကိုကိုကို လရိပ် မျှော်နေမိတာ ဘယ်သူမှ
သိအောင် တိတ်တခိုးလေးနှင့်ပါ။ မမနွေသိသွားလျှင် သူမ ကျောင်း
ဆက်တက်ရမည်မဟုတ်။ ဒါကြောင့် ဆင်ခြင်မိသော်လည်း အချစ်ကို
ဖွန်းလှန်နိုင်အားမရှိ။

“ကိုကိုကို လရိပ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချစ်မိသွားလဲ
ပြောတတ်ဘူး၊ ကိုကိုကရောဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကပိုချစ်ရရင် အရှုံးချည်းပဲလေ၊ ခုပဲကြည့်
မိလား လရိပ်ကိုချစ်မိတော့ စိုးရိမ်စိတ်က ပိုနေရပြီပေါ့”

“ကိုကိုက ပိုချစ်တယ်ဆိုရင် လရိပ်ကရော၊ လရိပ်က ကိုကို
ကို ကလပ်မှာမြင်လိုက်ကတည်းက စချစ်ရတဲ့သူ ပိုချစ်တာပေါ့”

“ကိုကိုကလည်း ကလပ်မှာမြင်ပြီးကတည်းက စချစ်ခဲ့တာ ပို
ချစ်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ လရိပ်က ကိုကို ရည်းစားတွေများမှန်းသိ
အောင် မမညိုတို့ မမနွေတို့ တားဆီးတဲ့ကြားက ကိုကိုကို ပိုချစ်ခဲ့တာပါ
နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က သူများတွေချစ်တာထက် လရိပ်ကို ပိုချစ်ခဲ့တာ”

“အံ့မယ် အပိုတွေ အတူတူ ချစ်တာပါနော်”

“ဟုတ်လား ကဲ ဒါဆို သိပ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေး ဒီဘက်တိုး”

ကိုကိုက လရိပ်ရဲ့မေးစေ့ဖျားလေးကို ညှစ်ကာ ချစ်စနိုးပြီးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ လရိပ် ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေမိ၏။

လရိပ်ရဲ့ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကိုလည်း လက်ဖြင့်ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးရင်း ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော ပါးမို့မို့ထက်ကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းသည်။

လရိပ် ကိုယ်လုံးလေးကို ထွေးပွေ့ထားရင်း နောက်ထပ် အနမ်းမိုးတွေက အဆက်မပြတ်။

“မင်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် လရိပ်ရယ်”

ငွေလရိပ်ဆိုသောကောင်မလေးနှင့်ကျမှ သူ့စိတ်တွေ အရည်ပျော်ကျခဲ့ပြီ။ အချစ်ဆိုတာ ဟိုအရင်က ပေါ့ပျက်ပျက်နှင့်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မရှိခဲ့။

လရိပ် မျက်နှာလေးကို မြင်မိလိုက်သည်ကစပြီး ခုချိန်ထိ လရိပ်နှင့်ဝေးရမှာ ကြောက်နေသည်။ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှမသိသလို သိလျှင်လည်း ယုံကြဲမှာမဟုတ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက ဖြစ်တည်လာတဲ့ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပိုသိ၏။ ကိုယ် တကယ်ချစ်မိတော့မှ ခံစားရတာလားမသိ။

ဒါဟာ ချစ်ရသူတို့ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေပဲလား။

အခန်း (၁၄)

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော ဖုန်းကို မကိုင်ချင်ကိုင်ချင်နှင့် မိရာထက်မှ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ အိပ်ချင်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ထားဆဲဖြင့်

“ဟဲ့လို”

“ဘာလဲ အိပ်နေပြီလား။ ဒီအချိန်ဆို ရှင် မအိပ်တတ်သေးပါ

ဘယ်သူများလဲဟူသော ဇဝေဇဝါအတွေးဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထွက်မိ၏။ အိပ်ချင်မှူးတူးမျက်ဝန်းတို့က ကျိန်းစပ်နေတာ တော်တော်

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ မင်းက ငါ့ကိုသိနေတယ်ထင်တယ်” ရယ်သံညှင်းညှင်းသွဲ့သွဲ့လေးနှင့်အတူ

“မေ့နေပြီပေါ့၊ ဒီအသံရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီဆိုတာ ယုံတယ်၊ ဒီမှာစေတမာန်၊ ရှင်ကိုပြောချင်တာ စကားတစ်ခွန်းပဲ၊ အဲဒါ ရှင် လရိပ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

လရိပ်ဆိုသောအမည်ကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်တို့ပင် ပျောက်ကုန် သည်။ မာသောလေသံ၊ အမိန့်ဆန်ဆန်စကားတို့က သူနှင့်ရင်းနှီးပြီးသား မို့ အထွေအထူး စဉ်းစားရန်ပင်မလို။ ဒါ နွေရွက်ကြော။

“မာလှချည်လား၊ တို့နဲ့လရိပ် နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ကြတာ ဘာလို့ ကြားက ဖျက်ချင်ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင့်အကြောင်း ရှင်သိမှာပါ၊ ချောတာတစ်ခုတည်း ကိုကြည့်ပြီး ရှင့်အကြောင်းမသိရင်တော့ နားယောင်ကြမှာပဲ”

“ဟုတ်လား အဲဒီတော့”

“ဒါဆို ရှင် သဘောပေါက်လိုက်ပေါ့၊ ရှင်နဲ့မပတ်သက်စေချင်တဲ့ ရှင့်စကားတွေကို မယုံမိဖို့အတွက် တားဆီးရမှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အစ်မက ကန်တော်ကြီးရေပြင်ထဲ ထိုးဆင်း တော့ ညီမက ဘယ်ရေထဲထိုးဆင်းပြပြီး သက်သေပြမလဲလို့ စိတ်ပူ တာမလား နွေရွက်ကြော”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

စကားတွေက ရှေ့ဆက်ရန်ပင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ သည်။ နွေရွက်ကြောတဲ့ မှတ်မိနေသားပဲ။ ဒီလူဟာ တော်တော်အထင်အရှင် လို့မရတဲ့ယောက်ျားပါလား။

“အံ့သြနေတာတော့မဟုတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ စေတမာန်ဆိုတာ

ယောက်ျားဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိနေတာပဲ”

“သိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်လူကိုယ်ပြန်သိမ်းသွင်း နေရတာ”

“မင်းထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ရင်ရော”

“အချစ်ကို နားမလည်သေးတဲ့ ကျွန်မညီမလေးကိုတော့ ရှင် လက်စက်ပါနဲ့၊ ချောတဲ့လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါသေးတယ်၊ အာဖြစ်လို့ လရိပ်ကိုမှ ရှင်ချစ်ရတာလဲ၊ နွေရွက် ညီမမှန်းသိလို့ တမင် သက်သက်အသည်းခွဲဖို့ ကြတာလား”

“နိုး နိုး၊ မင်းစကားတွေက အရမ်းသေးသိမ်လွန်းနေတယ်၊ လရိပ်ကို တို့တကယ်ချစ်တာ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လရိပ်လောက် ချစ်မိဘူး၊ သူများတွေကိုချစ်တာနဲ့ လရိပ်ကိုချစ်တာ မတူဘူး”

“အို ဒါပေမဲ့ ရှင့်စကားတွေကို လရိပ် မယုံစေရဘူး၊ ယုံလည်း မယုံဘူး၊ ရှင် စကားတတ်တိုင်း အပိုစကားတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဒါဆို လက်တွေ့ပြမယ်လေ၊ မင်းယုံကြည်ဖို့အတွက်ပြောနေ တာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကို လရိပ် ချစ်ဖို့နဲ့ ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ချစ် ကြားလေမသွေးချင်ပါနဲ့”

“ဘာရှင် ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ရှင်ဟာ ခုထိ စကားပြော တဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို တင်တင်စီးစီး ပြောရမှာ၊ အနိုင်ရမှဆိုတဲ့ခံယူချက် မပျောက်သေးဘူးလား”

“အမေမွေးကတည်းက ဖြစ်တည်လာတဲ့စိတ်ဓာတ်က ဘယ် တော့မှ ပျောက်ဖျက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ အမေတူစရိုက်ဆိုတာကို နားလည်တယ်။ ရှင့်ကို အရှင်းဆုံးပြောမယ်။ လရိပ်ကို မေ့လိုက်ပါ။ မဆက်သွယ်ပါနဲ့။ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မညီမလေး မခံစားစေချင်ဘူး။”

ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်မိပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကဟုတ် နေသလို မာခိုကိုစိတ်နာမိတာကြောင့် ပြန်ချေပဖို့ စကားတွေကို ရင်ထဲမှာပဲ မြို့ချခဲ့ရ၏။

“မင်းဘက်က အမိန့်ပေးနေတာဆိုရင် ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါ။ နွေရွက်ကြော့၊ ဒီလို အမိန့်ပေးနေတာတွေ ခြိမ်းခြောက်တာတွေဆိုရင် တို့က ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒီတော့ လရိပ်ကိုမေးကြည့်၊ တို့နဲ့ဝေးနိုင် လားလို့ လရိပ် ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ မင်း ငါ့ကိုနိုင်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့နော် လရိပ်က မင်းတို့အတွက် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိုတော့ စဉ်းစား ထား။ အချစ်ဆိုတာလည်း သက်မဲ့မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တတ်တဲ့သူကို မချစ် တတ်အောင် ဇွတ်သင်ပေးပြီး အတင်းဝေးခိုင်းဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့။”

“ရှင် ရှင်”

“တို့ ဒီလိုပြောလို့ သိပ်လည်း ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့ နွေရွက်ကြော့ တို့က အချစ်ကို ပီကေဝါးရတာလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး။”

“ယုံတယ်လေ၊ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း လွယ်လွယ်လေး စွန့်ပစ် တတ်တယ်ဆိုတာ ယုံတယ်။”

“ယုံတာ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် စိတ်တော့မကောင်းဘူး။”

“ဟင် ရှင်”

“နေပါဦး နောက်ဆက်တွဲ စကားရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့

လရိပ်ကို ချစ်တာ လရိပ်ယုံနေဖို့ပဲ”

“ဘာ ရှင် ဒီစကားတွေတော်ရင် ကောင်းမယ်”

“ကိုယ်ချစ်နေတာကိုတော့ ယုံအောင်ပြောပြရမှာ ကိုယ့်တာဝန်

“ရှင်ဟာ တော်တော်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ယောက်ျားပဲနော်”

“ဟုတ်လား မင်းခုမှ သိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ အဆိပ် ပြင်းတာကိုပဲ မင်း မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ။ ရှင့်အသံကိုကြားရရင် ရင်မှာပူလောင်တယ်။ ချင်သာ လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချိုးမသင့်ဖို့ကြိုးစားထား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒီမှာ နွေရွက်ကြော့ မင်းမှတ်ထားဖို့က စေတနာနဲ့ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဆိပ်ရှိမှန်းသိရင် ဘာလို့ပြန်ချစ်ဖို့ ကြိုးစားချင်ကြရတာလဲ။ မင်းတို့ မိန်းကလေးတိုင်းကရော ရုပ်ကလေးချောမှ ပိုက်ဆံရှိမှ ချစ်လိုက်တာပဲ လား။ တို့က ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး”

“ရှင့်စကားတွေကို နားထောင်ဖို့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား

“မင်းသိအောင် ပြောပြတာ၊ လရိပ်က တို့ဆီက ဘာကိုမှ လို ခင်တဲ့စိတ် မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ချစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီအချစ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး”

“အို မပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ ရှင့်စကားတွေကို မကြားချင်ဘူး။ ကျွန်မ ပြောတာတွေသာ ရှင်မှတ်ထားဖို့လိုတယ်”

“ဘာလဲ လရိပ်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာတွေကို မကြားချင်တော့တာလား။ အမှန်တရားကိုပြောပြနေတဲ့အတွက် မင်း မကြားချင်ပေမယ့် နားထောင်ပေးရမယ်။ တို့နဲ့လရိပ်ကို ခွဲဖို့မကြိုးစားပါနဲ့”

“ရှင် စောင့်ကြည့်နေလေ ရှင် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နိုင်လဲ ဆိုတာ ရှင့်အကြောင်းကို သိနေတဲ့လူတိုင်းက ပြောကြမှာပဲ”

“ရပါတယ် ပြောနိုင်သလောက် ပြောကြပါစေ။ တို့ကတော့ လရိပ်ကို ချစ်နေမြဲပဲလို့”

ဖုန်းချကာနီးမှ တက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတာကြောင့် တမာန် ပခုံးတွန့်ရင်း ပြုံးမိလိုက်၏။ ဒေါသတွေ အလွန်အကျွံဖြစ်ရင်း အိပ်လို့ပျော်ပါတော့မလား နွေရွက်ကြွေရယ်။

အခန်း (၁၅)

“အိပ်မပျော်တော့ ဗိုက်ကပိုဆာတာပေါ့ သားရဲ့။ အဲဒါများ ဆောက်မှာဆင်းစားလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်သန်းကို လှမ်းပြောလိုက်တာပဲ အခန်းထဲ လာဖို့ပေးထားမှာပေါ့”

ကော်ဖီပန်းကန်ထဲကို ကရားထဲမှ ကော်ဖီငွေထည့်ရင်း တမာန် နှိုးလိုက်မိ၏။ နွေရွက်ကြွေကတော့ အိပ်ပျော်မပျော်မသိ။ သူကတော့ အိပ်လို့မှ အိပ်မပျော်ပေ။ မနက်မိုးလင်းမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ တစ်ခဏလေး။

မျက်နှာသစ် ရေခဲချိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ဒေါ်သန်း နန်းကြီးသုပ် သုပ်ပေးနေတုန်းမှာ သူက ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ အောက်ထားနှင့်သည်။

နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန် ရှေ့ရောက်ပြီး ငုံ့စားနေခိုက် ဒယ်ဒီက အောက်လာပြီး

“ဒယ်ဒီတောင် မစောင့်နိုင်လောက်အောင် ဘယ်သွားစရာရှိ နေလို့လဲ သားရဲ့”

“မရှိပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ညက ထမင်းမစားဘဲ အိပ်လိုက်တော့ ဒီမနက်မှ ခိုက်ကဆာတာနဲ့”

တမာန် စကားကြောင့် ဦးဘုန်းနေ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည် အခုရက်ပိုင်းမှာ သားဖြစ်သူ၏ပြောင်းလဲလာမှုတွေကို သူ သတိထားမိ သည်။

ကုမ္ပဏီမှာလည်း အလုပ်တွေလာရောက် လုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပြီး အပြင်သို့ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း သွားတတ်သည်ဟူ၍ မရှိတော့။

ဘာအချိုးတွေပြောင်းနေပြီလဲ မသိ။ အမေမရှိသော တစ်ဦး တည်းသားမို့ မျက်နှာမညှိုးစေချင်။ အခုလို ရင့်ကျက်လာခြင်းအတွက် လည်း ကျေနပ်မိ၏။

“သား ဒီနေ့ ဒယ်ဒီကို တစ်ခုကူညီနိုင်မလား”

“ဘာများလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဦးနေမင်းသမီး စွဲသက်ထားကို သား သွားကြိုပေးပါလား”

“သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“ဦးနေမင်းက မန္တလေးသွားတယ်၊ စွဲသက်ထားက ထာ ယောက်တည်းလာမှာ၊ ဦးနေမင်းက ဒယ်ဒီကိုအကူအညီတောင်းထားတာ သားက သွားကြိုပေးမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

ဒယ်ဒီစကားကို သူ ခေါင်းငုံ့လျက် နားထောင်နေသည်။ ဒယ်ဒီ နဲ့ဦးနေမင်းက စီးပွားရေးရှယ်ယာဝင်တွေဆိုတော့ သူ အကူအညီပေး

မည်ပေါ့။

နှစ်ယောက်တည်း မဆိုဖြစ်သေးသော စွဲသက်ထားနှင့် ကြုံရ ဦးမည်။ ဒီနေ့တော့ လရိပ်ဆီသွားဖို့အတွက် အခွင့်အရေးရှိမည်မထင် တော့။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ လေဆိပ်သို့ ထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။

ကားကို စနစ်တကျ ပါကင်ထိုးပြီး ဧည့်ကြိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ လေယာဉ်မဆိုက်သေး၍ သူ ကုလားထိုင်ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရန် ဖြန်လိုက်စဉ်

“ကိုကို”

“ဟင် လရိပ်၊ လရိပ် ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲဟင်”

“မမနေ့ကို ကိုကို၊ ဟိုမှာ ဖေဖေပါလာတယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ ဆူညံသည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရင်း ကိုကိုကို လရိပ် လှမ်းတွေ့ ထိုက်လို့ ကိုကိုကရော ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲဟင်”

“ဒယ်ဒီမိတ်တွေတစ်ယောက်ပါ၊ လရိပ် ကိုကိုတို့တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရအောင်လား”

“မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ မမနေ့ပြောထားလို့ ဖေဖေက မျက်စိအောက် အပျောက်မခံဘူး၊ လရိပ်က ကိုကို ကျောင်းကို သွားမလားထင်နေ တာ”

“ကိုကိုလည်း ဒယ်ဒီ မအားတာနဲ့ ချက်ချင်းကြီး လာခဲ့ရတာ၊ ဒီရောက်မှ လရိပ်ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ပါပဲ၊ အခု လရိပ်နဲ့တွေ့လိုက်ရလို့

အံ့ဩသွားတာ”

လရိပ် မျက်နှာလေး ပျက်ယွင်းနေတာကိုတော့ သူ သတိထားမိ၏။ ချက်ချင်းကြီး နွေရွက် ပြန်လာပုံထောက်တော့ လရိပ်ကို ဘယ်လိုပုံစံသွင်းမလို့လဲ မသိ။

“လရိပ် နက်ဖြန်ကျ ကိုကို ကျောင်းကိုလာခဲ့မယ်၊ နွေရွက်ကြော့ကျောင်းကိုလိုက်ပို့ရင် လရိပ် ဟန်မပျက်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို မမနွေက လာဖို့အစီအစဉ်ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ အခုမှ ပြုန်းစားကြီး ရောက်လာတာ ကိုကို”

“စိတ်ပူနေတာလား လရိပ်။ သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ကိုကို လရိပ်နားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေမယ်”

လရိပ်မျက်နှာလေးက ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ညိုမှိုင်းနေသည်။ တခြားမှာဆိုလျှင်လည်း နှစ်သိမ့်ပေးမိမှာ အမှန်။ ခုဟာက ပခုံးလေးကိုင်ဖို့မပြောနှင့် စကားပြောကြတာတောင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်။ လရိပ်ခမြာ စိုးကြောက်နေပုံရှိသည်။

“ဟင် ဟိုမှာ ဖေဖေ ဝင်လာနေပြီ ကိုကို”

သူ မသိမသာဖြင့် ခုံတန်းလျားတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သလို လရိပ်ကလည်း ဖခင်ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်သွားသည်။

လေယာဉ်ဆိုက်လာပြီဆိုတာကြောင့် လရိပ်ဖေဖေက အထဲဝင်သွားကာ လရိပ်က အပြင်မှာပင် စောင့်နေခဲ့၏။ သူ သွားလို့မဖြစ်သေး။ နွေရွက်ကြော့ ထွက်လာတာနှင့်တိုက်ရိုက်တိုးလျှင် အခက်။

ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်မြဲထိုင်နေရင်း သူတို့ထွက်အလာကို စောင့်

ကြည့်နေလိုက်သည်။ စွဲသက်ထားကတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ထွက်လာမလဲ မသိ။

အခုချိန်မှာ စွဲသက်ထားကိစ္စတွေကို သူ့အာရုံထဲမှာမရှိပါ။ လရိပ်ဖေဖေအနီးမှာ ပါလာသော နွေရွက်ကြော့က သူ့အမြင်အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်။

ဒူးဖုံးစကဒ် ကော်ဖီရင့်ရောင်ကို အင်္ကျီရင်ဟိုက်လက်ပြတ် အရောင်တူနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော နွေရွက်ကြော့သည် ပိုလို့ စတိုင်တူရင့်ကျက်လာသလိုရှိ၏။

လရိပ်က အစ်မဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်၏။

“မမ နွေ”

“ညီမလေး ပိန်တောင်သွားသလိုပဲ၊ ဘာလဲ ရည်းစားပူမိနေတာသေး”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ လရိပ် စာတွေကြည့်ရင်း အိပ်ရေး မျက်လို့ပါ”

“ဒါပဲနော် မမ ပြောစကား နားမထောင်ရင် စင်ကာပူတစ်ခါ ထည်း ခေါ်သွားမှာ”

ဧည့်ကြိုဆောင်မှာ သူ ရှိနေတာသာ မြင်တွေ့လျှင် နွေရွက်ကြော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်မသိပါ။

နွေရွက်ကြော့တို့ သားအဖသုံးယောက် ဧည့်ကြိုဆောင်ထဲက ထွက်ခွာသွားတော့မှပဲ သူ စွဲသက်ထားကို ရှာဖွေဖို့ သတိရတော့သည်။ ဧည့်ကြိုဆောင်ထဲ ဝင်လာသော ခရီးသည်တွေထဲမှာ စွဲသက်

ထားက ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီ အနက်မှာ ငွေရောင်ချိန်းကွင်းလေးတွေ ပြုံးပျက်လက်နေ၏။ အောက်ခံ အင်္ကျီအကျပ်ကလည်း အနက်ရောင်၊ အပေါ်က အဖြူရောင်ကုတ်နှင့် ခွဲသက်ထားအလှက ထင်းနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ စွဲသက်ထား တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

- “ယူ လာကြိုမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်”
- “ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ ဖုန်းဆက်ထားတာလား”
- “ဟင့်အင်း စိတ်ထဲက အလိုလိုကို သိနေတာ”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ရင်း စေတမာန် ပြုံးမိ၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မရွှေ့ချောက လိုက်လိုက်လျောလျောနဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဆီတုန်းကလို မာနရိပ်တွေ မရှိတော့သည့် မျက်နှာလေးက ခင်မင်စေတော့ အကောင်းသား။

- “ဟိတ် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”
- သူ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ကားဆီလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားမောင်းရင်း အတွေးထဲ ဝင်လာတာ လရိပ်။ လရိပ်တစ်ယောက် သူ့မနှင့် အဆင်မှပြေပါမလား။

နွေရွက်ကြွေက ဘယ်လိုများ ရာဇသံတွေပေးပြီး ကြိမ်းမောင်းနေပြီလဲ။ သူ စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

- “ရှင်စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားဟင် စေတမာန်”
- “သိပ်မစောင့်ရပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပေါ့”
- “အားနာလိုက်တာ၊ ဒယ်ဒီကလည်း မအားလို့ ယူဒယ်ဒီ”

အကူအညီတောင်းရတာ”

“ရပါတယ်”

ခုနေချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေသာတွေ့လျှင် သူ့ကိုအပြစ်ပြောကြမည်မှာမလွဲ။ အခုဟာက စွဲသက်ထားနှင့် နှစ်ဦးချင်းဆုံဖွဲ့ကလည်း သူ ဖန်တီးယူသည်မျိုးမဟုတ်။ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာသောကိစ္စ။

ဟိုးအရင်က သူနှင့်စွဲသက်ထားတို့ဆက်ဆံမှုက အခုလို တရင်းတန်းမရှိခဲ့ပါ။ အခုမှ စွဲသက်ထား သူ့ကိုတရင်းတန်း ဆက်ဆံပြုနေတာတော့ စဉ်းစားချင်စရာကောင်း၏။

လက်ရှိ သူ့အနားမှာ လရိပ်ရှိနေတာမို့ စွဲသက်ထားကို ခံစားလို့မရပေမယ့်လည်း ဒယ်ဒီမျက်နှာကြောင့် အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

- “စေတမာန်”
- “ဟင်”

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင်စဉ်းစားနေတာလဲ”

- “ဪ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”
- “စေတမာန် ဒယ်ဒီက သူ့ကိုပြောပြီးပြီလား မသိဘူး”
- “ဘာကိုလဲ”
- “တို့နဲ့စေ့စပ်ထားဖို့ကိစ္စကိုပါ”
- “ဘယ်လို”

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက သူ့နားကိုပင်မယုံချင်။ သူ့ဘာမှတောင် မသိရသေးဘဲ ဒယ်ဒီ ဘာတွေစိစဉ်နေပြီလဲမသိ။ စွဲသက်ထားကတော့

ကြည့်သိနေပုံရှိ၏။

“ပြောပါဦး ဒါတွေ တို့မသိရသေးဘူး”

“ဟင် ယောက်ျားလေးဘက်က မသိရသေးတာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“တို့ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒယ်ဒီက ဘာမှပြောမထားဘူး”

သူ ကားလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေရင်း ပီကေတစ်ခု ထုတ်ကာ ပါးလိုက်၏။

“အန်ကယ်နဲ့ဒယ်ဒီ စီစဉ်တာလေး အခုနောက်ထပ်ဆောက်မယ် စက်ရုံကို သူနဲ့တို့အတွက် ဦးစီးဦးဆောင်ရမယ်”

နောက်ထပ်လုပ်ငန်းအတွက် သူ ဦးဆောင်ရမည်ဆိုတာကို တော့ သိသည်။ ဒါဆို ဒယ်ဒီက သူ့ကို ပညာသားပါပဲ ပြောလိုက်သည် ပေါ့။ တမာန်က

“လူကြီးတွေ စီစဉ်တာဆိုတော့ စွဲသက်ထားကရော ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံထားလို့လား”

“ဒယ်ဒီစကားကို တို့ မငြင်းပယ်ဘူးလို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ဒါဆို လက်ခံတယ်ပေါ့”

“တို့ကိုတော့မေးပြီး ယူကရော၊ ယူက ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား”

“မင်းလိုပဲပေါ့၊ တို့လည်း ဒယ်ဒီစကားကို ဘယ်ငြင်းပယ်ဖို့မလဲ”

သူ စွဲသက်ထားစကားနှင့်အညီ ခပ်လျော့လျော့လေးပဲ ဖြေလိုက်သည်။ စွဲသက်ထားကလည်း သူ့အဖြေကို သဘောကျစွာဖြင့် ခပ်ပြုံးစိတ်လေးနှင့်ကြည့်သည်။

စွဲသက်ထား လှတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ လက်ခံသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့တွေရဲ့ပိုင်ရှင် လရိပ်ကိုတော့ မည်မထင်။

အပြစ်ကင်းစင်စွာ သန့်စင်သောလရိပ်မျက်နှာလေးက သူ့ရင်ကို ခြံ၍ စွဲငြိစေတာ သေချာ၏။ စွဲသက်ထားနှင့်လည်း နှစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမှ မဆုံခဲ့ဘူး။ အခု ဆုံမိတော့လည်း ထူးထူးခြားခြား ရင်ခုန်မိတာ မရှိ။

“ယူက အရမ်းစကားနည်းတယ်နော်”

“ဟုတ်လား”

“ဒါများ ပြောကြသေးတယ်”

“ဘာတွေပြောကြလို့လဲ”

“ယူက အရမ်းရှုပ်တယ်တဲ့”

“ယုံလား”

“ရှုပ်တယ်ဆိုတာတော့ မယုံဘူး”

“ဒါဆို ဘာကိုယုံတာလဲ”

“ရည်းစားများတယ်ဆိုတာတော့ ယုံတယ်”

တမာန်က စွဲသက်ထားကို တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ရင်း အရသာ မရှိဘဲ မှဲ့သွားသော ပီကေကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲ”

“တို့ရည်းစားများတယ်ဆိုတာကို ယုံတယ်ဆိုလို့ပါ”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဝန်ခံတာပဲ မဟုတ်လား”

စွဲသက်ထားက လှပစွာဖြင့် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မဲ့လိုက်သည်။

“ရည်းစားများတာနဲ့ ရှုပ်တာ မတူဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မတူပါဘူး”

သူ့အကြောင်းတွေ ကြားသိထားပုံရပေမယ့် စွဲသက်ထားက အပြစ်မြင်ပုံမရပါ။ ရေခြားမြေခြားမှာ အနေကြကာ စွဲသက်ထား ပြောင်းလဲ သွားတာလား။

“ရှုပ်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားစေတမာန်က မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ကြိုက်တဲ့သူမှမဟုတ်တာ၊ ချောမှလှမှကြိုက်တာလေ၊ နောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တွဲတုန်း မပြတ်စဲသေးဘဲ နောက်တစ်ယောက် ကြိုက်တာမျိုး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမျိုးနိုပ်ကွပ်ချင်နေတာလား။

“အဲလို ဘာလို့ကြည့်တာလဲ၊ ယူ့ကိုပြောတယ်ထင်လို့လား၊ ယူက အဲဒီလိုမှ မဟုတ်တာ၊ ယူက အချစ်ကိုပဲ ခံစားချင်တာ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာမဟုတ်တော့ ယူနဲ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးတွေက ချစ်ကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လက်ထပ်ဖို့ကို အတင်းပူဆာခဲ့လို့ ယူ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတာမလား၊ အဲဒါ ယူ့ဘက်က အမှန်ပဲ၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း အရမ်းလောတာကိုး”

“ဒါဆို တို့ဘက်က ရှေ့နေငှားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“တို့မြင်တာကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့တို့နဲ့ကရော”

“ချစ်ကြဖို့လည်း မလိုသေးဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း မလိုသေးဘူး၊ သူ့ကြီးတွေ စီမံပေးတဲ့ စေ့စပ်တာကိုပဲ လက်ခံထားကြတာပေါ့၊ ယူ ကျေနပ်ရဲ့လား”

“မင်းတောင် ကျေနပ်နိုင်သေးတာပဲ၊ တို့က ယောက်ျားလေး ကျေနပ်ရမှာပေါ့”

စွဲသက်ထားသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ပြောရဲဆိုရဲသူဆိုတာ တော့ သူ လက်ခံမိသည်။ အားလုံးကျေနပ်အောင် စေ့စပ်တာကိုတော့ ထောက်ခံလိုက်မည်။ လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ အကြောင်းမဟုတ်။

“တို့ ယူ့ဒယ်ဒီနဲ့အရင်တွေ့ရမယ်”

“ဒါဆို ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ကုမ္ပဏီကို မောင်းလေ၊ အန်ကယ်က ပြောထားတယ်၊ သမီး ဆောက်လာရင် အန်ကယ် အခုဆောက်မယ့်စက်ရုံပုံစံဒီဇိုင်းတွေပြမလို့တဲ့”

“မနားတော့ဘူးလား”

“ယူနဲ့သွားရမယ်ဆိုရင် နားစရာမလိုဘူး”

အံ့မယ် တယ်လာတဲ့စကားပါလား။ ဒီနေ့အဖို့တော့ လရိပ်ဆီ လစ်ထွက်ဖို့လွယ်မည်မထင်တော့ပါ။

“ဘာလဲ ယူ၊ သွားစရာရှိနေလို့လား”

“မရှိပါဘူး ရပါတယ်”

သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးသော စွဲသက်ထားကို

တော့ လျှော့တွက်လို့မရပါ။ စွဲသက်ထား တက်ကြွနေမှတော့ သူလည်း ခိုကပ်နေလို့ မရမှာ သေချာသည်။

“အန်ကယ် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးက ပိုတောင်လှလာပါလား”

“စိတ်ချ အန်ကယ်တို့ သားအဖအတွက် ဒင်နာစိစဉ်ထားတယ်”

“ဟာ အားနာစရာကြီး သမီးရယ်၊ အန်ကယ်က မြှောက်ပြော တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့သားကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ် အန်ကယ်၊ စေတမာန်က သဘော ကောင်းပါတယ်”

စွဲသက်ထားက ပြုံးပြုံးလေးပြောတော့ ဒယ်ဒီက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ သမီးရဲ့ ဒီကောင်က စကားပြောရင် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်လို့ အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ ဒယ်ဒီ စိတ်ပူနေတာ”

“စိတ်ချ အန်ကယ်၊ သမီးနဲ့တွေ့ရင် သူ ပြောပြစ်သွားပေး မယ် အဟင်း ဟင်း”

အရမ်းသွက်လက်ချက်ချာလွန်းသော စွဲသက်ထားကို သူ တော် တော်တော့ ဖြူသွားသည်။ ဒယ်ဒီနဲ့လည်း လေပေးဖြောင့်အောင်ပြော တတ်သည်။ ဟိုအရင်က စတွေ့ဖူးတဲ့ စွဲသက်ထား ဟုတ်ပါလေစဟုတော့ ထင်မိ၏။

ဒယ်ဒီက သူနဲ့စွဲသက်ထားကို စက်ရုံတည်နေရာ အထားအသို

အကြောင်းတွေ ရှင်းပြသည်။

စွဲသက်ထားကလည်း အလုပ်ကို လေးစားအာရုံထားကာ ဒယ်ဒီ ပြောသမျှ တစိုက်မတ်မတ် သေချာဂရုစိုက်နားထောင်သည်။ သူကတော့ သိပ်အာရုံမရနိုင်ဘဲ စိတ်အစဉ်က လရိပ်ဆီ ရောက်ချင်နေခဲ့သည်။

“စေတမာန် အန်ကယ်ပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား”

သူ့ကိုလှမ်းမေးလိုက်သော စွဲသက်ထားကို သူက ခေါင်းညှိတ် ညှိလိုက်တော့ ရယ်နေသည်။ သူ သိပ်စိတ်မပါတာကလည်း သတိထား မိရ၏။

“သမီး စက်ရုံနေရာကိုကြည့်ချင်ရင် သားကိုလိုက်ပို့ခိုင်းလေ”

“ဒီနေ့တော့ တော်လောက်ပါပြီ အန်ကယ်၊ စေတမာန် ပင်ပန်း ပါ့မယ်၊ သမီး အိမ်ကိုပဲ ပြန်နားတော့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလည်း ခရီးပင်ပန်းလာတယ်၊ အလုပ်လုပ်ပါ”

“မနက်ပြန်ကျရင်တော့ မနက်ကတည်းက ချောဆွဲထားမှာနော် စေတမာန်”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိခင်မှာပင် ဒယ်ဒီက ဦးအောင်ဝင်ပြော

“ဟာ ရတယ် သမီး၊ သားက ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူထားတာ၊ ရောက်တော့ နှစ်ယောက်အတူတူ ဆွေးနွေးကြပေါ့”

ဒယ်ဒီစကားကို သူ အသာငြိမ်နေလိုက်ကာ ဘာမှဝင်မပြော ဒယ်ဒီကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စေတမာန် တစ်ခုခုဝင်စားရအောင်၊ တို့ ဗိုက်ဆာပြီ”
ဒီလောက်လေတွေ မောင်းနေမှ ဆာလောက်ရောပေါ့။ သူ့
ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ပြောလေ ဘာစားမှာလဲ”

“အမြဲတမ်း မရိုးနိုင်တဲ့ မြန်မာထမင်းဟင်းပဲ စားချင်တယ်”
ဒီလိုဆိုတော့လည်း စွဲသက်ထားက မြန်မာဆန်နေပြီ၏။ ဝတ်
တာ စားတာနှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့စားနေကျ Feel ကိုရောက်တော့ မြန်မာအစားအစာတွေ
စိတ်တိုင်းကျ မှာပေးလိုက်သည်။ စားစရာတွေ စားပွဲပေါ်ရောက်သည်နှင့်
အားရပါးရစားနေသည်မှာ သူ့များမိန်းကလေးတွေလို ရှက်ကိုးရှက်ကမ်း
ဖြစ်တာမျိုးမရှိ။

ငပိထောင်းနှင့်တို့စရာလည်း ကြိုက်ပုံရ၏။ ခေါင်းမဖော်တမ်း
စားနေသော စွဲသက်ထားကို စေတမာန် ပြုံးကြည့်နေသော်လည်း အမှန်
ရာတစ်ချက်မှမပျက်။

“စွဲသက်ထားက မြန်မာထမင်း၊ မြန်မာဟင်းကို တော်တော်
ကြိုက်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစားအသောက်ကတော့ ပြောင်းလဲလို့ မရဘူး
ယူရော မြန်မာထမင်းဟင်းကို ကြိုက်လား”

“တို့က ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဆင်ပြေတာ စားလိုက်တာ
စားကောင်းဖို့က အဓိကမလား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ လူတစ်ယောက်မှာ အကြိုက်တစ်မျိုးမျိုးတော့

ခေါင်းမယ်လေ၊ စေတမာန်ကရော ဘာတွေကြိုက်တတ်လဲ၊ ကြိုပြောထား
အောင်”

“လိုအပ်လို့လား”

“သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပေါ့”

“ရပါတယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျီးမများဘူး”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စေတမာန်က စွဲသက်ထားလို့
အပြေတာထက် ထားလို့ပဲ မြန်မာဆန်ဆန် တစ်လုံးတည်းခေါ်ပေးပါလား”

“ရပါတယ်၊ မင်းခေါ်ချင်သလို ထားလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

စွဲသက်ထား ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ခြံထဲ
ထဲ လိုက်ပို့ပေးဖြစ်သည်။

“စေတမာန် ရှင့်ကို မေးစရာတစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“မေးလေ”

စွဲသက်ထား သူ့ကိုငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ တွန့်ကျေးပြုံးသွားခဲ့ကာ

“ဟင့်အင်း နောက်မှပဲ မေးတော့မယ်၊ ယူပြန်တော့လေ”

သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့်အတူ စေတမာန် ပြုံးမိလိုက်၏။

အတွေးတွေ ပေးတာလား၊ ပဟေဠိတွေပေးတာလားမသိ။ ရင်
ဆန့်တာတော့အမှန်။

“ဘယ်သွားစေချင်ပါ့မလဲ။ ကိုကိုက လရိပ်နဲ့မှ မဝေးနိုင်တာ၊ တစ်နေ့မမြင်ရရင်တောင် နေနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“လရိပ်လည်း ဒီလိုပါပဲ”

တွေ့တာနှင့် လွမ်းတာတွေ ချစ်တာတွေက ပြောလို့မဆုံးနိုင်။ ညဆိုလည်း ဖုန်းဆက်ရတာ အမော။ ဒီနေ့တော့ ကိုကိုက ထူးထူးဆန်းဆန်း လရိပ်အကြောင်းလေးတွေ မေးရှာသည်။

“လရိပ် ဖေဖေကိုတော့ တွေ့ဖူးပြီးပြီ၊ လရိပ် မေမေကရော ဟင်”

အခန်း (၁၆)

“ကိုကိုကသာ ရင်မခုန်တာ လရိပ်မှာဖြင့် တွေ့များသွားမလားလို့ ရင်တွေခုန်နေမိတာအရမ်းပဲ”

လေယာဉ်ကွင်းမှာတုန်းက အကြောင်းကို ပြောပြနေသော လရိပ်မျက်နှာလေးကို သူ ချစ်စနိုးဖြင့်ကြည့်မဝနိုင်။ လရိပ် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“နွေရွက်က ဘာပြောသေးလဲ”

“မမနွေက သူ့ပြောစကား နားမထောင်ရင် စင်္ကာပူကိုပေးသွားမယ်တဲ့”

“တကယ်ခေါ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကိုက သွားစေချင်လို့လား”

“မေမေက လရိပ်ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားတာကိုကို၊ လရိပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိုးကုတ်မှာနေတာလေ။ မေမေ ဆုံးတော့မှ ဖေဖေနဲ့အတူ ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့် လရိပ် ဖေဖေက ရန်ကုန်ကပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဖေဖေနာမည်က ဦးထွန်းနောင်ဇော်ပါ။ မေမေနာမည်က ဒေါ်မြကြာဖြူ။ မေမေ ပြောပြခဲ့လို့ သိရတာကတော့ အဖေက မိုးကုတ်မှာလာပြီး ကျောက်တူးရင်းက ကျောက်အောင်လို့အပြန် ဆမ်းမှာ မတရားလုခံရတဲ့အပြင် ဖေဖေကိုနှိပ်စက်ထိုးကြိတ်ထားတာ ဆာလုမျောပါးပဲတဲ့။ အဲဒီမှာ မေမေတို့မောင်နှမမြို့က အပြန် ဖေဖေကို ဆွဲပြီး စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဪ တော်သေးတာပေါ့၊ လရိပ် ဖေဖေ ကံကောင်းလို့”

“မမနွေတို့အမေဆုံးတော့ ဖေဖေက အရမ်းစိတ်လေပြီး စီးပွားရေးကိုတောင် စောက်ချမလုပ်နိုင်ဘဲ ဘွားဘွားပဲ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပေး

ခွဲရတယ်တဲ့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ဖေဖေကို သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မြောက်ပင်ဦး မိုးကုတ်ကို ကျောက်တူးဖို့သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတာ”

“လရိပ် မေမေကရော အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဟင့်အင်း မေမေတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာတဲ့သူတွေဆိုတော့ ဘာအယူအဝင်မှမရှိကြဘူး ဒါပေမဲ့ မေမေတို့မောင်နှမက မိဘမဲ့တွေ ဖေဖေကို ကယ်တင်ထားရာက အနေကြာလာတော့ မေမေနဲ့သံယောဇဉ်တွေဖြစ်သွားတယ်။ ဦးလေး အောင်နိုင်ကလည်း သူညီမနဲ့ဖေဖေကို သဘောတူတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပူးစက်ကြပြီး ယူလိုက်ကြတာ။ အခု လရိပ် ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီလေ”

“လရိပ်မေမေကို ဦးထွန်းခနောင်ဖော် ယူတော့ နွေရွက်ကလေး သဘောတူရဲ့လား”

“ဖေဖေ ပြောပြတာတော့ မမက ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ဖြစ်စေမယ့် နားလည်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ ဘွားဘွားကလည်း သဘောတူပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့ပါပြောတော့ ဖေဖေက မသွားဘူး။ ခဏတဖြုတ်တော့မှ သွားတာမရှိဘူး။ နောက်ဆုံး မေမေဆုံးမှပဲ လရိပ် ရန်ကုန်ကိုခြေချ ဖြစ်တာ။ ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ဦးလေးအောင်နိုင်ကိုတော့ သတိရတိုင်းဖော်ဆက်ဖြစ်တယ်။ လရိပ် မိုးကုတ်သွားလည်ရင် ကိုကို လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“လိုက်ချင်တာပေါ့၊ လရိပ်ရယ်၊ ယောက္ခမကြီးနဲ့ မနီးကျေနပ်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“အဟင်းနော် ကိုကိုကလည်း ခုကတည်းက အသားယူနေတယ်”

ရှက်စဖယ်ခေါင်းလေးငုံကာ ပြောလိုက်သော လရိပ်ကို သူ့အဖေကလိုက်မိသည်။ ချစ်နေတွေ့နေရလျှင်ပဲ ကျေနပ်နေမိ၏။ သူ သိသော်လည်း လရိပ်အကြောင်းလေးတွေ သိခွင့်ရတော့လည်း မှတ်မိနေသော အနံ့မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“လရိပ်အကြောင်းတွေကျ ကိုကိုကို ပြောပြရတယ်၊ ကိုကို အကြောင်းတွေ ပြောပြဦးလေ”

“ကိုကိုဘဝကလည်း လရိပ်တို့လိုပါပဲကွာ”
သူ ဒါပဲဖြေနိုင်ခဲ့သည်။ လရိပ် ဖေဖေက တစ်ပင်လဲလို့နောက် ဆစ်ယောက်ယူလိုက်တာ၊ ယောက်ျားသားလည်းဖြစ်တော့ ပြောလို့ကောင်းသည်။

မာမိက ဒယ်ဒီရှိရဲ့သားနဲ့ ဖောက်ပြန်တာကိုတော့ သူ ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ။ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း မာမိကိုထိခိုက်ပြောကြတာ ဟုတ်နေပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ မခံစားနိုင်။ တွေးမိရင်းဖျောက်ဖျက်ရတာလည်း အမော။ ချစ်ခဲ့မိတဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီး သူ့ဘဝမှာရှိခဲ့သည်။
လရိပ်နှင့်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ စစ်မှန်သော အချစ်ကြောင့် သူ လရိပ်ကို အနိုင်မယူလို။ နှလုံးသားက လက်ခံလာတာကြောင့်လည်း နှလရိပ်ဆိုသော ကောင်မလေးကို သူများတွေကြည့်တာတောင် မခံနိုင်။ စားမှုတွေက ထူးဆန်းနေ၏။

“ဘာတွေသက်ပြင်းချနေတာလဲ ကိုကို”

“ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဘာတွေမွန်းကျပ်နေမိမှန်း မသိပါဘူး”

“မမနွေအတွက် စိတ်ပူနေတာလား ကိုကို အဲဒီအတွက် ကိုကို”

စိတ်မပူပါနဲ့၊ လရိပ် သူတို့ရှေ့မှာ ကူခြေမပျက် နေနေတယ်။ လရိပ်လည်း ကျောင်းတက်နေရတာမို့ မမနွေ ဒီလောက်အထိ မရက်စက်နိုင်ပါဘူး။

လရိပ်က ပြောနေပေမယ့် သူ နောက်ကြောင်းမလုံချင်။ နွေရွာ နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့တာ လရိပ် မသိသလို ဘယ်သူမှလည်း သိအောင်မကြေ ကြ၍ တော်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ နွေရွက်အကြောင်းသိနေတာမို့ တစ်နည်းမဟုတ်ဘဲ နည်း အကြံထုတ်နေမှာမလွဲ။ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချရင်း သူ့စိတ်မပင်ပန်းလှပြီ။

ရင်ခွင်ထဲမှာ လရိပ်ကို ပွေဖက်ထားရင်း ဖြေဖျောက်ခဲ့ရသည့် နောက်ရက်တွေမှာ သက်ထားနှင့်သွားလျှင် သူ လရိပ်ဆီရောက်နိုင်မဟုတ်တာကြောင့် ခုကတည်းက မှာတမ်းချွေကာ

“လရိပ် ကိုကို လရိပ်ကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“အင်း လရိပ်လည်း ကိုကိုကိုချစ်တာပဲ”

“ကိုကို တကယ်လို့ နောက်ရက်တွေ မလာနိုင်ရင် စိတ်ကောက်ရဘူးနော်”

“ဟင် ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ မလာနိုင်ရတာလဲ”

“ဒါကြောင့် ကိုယ် ကြိုပြောထားတာပေါ့ကွာ၊ ဒယ်ဒီကတော့ ဆောက်ဖို့အတွက် စာရင်းဇယားတွေ ကိုကိုကို တာဝန်ပေးထားတာပဲ”

“အဲဒီတော့ အလုပ်တွေများမယ်ဆိုတာ ကိုကို ပြောချင်တာမလား”

“အင်း”

“လရိပ် နားလည်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ အကြာကြီးဝေးနေတာ မဟုတ်တာ၊ မအားလပ်လို့ မလာနိုင်တော့လည်း လွမ်းရင်းဖြေဖျောက်ရမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“ဒီလို နားလည်ပေးတဲ့ချစ်သူလေးကို ကိုကို မခွဲနိုင်ဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ခွဲချင်တဲ့စိတ် ရှိနေလို့ပြောတာပေါ့”

“လရိပ်ရာ စကားကိုအကျအန ကောက်နေပြန်ပြီ၊ ကိုကိုက သဘောပြောပြတာပါ။ ကဲပါကွာ တွေ့ကြတုန်းမှာ ချစ်တာတွေပဲပြောကြမယ်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောကြေး”

တိုးတိုးဖွဖွလေး ရေရွတ်အပြီးမှာ အနမ်းပေါင်းများစွာက စက္ကန့် တိုင်းမှာ ရပ်တန့်မသွား။

“ကိုကိုရယ်”

“ချစ်လို့ပါကွာ”

“ချစ်လို့ ချစ်လို့နဲ့ ကိုကို အခွင့်အရေးတွေ ယူနေတာမလား”

“ဟင့်အင်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီမျက်နှာလေးကို ကိုကိုက ဒီလိုပဲ ဝေးကြည့်နေရမှာလား”

ကိုကိုရင်ခွင်ကြားမှာ လရိပ် မရုန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ခြင်းက သိပ်ချစ်လို့ပါ ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုက လရိပ်ရဲ့ပါးပြင်တစ်လျှောက်ကို လက်ချောင်းလေးများ နှင့်အသာအယာ ပွတ်သပ်ချော့ဖြူရင်းမှ

“အနမ်းရဲ့ထူးခြားချက်လေးတွေကို လရိပ် သိလားဟင်”

“ဟာ ကိုကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

“အကောင်းမေးနေတာ၊ မသိရင် မသိဘူးပြော၊ တကယ်ပြော ပြမလို့”

လရိပ် မျက်နှာလေးမော့ကာ ခေါင်းလေးရမ်းပြတော့ ကိုကိုက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်မြရင်း

“မှတ်ထားနော် ချာတိတ်၊ အနမ်းဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မပြီးဘူး”

“ဟင် ဘယ်လို ကိုကို၊ ဒါဖြင့်ရင် လရိပ်အပြင် နောက်ထပ် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ကိုကို စကားပြောတာ လောသွား လို့ပါ။ ကိုကိုက ဒီတစ်ယောက်အပြင် ဘယ်သူ့ကိုနမ်းရမှာလဲ၊ ဒီတစ် ယောက်တောင် နမ်းလို့မဝသေးဘူး”

“ဒါဆို ကိုကိုက နမ်းလို့မဝရင်တော့ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်း မယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်မှာပါ ကိုကိုက ရည်းစားများတဲ့သူပဲ”

“ချစ်လို့စတာပါ ကလေးရယ်၊ ကိုကို ဟိုးအရင်က ဘယ် လောက်ရည်းစားများများ အခု လရိပ်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုလုပ်နေကိတ်ထပ် တစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ရမှာတဲ့လဲ၊ ကိုကိုကို ယုံကြည်ထားစမ်းပါ။ စိတ် ချထားစမ်းပါကွာ၊ ဘာလို့ လူကို သံသယတွေရှိနေရတာလဲ ကလေးရယ်”

သူ ပြောရင်း လရိပ် မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်ရာ ရွန်းလဲ့သော လရိပ်မျက်လုံးလေးတွေ မော့ကြည့်လာ၏။

“လရိပ်က ကိုကိုကို ရည်းစားများမှန်းသိပေမယ့် ချစ်ခဲ့ရတာ လေ၊ ချစ်မိပြီဆိုရင်တော့ သံသယဆိုတာ ရှိလာတတ်တာပဲ၊ ကိုကိုမဟုတ်

ဘာလုပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လရိပ်စိတ် ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လာရင် အပြည့်အဝ စိတ်မချဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခု က အမြဲရှိနေသလိုပဲ၊ လရိပ်ကပဲ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်နေလို့လား၊ မပြော တတ်ဘူး”

စိုးရိမ်မှုတွေ လွန်ကဲနေသော စကားတို့ဟာ သူ့နှလုံးထဲထိတိုင် တိုက်ရိုက်မှန်သွားသလိုပါပဲလား။ နွေးထွေးသော လရိပ်ကိုယ်လေးက ရင်ခွင်ထက်မှာ ရှိနေဆဲမို့ ခပ်တင်းတင်းပြန်ပွေ့ဖက်ရင်း မထင်မှတ်သော မိုးစက်ကလေးတွေကလည်း တဖြောက်ဖြောက် ကြွေကျလာသည်။

ထိုမိုးစက်ကလေးတွေအောက်မှာပင် စကားတတ်သော နှုတ် ခမ်းတွေကို နောက်ထပ်ပြောခွင့်မရအောင် အနမ်းမိုးတွေ ဆင့်ကဲလိုက် ချိန်မှာပဲ တဝုန်းဝုန်းရွာချလိုက်သော မိုးတွေကလည်း အနမ်းမိုးတွေနှင့် အပြိုင် သွန်းဖြိုးနေဆဲ။ ရင်ခန့်သံတွေကတော့ မကြားတစ်ချက် ကြား တစ်ချက်နှင့်။

“တောက်”

တက်ခေါက်လိုက်သောအသံကိုတော့ သူတို့မကြားလိုက်နိုင်ပါ။ ငှားရမ်းနှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်နေသော နှင်းပုလဲညို မျက်ဝန်းတို့ကလည်း နဂါး မျက်စောင်းဆိုလျှင် ပြာကျမတတ်။

အချစ်သည် ကန်းနေတာတော့မဟုတ်နိုင်။ နာကျည်းချက်တွေ နှင့်အတူ အဝေးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကားလေးက မိုးရေထဲမှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်။

သည်း ဘယ်လိုနည်းသုံးရမှာလဲ။ မိုးတွေရွာနေတာတောင်မှ မြင်လိုက်တဲ့ သူက လိုက်ချောင်းနေလို့ပဲ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ မမကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ခေါ်ညှာရမှာလဲ။

“အတန်တန် သတိပေးပြောထားတဲ့ကြားက လရိပ်ရယ်၊ ဒီ ဆောက်ရွပ်တဲ့ ပွေတဲ့အကောင်၊ မအေက နောက်လင်ယူလို့ ရာဇဝင် နဲ့နေတာ၊ ဒီလိုအကောင်က အမေ့ခြေရာအတိုင်းလာတာ၊ ဒါကိုများ မသိရယ် ဘာတွေမက်မောစရာရှိလို့ မပြတ်နိုင်ရတာလဲ။ ရုပ်ကလေး မပြုပြီး မိန်းကလေးတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲနေတာ၊ လူပျို ခိုတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ လရိပ် သူနဲ့စာရင်းရှင်းဖို့ပါ။”

“ဘာကိုစာရင်းရှင်းရမှာလဲ၊ လာခေါ်လည်း လိုက်စရာမလိုဘူး။ မိစ္ဆာထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်နေတာကရော အဲဒါ စာရင်းရှင်းနေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ လရိပ် သူ့ကို အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ရိပ်ကို မုန်းတဲ့သူက မမကို တမင်ပြောတာလည်း ဖြစ်မှာပါ။”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ညိုက ကိုယ့်ညီမလေးလိုသဘော သူ့ သတိပေးတာ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ် ဘူး။ သူ့ရိပ် ကျောင်းဆက်တက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ လရိပ် တကယ်ပြောတာပါ။ မမထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။”

မုသားတွေသုံးကာ တောင်းပန်မိတာ အထပ်ထပ်အခါခါပါပဲ။

အခန်း (၁၇)

“ဖြန်း”

“မမ”

ထင်မှတ်မထားသော မမနွေ အပြုအမူကြောင့် ပါးလေးကိုပွတ် လျက် လရိပ် အံ့ဩကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါသမပြယ်သေး သော မမက ဆိုဖာခုံထောင့်မှာ ပုံခနဲ ခွေကျသွားသော လရိပ်အနားမှာ ဝင်ထိုင်ကာ

“မမ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားမဝင်တာလား၊ လရိပ်

အကောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မိုးရေထဲမှာ ကြည့်နှုံးနေတယ်ဆို

“ရှင်”

မမ ဘယ်လိုသိသလဲလို့ မမေးရဲ့။ ချက်ချင်းဖြေရှင်းရအောင်

ဒေါသဆူဝေနေသော မမကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလျော့။
ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်နှင့် ကိုကိုကို တွေ့ရဖို့အတွက် လရိပ်
အားလျှော့လို့မဖြစ်။ ဘယ်အချိန်ကများ မမညီ မြင်သွားပြီး မမနွေကို
ပြောလိုက်တာလဲမသိ။

“ဆင်ခြေတွေပေးမနေနဲ့ လရိပ်။ ဒီအကောင် မကောင်းပါဘူး
လို့ ပြောနေတာ ဘာလို့ မနာခံနိုင်တာလဲ။ မိန်းမကျမ်းကျေတဲ့ကောင်က
ဘာတွေမက်လုံးပေးထားလို့ စွဲလမ်းနေတာလဲ”

“မမ”

ထိုထက်ပြင်းထန်လာတော့မည့်စကားလုံးတွေကို မကြားရဲပဲ
မမ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရအောင် ကိုကိုအကြောင်းတွေ ဘယ်
လောက်သိထားလို့လဲ။ ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေက ပြည့်သိပ်လျက်။

မျက်ရည်တို့ကလည်း သိမ်းဆည်းလို့မရနိုင်အောင် ပါးပြင်ပေါ်
သို့ ဖြိုဆင်းကျလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဖေ
ထွက်လာသည်။

“သမီး နွေနွေ ညီမလေးကို ဆုံးမတာ အစ်မတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဒီလိုမဆုံးမသင့်ဘူး။ သမီးညီမလေးက ခုမှ အချစ်ကို က
တတ်တဲ့အရွယ်၊ ဒီအရွယ်လေးကို သမီးဆုံးမနေတာတွေက ဖေဖေ
နေကြားနေရတာ မသက်သာလှဘူး။ သမီးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ
ဘေးဖယ်ပြီး ဆုံးမတားမြစ်ရမှာပေါ့”

တွေဝေစွာ ရပ်နေမိသော မမက ဖေဖေစကားကို ငွေ
နားထောင်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်ကာ စိတ်ကိုလျှော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီး မှားသွားတယ်၊ ဒီအကြောင်း
ကြားရတော့ သမီးရင်ထဲမှာ တော်တော်ပေါက်ကွဲသွားလို့ပါ”

“ဖေဖေ နားလည်တာပေါ့၊ ဒါက ယောက်ျားတို့ရဲ့သဘာဝလေ၊
ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်
နိုင်မြဲကြတာတွေ အများကြီးပါ။ အခု သမီးညီမလေးရဲ့ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်ဆိုတာ တအားချုပ်ချယ်ဖိအားပေးလိုက်ရင် ထွက်ပေါက်ရှာသွား
ဆတ်တယ် သမီး။ အလိမ္မာသုံးပြီး ဖျောင်းဖျံမှ နားဝင်မှာပေါ့”

ညီမိက ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် ချက်ချင်းပေါက်
ကွဲသွားမိတာ နွေ့အပြစ်ပါပဲ။ စေတမာန်ဆိုသော ယောက်ျားကို ဒေါသ
ဖြစ်ရင်း ညီမလေးပါးကို ရိုက်မိလိုက်တာကိုလည်း နွေ့ စိတ်မကောင်းနိုင်။
ကရုဏာ ဒေါသတို့ကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရတာကြောင့်
အမည်ကြားရုံနှင့် အသေသတ်ချင်သည်။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော
အလိပ်ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်မိ၏။

“မမ ညီမလေးကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ တအားများသွားလို့ မမ
အသွားတယ်ကွယ်”

“လရိပ် မှားနေတဲ့အတွက် မမဆုံးမတာ စိတ်မဆိုးပါဘူး။
အထူးတဲဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ညီမလေး နားလည်ပါတယ်။ မမ စိတ်
မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့”

လရိပ် ပါးလေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေသော မမမျက်နှာပေါ်မှ
အလိပ်ခန်းရိပ်တွေက ဘာတွေကို တွေးတောနေတာလဲ မသိပါ။

“ညီမလေး နောက်ထပ် စေတမာန်ဆိုတဲ့ယောက်ျားနဲ့ မပတ်

သက်ပါဘူးလို့ မမကို ကတိပေး”

မမရဲ့တောင်းဆိုမှုကို လရိပ် ကတိပေးပေးရဲ့ပါ။ ကိုကို ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ လရိပ် မခွဲနိုင်တော့လို့ပါ မမရယ်။

“လရိပ် ကတိပေးပါတယ် မမရယ်၊ နောက်ထပ် မမ ဘာသံမှ မကြားစေရပါဘူး”

မမကို မုသားသုံးကာ ကတိတွေပေးလိုက်မိ၏။ မမရယ် လရိပ် မှာ အချစ်ဆိပ်တွေ တက်နေလို့ ကိုကိုနဲ့ဝေးရမယ့်အဖြစ်ကို မခံစားနိုင် လို့ပါ။ မမမှာလည်း ဒီလို အချစ်တွေရှိခဲ့ရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပါ။ ညီမလေးရင်ထဲကို မမနွေ မြင်ကြည့်ပေးပါ။

အခန်း (၁၈)

“သူ့နာမည်က မှူးသီဟတဲ့ ညိုမောင်လေး တစ်ဝမ်းကွဲလေး ထက်သစ်စ မော်ဒယ်လေးတစ်ယောက်ပေါ့”

မမနွေက အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်သလို လရိပ်ကတော့ ခေါင်းလေး ညီတ်ကာ အပြုံးတို့က အသက်မဲ့နေမှာသေချာ၏။

“ဒါ မမညို သူငယ်ချင်း နွေရွက်ကြွ၊ ဒါလေးက နွေရွေ ညီမလေး ငွေလရိပ်တဲ့ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား မှူးသီဟ၊ နောက် လည်း ခေါ်ပြောနိုင်တယ်”

မမညို တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပုံက ကသိကအောက် ခြေရော။ အတင်းရောနှောပေးမှန်း သိသာ၏။

ကိုကိုနဲ့ကိုစွကိုလည်း မမညို ပြောခဲ့တာလည်း သိထားသည်။ နွေခေါ်လို့ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် သိပ်လိုက်ချင်သည့်ဆန္ဒမရှိ။ အခုလည်း

မှူးသီဟ ဆိုသောသူနှင့် အတင်းမိတ်ဖွဲ့ပေးနေသည်။

ရိုက်ကွင်းနားလို့ အထဲမှာ မမခွေနှင့်စကားပြောနေခိုက် လမ်းကတော့ အပြင်မှာစိတ်မအေးနိုင်ရှာ။ ကိုကိုများ ကျောင်းကိုလာနေမလားကိုကိုကို ပြောပြချင်သည်စကားတို့က ရင်ထဲမှာအပြည့်။

ဒါပေမဲ့ မမခွေ မရိပ်မိအောင်လည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဟန်ဆောင်ရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှ၏။

“ငွေလရိပ်”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ အနားက ကပ်ခေါ်လိုက်သောအသံကိုပင် တုန်သွားမိသည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက်အတွေးလွန်နေလို့ လန့်သွားတာလဲ ဆောရီးဗျာ”

“ဟို ရပါတယ် မှူးသီဟ၊ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လန့်သွားတာပေါ့”

“ပျင်းနေပြီထင်တယ်”

“အင်း ပျင်းသလိုရှိတာနဲ့ အပြင်ခဏထွက်ထိုင်နေတာ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာထိုင်မယ်နော်”

ခုံတန်းလျားအရှည်ကြီးကို မေးဝေါ်ပြီး ပြောတော့ လရိပ် ခေါင်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မထိုင်ပါနဲ့ပြောလို့ရော ဖြစ်မတဲ့လား။

“ရပါတယ် ထိုင်ပါ”

မှူးသီဟကို ကြည့်ရသည်မှာ တက်သစ်စ မော်ဒယ်ဟုသာ ပြောသည်။ သူများတွေလို မော်မော်ကြွားကြွား မရှိပါ။ ဖြူစင်ရိုးသားပြီး

မင်းမင်စရာကောင်းတာတော့ ပေါ်လွင်သည်။

“ငွေလရိပ်က မိုးကုတ်ကဆို၊ မမညိုက ပြောတယ်”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ် မှူးသီဟ”

“ကျွန်တော်လည်း မိုးကုတ်ဇာတိပဲ။ ဒီအလုပ်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ မမညိုက အတင်းအားပေးလို့သာ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တာ”

“ဒါကြောင့် အရင်က မတွေ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် အခု မော်ဒယ်လုပ်ဖြစ်တော့မှ ရန်ကုန်ရောက်တာ။ ကျွန်တော်ပုံစံက မော်ဒယ်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင် ငွေလရိပ်၊ နည်းနည်းဝေဖန်ပေးပါဦးဗျာ”

ဟန်ဆောင်မှုတွေကင်းကာ ရင်းနှီးမှုတွေရယူနေသော မှူးသီဟပိုင်က ရိုးသားမှုအရိပ်တွေတော့ မပျောက်။

“ရှင်နဲ့မော်ဒယ်နဲ့ကြည့်ကောင်းပါတယ် မှူးသီဟရဲ့၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားဆို ပိုတောင်အဆင်ပြေသေးတယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မမြှောက်ပါနဲ့ ငွေလရိပ်ရယ်၊ နဂိုကတည်းက ပါးပါးနဲ့မားမားက အဲဒီလို ပြေတောင်မြှောက်ပေးချင်နေတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝါသနာမပါတော့ ခက်တာပေါ့၊ မမညိုကလည်း ဘေးကတိုက်ထွန်း၊ ပါးပါးကလည်း ကဲ ဒါဆို မင်းမော်ဒယ်တော့ လုပ်ကွာဆိုတာနဲ့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာစိုးလို့ မငြင်းပယ်ရက်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒါနဲ့ မော်ဒယ်လုပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်မှာ ဝါသနာတစ်မျိုးတော့ ရှိတတ်ကြတယ်နော်”

“ဒါပေါ့ ငွေလရိပ်ရဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပဲကြည့်လေ၊ ဖြစ်ချင်တာ တစ်မျိုး၊ ဖြစ်နေရတာတစ်မျိုး၊ ဒီလိုပဲ ကျတဲ့ဘဝမှာ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ကရတာပဲ”

သဘောကောင်းသော မျိုးသီဟနှင့် လရိပ်နှင့်အဖွဲ့ကျသွား သည်။ လရိပ်ကို ရိုသဲ့သဲ့စကားပြောတာလည်းမရှိတာမို့ မျိုးသီဟကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိသွား၏။

ထိုနေ့က ရိုက်ကွင်းတွေကြည့်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့် တစ် နေ့ကုန်သွားသည်။ အပြန်မှာ ဝိုင်ကေကေအိုဆိုင်သို့ဝင်၍ ကြေးအိုး သောက်ပြီး ကားပေါ်ရောက်တော့ အိပ်ငိုက်ချင်နေပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ ရေဖူးချိုးကာ မွေ့ရာပေါ် ပစ်လဲလိုက်မိသည်။ သေချာအောင် တံခါးကို လော့ခ်သေချာပြန်ချရင်း တစ်နေ့ကုန် သတိမိနေသော ကိုကို့ဆီသို့ ဖုန်းနံပါတ်ကလေး နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“နေနိုင်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ လရိပ်ဆီ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်နဲ့ တောင် သတိမရဘူးမလား”

“အပြစ်တင်တာ မစောလွန်းဘူးလားကွာ၊ ကိုကို လရိပ်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် နွေရွက် သိသွားမှာပေါ့၊ အဆက်အသွယ်မရှိသလိုနေရင် နွေရွက် ယုံသွားမှာပဲလေ၊ သတိရပြီး တွေ့ချင်တာကို မြို့သိပ်နေရတာ ပိုစားရတယ်၊ မင်းလေးနဲ့ မတွေ့ရရင် ချစ်တာတွေက ပိုသိလာတယ် အရမ်းလွမ်းတယ်၊ ဒါတောင် ဒီနေ့တစ်နေ့လေး”

“ဟွန်း ပိုပြီ”

“ပိုတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဖုန်းပဲဆက်ဆက် မက်ဆွဲပဲပိုပို လရိပ် မမက စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် လရိပ်ဆီက ဆက်သွယ်မယ့်ဟာကိုပဲ မျှော်ရတာ၊ ဒီကကောင်က ရောဂါတွေကျွမ်း နေပြီလား မသိဘူး၊ ခုထိ စိတ်တွေမငြိမ်နိုင်သေးဘူး၊ မင်းကြောင့် ရူး တော့မယ် လရိပ်ရေ”

ကိုကို စိတ်တိုပြီး ပြောနေတာပဲလားမသိ၊ ရယ်ချင်ပေမယ့်လည်း အသံထွက်အောင် မရယ်ချေ။

“လရိပ်”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ဘယ်တွေသွားတာလဲ”

“မမညို ရိုက်ကွင်းမှာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ၊ လူလည်းပင်ပန်း၊ ကိုယ် တွေ့လက်တွေ့လည်း ညောင်းရောပဲ”

“ဒါဆို ကျောင်းလည်းမတက်ဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း စာတွေကိုနောက်မှပြန်ကူးတဲ့”

“မတက်ခိုင်းတော့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုနဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်ထင် တာပဲ၊ မမနွေက ကိုကိုနဲ့ကိစ္စကို တော်တော်ပေါက်ကွဲနေတာ၊ ကြည့်ရတာ မမက တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံရတယ်”

နွေရွက်အပြုအမူတွေကြောင့် လရိပ်တောင် တော်တော်သံသယ ဝင်နေပုံရ၏။ သူ့မျက်နှာကိုမမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေသော နွေ ရွက်က ဒီအတိုင်းကြည့်နေမတဲ့လား။

“ကိုကို လရိပ်ခွဲကိုကို ခိုင်မြဲနေဖို့အဓိကပါ။ သစ္စာရှိကြေးနော်၊ လက်တွဲဖို့ဆိုရင် ခိုင်မြဲနေမှဖြစ်မှာ ကိုကို၊ မမနွေ ပြောသလို မွေထူ ခွပ်တဲ့လူတဲ့၊ ဟုတ်နေခဲ့တာတောင်မှ လရိပ် ကိုကိုစကားကိုပဲ ယုံမှာ”

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားသွားမိ၏။ အရင်ကပေါ့ပျက်ပျက်တွေ ခွဲသမျှ လရိပ်ဆိုသောကောင်မလေးနှင့်တွေ့မှ အရာရာကိုတွေ့တော့ ပြောရမှန်းမသိအောင် နောင်တတွေရနေမိတာ လရိပ်ကို ဆုံးရှုံးရမှုကြောက်လို့ပါပဲ။

“ကိုကို ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ၊ အိပ်ချင်နေပြီလား၊ ဒါဆိုအိပ်တော့နော်၊ လရိပ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ တာ့တာ ကောင်းသောအိပ်မက်တွေ မက်ပါစေ ကိုကို”

လရိပ် မုန်းပိတ်လိုက်သော်လည်း သူကတော့ ကိုင်ထားရင်း မင်သက်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပို၍ မွန်းကွယ်သလို ဖြစ်နေသည်။ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဒါများလား။

အခန်း (၁၉)

အဆက်မပြတ်မြည်နေသော ဘဲလ်သံကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မပျက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသော်လည်း အိပ်ရေးမဝချင်သေး။ သူ့ကို ဒီလိုလာနှိုးတာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလဲ့လို့ ဘယ်သူမှမရှိ။

“ဟေ့ စေတမာန်၊ မထသေးဘူးလား”

အသံကြားလိုက်တော့ စွဲသက်ထားမှန်းသိလိုက်တာကြောင့် ထေသေးဘဲနှင့် မျက်လုံးတွေကို ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။

“စေတမာန် ထတော့လေ၊ နာရီလည်းကြည့်ဦး ဘယ်အချိန် ချိပြီလဲ”

နောက်ထပ် ကြားနေရသော အသံတွေက ဆက်တိုက်။ စွဲသက်ထားကို ဒယ်ဒီ လွှတ်လိုက်တာပဲလား။

ဥပသက်ထားကပဲ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်တော့မယ့်သူရဲ့အိမ်ကို ဝင်သွား
ခွင့်ရတယ်ဆိုတဲ့သဘောလားမသိ။ အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းဝထိ ရောက်
လာတာကိုတော့ သူ မကြိုက်။

မကြိုက်ပေမယ့်လည်း ထောက်ထားစရာမျက်နှာတွေကို
လိုက်ရင်း လူးလဲထလိုက်ရသည်။

“လာခဲ့မယ် ထား၊ အောက်မှာကော်ဖီသောက်ရင်း စောင့်
လိုက်လေ”

“ပြီးရောလေ၊ အဲဒါဆို မြန်မြန်လုပ်နော်၊ တအားနောက်က
နေမှာစိုးလို့”

ထား ထွက်သွားသော ခြေသံကိုကြားမှ သူ သက်ပြင်းခေါ်
သည်။ ထား ရောက်လာပြီးကတည်းက နေရာတကာ တောက်တဲ့
တွယ်ကပ်နေတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိ၏။

မလွယ်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ထားနှင့်ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစေ့
သွားရပါ့မလဲ။ စက်ရုံကိစ္စတွေကလည်း နောက်ပိုင်းပို၍ မအားဖြစ်သလို
ထားနှင့်လည်း အမြဲတတွဲတွဲနေရမှာကြောင့် တွေးမိရင်း ရင်လေးနေမိ၏။

အရင်ဆုံး လရိပ်ကို ဖွင့်ပြောပြကာ နားလည်အောင် ရှင်
ထားသင့်သည်။ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ပြောလို့မဖြစ်။ အိပ်ရေးမဝလို့
ခေါင်းအုံရတဲ့ကြားထဲ အတွေးတွေက ချာချာလည်နေပြန်သည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေပန်းဖွင့်လျက်ရေချိုး
လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ဆင်းလာတာ သက်ထား
ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသားရဲ့၊ ရှိုင်းလှချည်လား”

“ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ ထား၊ တို့ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဟုတ်မှာပါလေ၊ ထား မျက်စိတွေ အမြင်မှားနေလို့ပါ”

ထား ပြုံးစစ်နှင့်ဖြောတော့ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ထား ငှဲ့ပေး
သော ကော်ဖီကိုသောက်ကာ ဟမ်ဘာဂါတစ်ခုကို ယူစားလိုက်သည်။

“ထားက ရှင့်ကိုပြန်စဉ်ခံနေတာနော် ဝအောင်စား”

“စိတ်ချ စားမှာ၊ တို့က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး”

“ထားကလည်း ဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ”

“ဗျာ”

“ဪ ထားက ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှ ကြိုက်တာလေ၊ ကဲ
စားပြီးရင် သွားကြမယ်”

“အင်းပါ သွားမှာပေါ့၊ ထားကို တို့ ပြောစရာရှိလို့”

သူ ဒီလိုပြောတော့ ထား မျက်နှာအရောင်ပြောင်းကာ စိတ်ဝင်
တစားဖြင့် နားထောင်ပေးသည်။

“ဘာများလဲ ပြောလေ စေတမာန်”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်ရုံတည်ဆောက်ဆဲ
ကာလမှာ တို့အမြဲမလိုက်ရင် ဖြစ်မလားလို့”

“အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ စေတမာန်ရဲ့၊ ခုမှ တည်ထောင်ရမယ့်
စက်ရုံလေ၊ ကိုယ်က ပစ္စည်းတွေလည်း စစ်ရမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာ
လိုတယ်ဆိုတာတွေလည်း လိုက်ကြည့်ရမယ်၊ ကိုယ်ပြောထားတာနဲ့ သူလုပ်
တာ ကွက်တိမဖြစ်ရင် ကိုယ့်ဘက်က နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိတတ်တယ်။

ဒါဟာ ဝိုးဝိုးသာမန်အိမ်ဆောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေထောင်ချီ ချီပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ့် စက်ရုံ ဆောက်နေတာ၊ ဒါကို ထားတို့အနေနဲ့ လက်လွှတ်စပယ် လုပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ကိုယ်ပြောလိုက်တာက နည်းနည်းလေး ထားဖြေလိုက်တာက အစအဆုံးဖြစ်၏။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကိုလည်း အပ်ထားပြီးသား အင်ဂျင်နီယာပိုင်းကလည်း ပုံစံတွေအမျိုးမျိုးပြလို့ ရွေးချယ်ပြီးသား။

ဒါတွေအကုန်အပ်ထားပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က ဘာလိုသေးလို့လဲ။ ရှင်းပြလျှင်လည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ တော်ကြာ ဆရာကြီးလေသံဖြင့် စောဒကတက်နေဦးမည်။

“စေတမာန်က အမြဲတမ်း မလိုက်ချင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း အန်ကယ်ရှိတာပဲ။ ဘာကိုနောက်ဆံတင်းချင်နေတာလဲ”

ကြားချင်သည့်စကားနှင့် ကြားလိုက်ရသောစကားက ထပ်တူမ ကျတာကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတစ်ပွင့်ကို လှစ်ပြရင်း

“ဆန္ဒတွေမစောပါနဲ့ ထားရဲ့။ တို့က လျစ်လျူရှုပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရက်တလေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးအတွက် အချိန်ရမလားလို့ပါ”

“ဒါများ အစကတည်းက ဒီလိုပြောပါလား။ နေ့တိုင်းသွားနေတာ ပင်ပန်းလို့ တာဝန်ယူမလုပ်နိုင်တော့ဘူးများလားလို့ စိုးရိမ်သွားတာ ကဲ ပြော ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ။ ဘယ်တော့လဲ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟာ မေးခွန်းတွေက များလှချည်လား ထားရဲ့။ တို့ ဘယ်က စပြီးဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ထားက ပျော်လို့နောက်တာပါ။ ဒါနဲ့ စေတမာန် ဘယ်နေ့သွားချင်တာလဲ”

“မနက်ဖြန်မှပါ”

“ရတယ်လေ သွားပါ”

“ထားရော သွားစရာရှိရင်ပြောလေ။ တို့နဲ့တစ်ယောက်တစ်လှည့် ချီ”

“ထားက ရန်ကုန်မှာ အတူတူတဲ့သွားရမယ့်သူဆိုလို့ စေတမာန် တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ထားမှာတခြားမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မှ မရှိတာ”

မျက်နှာလေးပြုံးရိပ်သမ်းကာ ခေါင်းလေးခါပြီး ပြောနေသော ထားကို သူ ငေးကြည့်နေမိရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ကဲပါ စေတမာန်သွားဖို့အတွက် ထား ခွင့်ပြုပြီးသွားပြီ။ ဒါပဲ နော် စေတမာန်အလှည့်ပြီးရင် ထားအလှည့်ပဲ”

“တို့စောစောက်တည်းက ပြောထားတယ်လေ၊ ထား သွားစရာ ခွင့်ပြောလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ ခုမှ အတွေးပေါက်လို့ ထား သွားမယ်ဆိုရင် စေတမာန် လိုက်ပို့မှဖြစ်မှာ”

ထား စကားကြောင့် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ မော်ကြည့်မိ တော့

“ဘယ်လိုလဲ ထား သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့မှာလား”

“အင်းလေ ပို့ပေးရမှာပေါ့”

“အံမယ် ဝတ်ကျော့တမ်းကျော့တော့ မပြောပါနဲ့နော်၊ ဒီက တစ်ယောက်တည်း အားကိုးစရာရှိလို့ ပြောနေတာ”

“ကဲပါ စိတ်ချ ပို့ပေးပါမယ်၊ ကဲ သွားရအောင်နော် ထား နှစ်ယောက်သား အိမ်အပြင်ရောက်လျှင်ပဲ ဒယ်ဒီနှင့်ညှော်မိ မှာဆိုသည်။

“ဟော သားနဲ့သမီး သွားကြတော့မလား”

ဦးဘုန်းနေက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်သော အပြုံးတွေနှင့်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်မလို့ပဲ၊ ဘုရား ရှိခိုးနေတယ်ဆိုလို့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

“ဒယ်ဒီ သားတို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး ဒါနဲ့ ဦးနေမင်းတစ်ယောက် ဟိုတစ်လောက ဆီးချို၊ သွေးချိုတက်လို့ဆို၊ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ သမီး”

“နည်းနည်းတော့ သက်သာပါတယ် အန်ကယ်၊ မာမိုကိုလည်း လှမ်းအကြောင်းကြားထားတယ်၊ ခက်တာက ဒယ်ဒီက ရောဂါနည်းနည်း သက်သာတယ်ဆို အစားမရှောင်ဘူး အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟုတ်လား ရောဂါဆိုတာ သိပ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက အစား အသောက်ရှောင်ထားမှ ကိုယ့်အတွက် သက်သာရာရမှာ၊ အန်ကယ်နဲ့ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါဆို သမီးတို့က”

“ပြောပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ကားပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒယ်ဒီ မျက်စိတဆုံးငေးကြည့်ရင်း သဘောကျနေမှာ မြင်ယောင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့...။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်မပါသလိုပဲ၊ ဘာလဲ မင်းသူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းညီနှင့်ဝေသူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ရင်း သူ့ကိုကြည့်ကြသည်။

မင်းညီက

“လူကြီးတွေ မျက်နှာပျက်ရမယ့်အဖြစ်တွေ မလုပ်နဲ့နော်”

“အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စေ့စပ်တာလောက်တော့ ကိစ္စ

မရှိပါဘူး”

ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောနေသော စေတမာန်ကို ဝေသူက မျက်မှောင် ကပ်ကြည့်ရင်း

“တမာန် အချစ်ဆိုတဲ့နိယာမတွေကို မင်းအမျိုးမျိုး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကစားပြီးနေပြီ၊ အခု စွဲသက်ထားနဲ့မင်းက ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ စွဲသက်ထားကိုပဲ ရွေးသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တမာန်၊ ဝေသူပြောတာ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းတို့ပြောတာကို ထားဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

“အေးလေ၊ အဲဒါ ပြောတာပေါ့”

ဝေသူက ပြောတော့ မင်းညီကလည်း

“ကဲ မင်းမငြင်းနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ပြီးရောပေါ့၊ အဘက်ဘက်

အခန်း (၂၀)

“ဘာ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေနေပြီ၊ ဟိုအရင်က မင်းပြောတော့ စွဲသက်ထားက မာနမင်းသမီးဆို”

“အထိတ်တလန့် မလုပ်ပါနဲ့ ဝေသူရာ၊ ဖုန်းဆက်ကတည်းက အဆင်ပြေနေပြီလို့ ပြောထားတဲ့ဟာ”

“ဒီလောက်အထိတော့ ဘယ်ထင်မှာလဲကွာ၊ အခုဟာက ဒီစက်ရုံကိုမင်းတို့နှစ်ယောက် တာဝန်ယူခိုင်းထားတာဆိုတော့ ခုကတည်းက ပိုပြီးရင်းနှီးအောင်လို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒယ်ဒီက ထားနဲ့စေ့စပ်ပေးမလို့တဲ့”

စိတ်မပါသလိုပြောနေသော စေတမာန်ကို မင်းညီ ရိပ်မိသလို ရိုတာကြောင့်

က ပြည့်စုံနေတဲ့ စွဲသက်ထားကို မင်းငြင်းမယ်ဆိုရင် မင်းလောက်ခိုက်တဲ့ သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကဲ မင်းတို့ပြောတာ ပြီးပြီလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက တမာန်ကို သေချာပြန်ကြည့်ရင်း ပြောမယ့်စကားကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ငါပြောမယ့်စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး။ မင်းတို့က အတင်း ဖြတ်ပြောကြတာပဲ”

“ကဲ ပြောပါဦး”

“အားလုံးဘက်က ထားကိုကြည့်ရင် ငြင်းစရာဘာမှမရှိဘူး ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထားကို ငါ မချစ်ဘူး”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးတွေကျယ်ကာ သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်လာသည်။ မင်းညီကစ၍

“တမာန် ချစ်တာ မချစ်တာကို ဘေးမယ်ထား။ လောကမှာ မိန်းမတွေအများကြီးရှိပေမယ့် မိန်းမကောင်းရှားတယ်၊ မင်းပြောပုံအရဆို စွဲသက်ထားဟာ မင်းအပေါ်မှာ အရာရာသည်းခံတတ်မယ့်သဘောရှိတယ် အခု မချစ်ပေမယ့် အနေကြာလာရင် မင်းချစ်တတ်လာမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းလေး ခံစားတတ်ရတယ်”

“အဲဒီ ဖီလင်မျိုး ငါ မလိုချင်ပါဘူးကွာ”

“ရော ခက်ပါပြီ တမာန်ရာ၊ မင်း အိမ်ထောင်ပြုမနေနဲ့တော့ အဘိုးကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ဆွဲလိုက် တွဲလိုက်သာ လုပ်တော့ကွာ”

ဝေသူ ပြောသလိုတော့ သူ့ရင်ထဲမရှိ။ တကယ်ရှိနေတာက ဆူလရိပ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ မသိကြပါ။

သိလျှင် သူ့ကိုဝိုင်းအပြစ်ပြောကြမှာ သိနေ၍ မပြောဘဲနှင့် ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒီနေ့က သူငယ်ချင်း တွေနှင့်အတူတူ အပြင်မှာသွားစားကြပြီးလျှင် လျှောက်လည်ကြမည်။

ထိုအခွင့်အရေးမျိုးတွေ မပိုင်ဆိုင်တာ ကြာပြီဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းတွေ မအားတာတစ်မျိုး၊ သူ့ဘက်က မအားတာတစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ကြောင့် နေ့ရောညရော မအားဖြစ်ခဲ့။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေနှင့်အတူ ထားက သည်နေ့အပြင်သို့ သွားချင်သည်ပြောထားပြီး၍ သူ ကတိလည်းခံထားတာကြောင့် လိုက်မပို့လို့ မဖြစ်ပြန်။

“သား တမာန် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်သန်း”

ဒေါ်သန်း လာပြောပြီးသည်နှင့် မင်းညီနှင့်ဝေသူကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ကဲ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီတဲ့၊ သွားစားရအောင်”

အိပ်ခန်းထဲမှ သုံးယောက်သား ထွက်လာကြရင်း လှေကား အလယ်လောက်ရောက်လာတော့မှ မင်းညီက မနေနိုင်စွာ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“တမာန်”

“ပြော”

“အေး မင်းကိုဖမ်းရတာ မလွယ်ဘူး။ တွေ့တုန်းပြောချင်တဲ့ စကားကို အမိအရတော့ ပြောထားမှ”

“ဒီလောက် အရေးတကြီးဆိုရင် ဘာစကားပို့လို့လဲ၊ ကဲ ပြော”

“မင်းကိုယ်မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ စွဲသက်ထားကို မချစ်ဘူးလည်းပြောသေးတယ်။ စွဲသက်ထားက ဒီနေ့ အပြင်သွားချင်လို့ပါဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင်မှ လျစ်လျူရှုပြီး စွဲသက်ထား စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး လိုက်ပို့ပေးတယ်”

“ဟာ ဘာဆိုလို့လဲကွာ။ အဲဒါ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို လိုက်ပို့ပါမယ်လို့ ကတိခံထားတာရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မလို့ပါ”

“ဟေအေး ငါတော့ မင်းကို သိပ်အစာမကြေချင်ဘူး။ ဝေသမင်းရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီကောင့်သဘောထားကို”

“မပြောတော့ပါဘူးကွာ။ ငါတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းကတော့ လာတဲ့သူတွေဆိုတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဟိုက ခုမှပေါ်တော်မူမင်းသမီးလေးဆိုတော့ အရေးပေးရတာပေါ့ကွာ”

သူတို့တွေ ဘယ်လောက်ပြောပြော စေတမာန်က နှုတ်ဆိတ်နေလို့က်၏။

“တွေ့လား ဟုတ်တာပြောတော့ ငြိမ်နေတယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော စေတမာန်က အပြုံးမပျက်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အရာရာနားလည်ကြပြီး ပြောမနာဆိုမနာတွေ ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်သန်းချက်ထားသော အုန်းထမင်းနံ့ကလည်း မွှေးကြိုင်နေသည်။

“ကဲ ဒီမှာ သားတို့စားချင်တဲ့ အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သား”

“ကဲ စားကြကွာ”

တမာန်က ပြောပြီး သူ့ဘာသာ ထည့်စားသည်။ မင်းညီက မတ်တပ်ရပ်လျက်နှင့်ပင်

“အဟင်း အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သားချက်ကျွေးလို့ ဒီတစ်ချီတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

ဝေသုကလည်း ထမင်းပန်းကန်ကိုင်ကာ အုန်းထမင်းထည့်ထားသောအုပ်ထဲမှ ခပ်ထည့်ရင်း

“ကဲ မလိမ်မိုးမလိမ်မာလေးမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ မောင်မင်းညီ

ရယ်၊ နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး။ ရွှေစိတ်တော်ပြေစေရန် ကျွန်တော်မျိုးက အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သား ဆက်သပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆုပေးရမှာပေါ့လေ။ ဒီလိုမျိုး ချက်ကျွေး

ရသောအကျိုးအားကြောင့် ထားနဲ့မြန်မြန်ပေါင်းဖက်ရပါစေ”

ဒီလိုဆုပေးတော့ စေတမာန် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

“ဟာ မင်းညီ တော်စမ်းပါကွာ။ ထား ထားနဲ့တော်ကြာ ရောက်လာလို့ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားသွားတော့လည်း မင်းဖွင့်ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“အေးလေ ပါးစပ်တောင် အညောင်းသက်သာသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ မင်းတို့ငါ့လို အပြောခံချင်လို့တောင်

ရည်းစားမရှိတာ သနားစရာတော့ ကောင်းသား”
“အံ့မယ်”

စားနေကြရင်းဖြင့် စေတမာန်ကိုကြည့်ကာ သူတို့ပါးစပ်တွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ပလုပ်ပလောင်း စားနေရင်းမှ ဝေသုက

“စားကောင်းသောက်ကောင်းမလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ ထားလိုက်ပါတော့”

အုန်းထမင်း ငွံစားလျက်က စေတမာန် ရယ်နေသည်။ သုံးယောက်စလုံးက အုန်းထမင်းနှင့်ကြက်သားဆို အကြိုက်ချင်းတူကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော ခြေသံနှင့်အတူ ထားအသံကို ကြားရသည်။

“စေတမာန် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ဝန်းတွေ စေတမာန်ဆီ အရောက်မှာပဲ လာနေပြီဟု မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ခေါ်သံက ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်သွားရင်းဖြင့်

“ဪ ညည်းသည်တွေ့ရောက်နေတာပဲ”

မင်းညီနှင့်ဝေသုက စားလက်စကို ရပ်လိုက်ရင်းမှ စွဲသက်ထားကို ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးပြကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ထား၊ ဒါ တို့သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“သုံးဆောင်ပါဦးခင်ဗျာ”

ဝေသုက စတင်နှုတ်ဆက်၏။ ထားက ခင်မင်နှစ်လှပွယ်ပြုံးပြ

ရင်း

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“ထိုင်လေ ထား”

ထားက လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“စေတမာန်က ဒီနေ့သူငယ်ချင်းတွေ လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြောထားတာမဟုတ်ဘူး။ ထားတို့နောက်နေမှ သွားလို့ရတာပဲ”

“ရတယ် ထားရဲ့၊ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလေ၊ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

စေတမာန်က ရွတ်နောက်နောက်ပြောတော့ မင်းညီနှင့်ဝေသု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိတွေပစ်နေသည်။ မင်းညီက ထားကို ကြည့်လျက်

“ကျွန်တော်တို့လည်း ထားလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ စွဲသက်ထားဆို နည်းနည်းရှည်နေမလားလို့”

“ရှင်”

“ဪ နာမည်ခေါ်ရတာ ရှည်နေမလားလို့ပါ၊ ထားလို့ခေါ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ်ရှင် ခေါ်ပါ၊ ဒါနဲ့ ထားနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဪ ဒါလား၊ စေတမာန် ပြောထားတာလေ၊ ထားအကြောင်းတွေ ပြောပြထားလို့ ထားနာမည်ကို သိနေတာ”

စေတမာန်က ထားကို ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အားတုံအား

နာပြုပြရင်း ဘေးမှာထိုင်နေသော ဝေသု၏ခြေထောက်ကို ဆောင့်နှင်ချလိုက်သည်။

“အား”

“ဟင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

စေတမာန်ကလည်း ဟန်မပျက် မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို ဟို ကြောင်ကုတ်သွားတာထင်ပါတယ်၊ ဟင်း ဟင်း နှိကြောင်တော့ကွာ”

ဝေသုအဖြစ်ကို မင်းညီနှင့်တမာန် ကြိုတ်ရယ်နေမိ၏။ ဝေသုမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ထားကိုပြုံးပြကာ

“ထားရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း စေတမာန်နဲ့ အပြင်မှာသွားစားမလို့ ပြောထားတာ အခု သူကတော့ စားနှင့်နေပြီ”

“ဒါဆို ထားပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်လေ”

“အို အားနာစရာ၊ ဒါနဲ့ ဘာချက်လို့လဲဟင်”

“အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သား”

“အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သား ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ထားအကြိုက်ပေါ့၊ အိမ်ရှင်ကမကျွေးတော့ ထား စားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ထားကပြောရင်း စေတမာန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထားက ဒီအိမ်မှာ အမြဲတမ်း ဝင်ထွက်စားသောက်နေကျပဲ တို့က တကူးတက ညှိခံနေဖို့မလို့တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ထားရဲ့၊ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုထားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်းဝင်စားလိုက်လေ”

“ဒီလိုပြောနေမှတော့ ထား စားရတော့မှာပေါ့၊ နောက်မှ အတင်းမပြောကြနဲ့နော်”

ဟိုအရင် စေတမာန်ပြောတုန်းက စွဲသက်ထားဆိုသောမိန်းကလေးသည် မာနအလွန်ကြီးပြီး ဒီလိုဖော်ရွေမည် ထင်ခဲ့။ သွက်သွက် ထက်လက်နှင့် သဘောကောင်းပြီး အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်ဘဲ နှင်လင်း၏။

ခုမှသိပေမယ့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမဖြစ်။ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ ဒါထူးကပင် ထားကို ကျေနပ်မှုဖြစ်စေသည်။

“စေတမာန် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ထား သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့၊ ထားက ခင်တတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊ စေတမာန်ကို ထား နှုတ်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မင်းညီဆီသို့ စေတမာန် လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်သလို မင်းညီကလည်း ပြန်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်သေးသည်။ ထားကတော့ ထမင်း ခွဲစားနေသည့်အတွက် မမြင်ပါ။

“စားနေော် ထား၊ ဒါက ငံပြာရည်ကြော်၊ ဒါက စီးဖြူသီးသနပ်၊ ဆွတ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချိုလေးလည်းပါတော့ အအိပြေသွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

စေတမာန်က မင်းညီအပြောကို ခပ်ချဉ်ချဉ်လေးအတည် ဖောက်

လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းမှာ အချိုအချဉ်တွေကို
ဒေါ်သန်းက လုပ်ပေးထားပြန်သည်။

ဒါကလည်း စေတမာန်တို့သားအဖကို အမြဲတမ်းလုပ်ပေးနေက
ဖြစ်တာကြောင့် တကူးတက ဧည့်သည်လာမှ လုပ်ပေးရတာမျိုးမဟုတ်။
ဧည့်ခန်းမှာထိုင်တော့လည်း ထားက စကားတွေရွန်းရွန်းဝေနေသည်။

“ထားတို့ အခုဆောက်နေတဲ့ စက်ရုံကိုလည်း လာခဲ့ကြဦးလေ
ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်လေးတွေ လိုနေတာလေးတွေလည်း ဖြည့်စွက်ပေးပါ
ဦး”

“စိတ်ချ ထား၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါမယ်၊ တော်ကြာ လာ
လွန်းအားကြီးလို့ ထားကတော့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ စေတမာန်က
ခဏ ခဏ မလာနဲ့ကွာလို့ ပြောနေဦးမယ်”

ထားက ရယ်မောလျက်

“စေတမာန် ဒီလိုပြောရင် သူ့ဆီမသွားနဲ့၊ ထားဆီပဲ လာခဲ့
ပေါ့”

“ကဲ စေတမာန် ထားပြောတာ မင်းကြားတယ်နော်”

ထားရှေ့မှာ သူ ဘယ်လိုပြောပြီး မျက်စတွေပစ်ရမုန်းမသိ။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖောက်နေကြသည်။

ကြာလျှင် ထားအတွက် အားနာသည်။ သူကအကြောင်းမဟုတ်
စနောက်ပြီးသွားလျှင် ပြီးရော။ သို့သော် ထားက သူ့အပေါ်ယိုင်နဲ့နဲ့
ဖြစ်နေရာမှ ကြာလေ ဒီကောင်တွေ စနောက်မှုတွေက ပိုဆိုးလေဖြစ်မှာမို့
စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ရေ အလိုက်ကန်းဆိုးသိကြဦး၊ ငါ
ထားကို အပြင်ပို့စရာရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ပြန်ရင် ပြန်တော့၊ နောက်မှ
တွေ့မယ်”

ဒါကိုပင် မင်းညီက ရှေ့ဆက်နေပြန်သည်။

“ဟော တွေ့လား၊ တွေ့လား အပြင်သွားကြမယ်ဆိုတော့
တို့ကို နှင်ထုတ်ပြီ၊ တွေ့လား ထား၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့နဲ့အပြင်မှာ
သွားစားပြီး လျှောက်လည်ကြဖို့ ချိန်းထားတာ၊ ထား လာမယ်ဆိုတာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ကို အပြင်မှာမကျွေးတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ ချက်ကျွေးလိုက်တာ၊
အခုလည်း သိတယ် ဒီကောင် သွားတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ တမင်သက်
သက် စကားပြောပေးနေတာ”

ထား အပြုံးကို စေတမာန်က လှမ်းကြည့်လျက်

“ထား တို့သူငယ်ချင်းတွေက အရမ်းနောက်တတ်တယ်နော်”

“ထားကလည်း ပျော်တတ်ပါတယ်”

“ကဲ ထား စေတမာန်က သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်နေပြီ၊ နောက်
ကျွန်တော်တို့ဆုံတဲ့အခါ ထားလည်း လာခဲ့ပါ”

ဝေသုက ပြောလိုက်တော့ မင်းညီက

“ဟေ့ကောင် ဝေသု အိမ်ရှင်ကတောင် ဘာမှမပြောသေးဘူး၊
မင်းက လောကွတ်တွေလုပ်နေပြီ”

“အိမ်ရှင်က ထားကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အမြဲတမ်း ဖွင့်ထား
ဦးသား၊ ငါတို့ကသာ အိမ်ရှင်ကျေနပ်မှ လာလို့ရမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်လေကွာ၊ စောစောကတည်းက

အိမ်ရှင်က ပြန်ဖို့ပြောနေတာ။ မင်းက အလိုက်ကန်းဆိုးကိုမသိဘူး”
 “အေး ဟုတ်သား၊ ကဲ ပြန်မယ် ပြန်မယ်”
 နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထလိုက်ကြပြီး ထားကိုနှုတ်ဆက်ကာ
 သူတို့ကားတွေပေါ်သို့ တက်ကာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထားက သဘော
 ကျစွာရယ်နေသလောက် စေတမာန်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။
 “ကဲ ထား သွားကြမယ်လေ၊ ဘယ်ကိုအရင်သွားချင်လဲ”
 “အစက စိတ်ကူးထားတာတစ်မျိုး၊ အခုဟာက စားသောက်
 ပြီးပြီဆိုတော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်တယ်”
 သူ့ကတိအတိုင်း ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ပေးရတော့မည်။ ဒူးနဲ့
 ရုံ နီညိုရောင်စကပ်ကျပ်ကျပ်လေးက ဆွဲသားနီညိုရောင်လယ်ဟိုက်ဟိုက်
 နှင့် ဝတ်ထားတာကြောင့် ထား၏စတိုင်က ပို၍တောက်ပသစ်လွင်နေ
 သည်။
 စေတမာန်လက်ကို လှမ်းချိတ်ကာ လှမ်းလျှောက်ပုံက ဝင့်ဝင့်
 ကြားကြားလေးဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်ကို လရိပ်သာတွေလျှင် သူ ဘယ်လို
 ရှင်းပြရမှန်းမသိ။
 ထိုနေ့က တော်ဝင်စင်တာမှာ DREDD 3D ကားကို ဝင်ကြည့်
 ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ထားက သူ့ပခုံးကို မှီခွဲနေတာကြောင့် သူ
 အလိုက်သင့်လေးနေခဲ့၏။
 “စေတမာန်”
 သူ့ပခုံးကို မှီရင်း ထားကခေါ်သည်။
 “ဟင်”

နီးကပ်နေသော မျက်နှာနှစ်ခုမှာ ဝင်သက်ထွက်သက်ကို နှစ်
 သက်သား ကြားနေရသည်။
 “ဘာပြောမလို့လဲ ထား၊ ပြောလေ”
 ပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ ထား မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ထားရင်ထဲမှာ
 တော့ ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရတဲ့အတွက် စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှား
 နေ၏။
 စေတမာန်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ပုံမရပါ။
 ဒီဟာ ရည်းစားများတဲ့သူအဖို့ ရိုးအီနေပြီလား မသိတော့။ ထားမှာ
 သူ့နားတိုးကပ်နေသော်လည်း သူကတော့ ထားပခုံးကို အမှတ်တမဲ့
 တောင်မှ မထိမကိုင်ခဲ့။
 ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့။ ဟန်ဆောင်မှုလား တကယ်ပဲလား
 ဆိုတာ ထား မဝေခွဲတတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အာရုံစိုက်နေသော သူ့ကိုသာ
 ထားမကြာခဏ မျက်လုံးလေးဝင့်ကြည့်မိ၏။
 “ထား ဒီအက်ရှင်ကားက မဆိုးဘူးနော်”
 အပြန်မှာလည်း ရုပ်ရှင်ထဲကအကြောင်းတွေ သူ ပြန်ပြောနေ
 ပေမယ့် နားထဲမဝင်တာ သိသာနေသည်။ သူနှင့်အတူ နီးကပ်စွာနေရ
 သော ရင်ခုန်မှုတွေက တလုပ်လုပ်နှင့်ပါ။
 ထားရင်ထဲမှာ တကယ်ကို ရူးရှူးမိုက်မိုက်နှင့် ပျော်သွားမိတာ
 အမှန်။ အဲဒါကတော့ သေချာနေပြီ။ စေတမာန်ကို ထား ချစ်နေမိပြီ။

လရိပ် ဒီလိုပြောတော့ ထားကို သွားသတိရ၏။ ထားနှင့်များ
သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာလား။

“ကိုကို လရိပ်အပေါ် ဘာအပြစ်တွေလုပ်လို့လဲ၊ လရိပ် ပြော
ကိုကိုသိမှာပေါ့”

“ကိုကိုကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တော်ဝင်စင်တာမှာ တွေ့
ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒါ တကယ်ပဲလား ကိုကို”

သူ တွေ့ဝေစွာရပ်နေမိ၏။ ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်လျှင် လရိပ်
သူ့အပေါ် စိတ်နာသွားမည်မှာမလွဲ။ သူ့နှလုံးသားမှာလည်း ဒဏ်ရာ
ချရင်။

“အဲဒါ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သမီးပါ လရိပ်ရယ်၊ ကိုကို ရှင်းပြပါ
မယ်”

“ရှင်းပြတယ်ဆိုတာ မရိုးသားလို့ပေါ့ ကိုကို၊ ကိုကိုပါးစပ်က
ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်မခံပေမယ့် အတူတူသွားကြတယ်ဆိုတာတော့ ကိုကို
ပါးစပ်က သက်သေခံနေပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူး လရိပ်၊ ကိုကို ရှင်းပြတာကို နားထောင်၊ ကိုကို
လရိပ်ကိုပြောပြီးသားပဲ၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ လရိပ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး
ဆိုတာ လရိပ် ဘာလို့မယုံချင်တာလဲ၊ သူများတွေ သွေးထိုးစကားကို
ဘာလို့ နားထောင်ချင်နေတာလဲ”

ဒီလောက်ရှင်းပြနေသော ကိုကိုစကားတွေကို လရိပ် ယုံကြည်
ရမှာလား၊ ငိုချင်နေသည့်စိတ်က ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်းလို့မရ။ လရိပ်
ခံစားချက်တွေကို ကိုကို မြင်စေချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၁)

“လရိပ်ကို ဆက်ချစ်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ကိုကို၊ နောက်
လည်း မလာပါနဲ့တော့”

“ဘယ်လို ကိုကို နားကြားများလွဲသွားတာလား လရိပ်၊ လရိပ်
ပါးစပ်ကပြောတာများဟုတ်ရဲ့လား”

“ကိုကို သိအောင်နောက်ထပ် ထပ်ပြောမယ် ကိုကို၊ လရိပ်ကို
မေ့လိုက်ပါ၊ အစက ကိုကိုစကားတွေကို ယုံခဲ့မိတယ်”

“အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုတို့ လမ်းခွဲကြမှာလဲ
မင်းပဲသစ္စာရှိကြေးဆို၊ ခိုင်မြဲနေမှဖြစ်မှာဆို၊ ကိုကို နားလည်အောင်ရှင်း
ပြပါဦး”

“ကိုကိုအပြစ် ကိုကိုသိမှာပေါ့”

“ညီမလေး ညှိက ပြောတယ်၊ ဟိုအကောင်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တော်ဝင်စင်တာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့”

မမပြောတော့ လရိပ် မျက်နှာလေးက ပျက်ယွင်းမတတ် တန် လှုပ်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ဟန်လုပ်ကာ မသိသလို နေပြပေမယ့် မမက သိ မယုံချင်ပေ။

လရိပ် စကားတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကားထုံး တွေက မမှန်ချင်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါ့မလား မမရယ်၊ အင်း ဟုတ်မှာပါ၊ သူက ရှုပ်တဲ့သူပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှပေါ့”

“ဘာလဲ ညီမလေးရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဝေးဝေးကသာရှောင်၊ ယောက်ျားပိုင်းလုံးဆိုတာ တစ် ခါတည်းငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင် ဖမ်းတတ်တာ”

တကယ်လားဆိုသည့်အတွေးက ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေ၏။ မသင်္ကာသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် မမ မျက်ဝန်းတွေက အကဲခတ်နေတာ ကိုလည်း လရိပ် သိသည်။

“လရိပ် မနက်ဖြန် စေတမာန်ဆိုတဲ့ကောင် ကျောင်းကိုလာဦး မှာပဲ၊ ညီမလေးနဲ့အဆက်အသွယ် ပြတ်မပြတ်ကို မမ စုံစမ်းနေတုန်းပဲ အခုလည်း သူ့အကြောင်းပြောတာနဲ့ ညီမလေး တုန်လှုပ်နေတာ မမ သိနေတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ချက်ချင်းကြီး ကြားလိုက်ရတော့ အံ့ဩ လွန်းလို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူက ညီမလေးဆီ ထပ်လာဦးမှာပဲ၊ အဲဒီအခါထွက် တွေ့လိုက်၊ ပြီးရင် အပြတ်ပြောခဲ့၊ မမ အဲဒီနားမှာ အမြဲတမ်းစောင့် ကြည့်နေမှာ၊ သူ့ရာဇဝင်ကို သိသိကြီးနဲ့ ညီမလေး ဆက်ခိုက်နေမယ်ဆို ရင် မမကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

မမစကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း လရိပ် ငိုချင်နေမိသည်။ တိုကိုကရော နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွဲနေပြီဆိုတာ တကယ်လား။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်းသည်။

“လရိပ် ကိုကိုပြောတာ ယုံပါကွာ၊ ဟိုမှာ သူ့များတွေကြည့်နေ တယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ စကားပြောရအောင်”

လရိပ် လက်ကိုဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူ့လက်ကို ချက် ချင်းပင် ပုတ်ချပစ်၏။ တစ်ခါမှ သူ့အပြုအမူတွေ သူ့အပြောအဆိုတွေ ကိုမပယ်ရှားခဲ့သော လရိပ်က ဒီလောက်အထိတောင် သူ့အပေါ် စိမ်း တားရက်တာလား...

“လရိပ်”

ရင်ထဲမှာနာကျင်မှုကြောင့် သူ့အသံ တော်တော်ကျယ်သွား လားမသိ။ တုန်လှုပ်သွားသော လရိပ်နှင့်အတူ တခြားသောသူတွေက လှည့်ကြည့်ကြ၏။ လရိပ် ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့်

“ကိုကို လရိပ်ကို နားလည်ပေးပါ၊ လရိပ် သွားပါရစေ၊ ညကျ ရင် ကိုကိုဆီ လရိပ်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အခု မမနွေက လရိပ်နဲ့ကိုကိုကို မပြတ်စောင့်ကြည့်နေတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုစကားကို လရိပ် ယုံမှာပါ၊ ကိုကို ဒီနားကနေ ထွက်သွားပေးပါ ကိုကို”

တိုးတိုးလေးပြောသော လရိပ်စကားတို့က မပီပီးတဝါး။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်ထင်တတ်သည့် စေတမာန်က နားလည်တာကြောင့် လရိပ်အနားကနေ လှည့်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မင်း ဘယ်အခါထိ ထိ စောင့်ကြည့်နေမှာလဲ နွေရွက်ကြွေ။

အခန်း (၂၂)

“တော်ဝင်စင်တာမှာ ကိုကိုလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်နေကြတာ မိုးမမြင်လေမမြင်တဲ့ ဟုတ်လား ကိုကို”

“အဲဒီလောက်ထိ မဟုတ်ပါဘူး လရိပ်ရယ်၊ နိုင်ငံခြားကရောက်နေတဲ့ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့သမီးပါ။ မရောက်ဘူးလို့ လိုက်ပို့ပေးတာကလွဲပြီး ဘာခြား ဘာစိတ်မှမရှိခဲ့ဘူး။ လရိပ် ကိုကိုကိုယုံကြည်စွာနဲ့ လက်ခံပေးပါ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကို မဝေးဝေးအောင် သွေးထိုးနေကြတာ”

“လရိပ် ဘယ်စကားကို ယုံရမှာလဲ ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုစကားမှာ သံသယတွေပါနေလို့လား လရိပ်၊ ယုံပါလို့ ကိုကို မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို လရိပ်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲချင်ဘူး။ အဲဒါ ကိုကိုရင်ထဲကသစ္စာစကားပဲ”

“လရိပ်လည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်ခွဲခွဲပဲပါမလဲ၊ ဒီလိုကြားစကားတွေ ကြားရတော့ လရိပ် မခံစားနိုင်ဘူး ကိုကို၊ မမနွေက လရိပ်စကားတွေကို ယုံကြည်ပုံမရဘူး၊ ကိုကိုကို နာကျည်းမှုတွေနဲ့အတူ အပြတ်ဖြတ်ခိုင်းဖို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် လရိပ် မပြောရက်ပါဘူး”

“ကိုကိုတို့ နွေရွက်ရိုနေသရွေ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေမှဖြစ်မယ် နောက်ဆို ကိုကို လရိပ်ဆီလာတာ နည်းနည်းလျှော့တော့မယ်နော်၊ လရိပ်နားလည်ပေးမယ်မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ် ကိုကို၊ မမနွေယုံသွားအောင် လရိပ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအကြောင်းတွေ နောက်ထပ် မကြားပါရစေနဲ့”

လရိပ် ဒီလိုပြောတော့ သူ့စိတ်တွေ မလုံချင်။ ထားနှင့်က အမြဲတမ်း လက်တွဲနေရတာမို့ မဆက်ဆံလို့တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခုနေပြောပြဖို့ကလည်း မဖြစ်ပြန်တာကြောင့် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ကိုကို လရိပ်ပြောတာ ကြားတယ်မလားဟင်၊ ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ လရိပ် တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်လေးပြောနေရတာကိုကို မတော်လို့ မမနွေ ကြားသွားရင် လရိပ် ဖုန်းကို သိမ်းပစ်လိုက်မှာ”

“ဟုတ်တယ်နော် နွေရွက် သိသွားလို့ကတော့ ကမ္ဘာမကြေပဲ ကိုကိုတို့တစ်သက်လုံး ဝေးကြရမှာ၊ ကဲ အိပ်တော့ နော် ဘိုင့်ဘိုင့် အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ ကလေးရယ်”

ကိုကို ဖုန်းချသွားသော်လည်း လရိပ်က ဖုန်းကိုစက်ပိတ်ဖို့

မလျော့စွာ တွေးနေမိတာတွေက အများကြီး။

ကိုကိုရယ် ဘာကြောင့်များ လရိပ်ရဲ့စိတ်တစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးထားမိတာလဲ။ မချစ်ဘူးလို့ ထူးတဲ့အချစ်တွေပေးနေတဲ့ ကိုကိုကို စွဲလမ်းအိပ်မက်မိတာ မှားပြီလား။

ထိုတစ်ညလုံး ကိုကိုအကြောင်းတွေးမိရင်း လရိပ် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ ကိုကိုအချစ်တွေက ဖမ်းစားထားရင်းဖြင့် ရင်မှာခိုင်မြဲနေပြီထင်ရဲ့။

အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတယ်။ တချို့ လက်တို့ခြေထောက်တို့မှာ ဖြစ်ကြရင်း ဆေးမလိုက်နိုင်လို့ ဖြတ်ပစ်ရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။”

ဒယ်ဒီက ပြောရင်း ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး တစ်ဝိုက်သောက်ကာ ပြန်တင်လိုက်သည်။ စေတမာန်က လေပူတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

သက်ထား ရောက်လာတော့လည်း မျက်နှာလေးက ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။ ဒယ်ဒီကတော့ ကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ စာရင်းဖယားတွေလုပ်ပြီးမှ ကုမ္ပဏီသွားလေ့ရှိသည်။

ထားရောက်လာတာမို့ ဒယ်ဒီ ရှောင်ထွက်သွားပုံရသည်။

“ကော်ဖီသောက်ဦးလေ ထား”

“ထား သောက်လာပြီးပြီ တမာန်”

“အန်ကယ်ရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ သွားနိုင်လာနိုင်တော့ ရှိပေမယ့် ကျောမှာဖြစ်နေတဲ့ အနာကြောင့် ဒယ်ဒီသွားရလာရတာ လူနဲ့စိတ်နဲ့သိပ်မကပ်ချင်ဘူးပေါ့။”

“ဒါဆိုလည်း အန်ကယ်ကို နားခိုင်းလိုက်ပါလား”

“အဲဒီလိုလည်း ဒယ်ဒီက မနားချင်ဘူး တမာန်။ သူက အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်နေရမှ ကျေနပ်တာ။ လူမမာကြီးလိုလည်း မနေနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆို ထားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ထားကတော့ မာဒိုကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ အန်ကယ်ကလည်း ဒယ်ဒီကို အကြံပေးတယ်။ စကားပူမှာပဲ သွားကုဖို့လေ။ ဒယ်ဒီက ဒီမှာရှိတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ထားနဲ့ စိတ်မချဘူး။ ဒယ်ဒီဘေးမှာလည်း

အခန်း (၂၃)

“ဟုတ်တယ် သား။ ဦးနေမင်းကိုယ်တိုင် ဒယ်ဒီကိုဖုန်းဆက်တယ်”

ဒယ်ဒီ ပြောတာကို သူ နားထောင်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှစောဒကမတက်နိုင်။ အစောကြီးကတည်းက ထားနှင့်စေ့စပ်ဖို့ကို ပြောပြီးသား။ ဒီတုန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ထားတာဖြစ်၏။

“သားကို ညက ထားဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား။ ဦးနေမင်းဆီးချို၊ သွေးချိုတက်လို့ဆိုတာ၊ နောက်ပြီး သူ့ကျောကုန်းမှာ အနာသေးသေးလေးကနေ စဖြစ်ထားတာ မပျောက်နိုင်ဘဲ ပိုပိုကြီးလာတယ်။ သမားတော်ကြီးပြောတာတော့ ဒီရောဂါဆိုတာ လူပြောများတဲ့ရောဂါမဟုတ်ပေမယ့် တအားလွန်လွန်ကျွံကျွံ ဖြစ်သွားရင် ကျောကုန်းမှာ ဖြစ်တဲ့အနာက

မာမိ ရှိနေမှဖြစ်မှာလေ”

“ဒီမှာရှိတဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေက ဒယ်ဒီရော တို့ရောရှိတာပဲ ဒါတွေကို နောက်ဆံတင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“အဲဒါ ဒယ်ဒီကို တမာန်တွေရင် စင်္ကာပူမှာသွားကုဖို့အတွက် တိုက်တွန်းပေးပါဦး။ အန်ကယ့်ကိုတော့ သွားမယ်လို့ပြောထားတယ် ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက ခုသွားမယ်ဆိုပေမယ့် တော်ကြာမသွားတော့ဘူး ဖြစ်သွားပြန် ရော”

“စိတ်ချပါ။ တို့လည်း ပြောမှာပါ။ အခုရော ကုမ္ပဏီသွားဦးလား”

“သွားဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်လေ။ အန်တီချစ်နဲ့ ဦးလေးမောင်က ဒီနေ့တော့ နားလိုက်ပါဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏမီ သွားပြီး နေ့လယ်လောက် ပြန်လာမယ်တဲ့ ညနေ မာမိလည်း ရောက်မှာလေ”

စေတမာန်က ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ ထားပြောတာကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်မို့ ထားမနေတတ်ခဲ့ပြန်။ ချစ်မိသွားပြီဆိုတာကို ထား သိလိုက်ချိန်မှာ ရင်ခုန်တတ်ပေမယ့်လည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြာကြာမဆိုရဲတာကြောင့်

“ထားတို့ စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ သွားရအောင်လေ”

သူက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ထိုင်ရာမှထကာ သွားဖို့ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကားပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် စေတမာန်က ခြံဝင်းထဲမှ ကားကို

မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း တော်တော်ကြာသည်အထိ နှစ်ဦးသား ဘာစကားမှ ပြောဖြစ်ကြသေး။ ထိုအခါသူကပင်

“ထား ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ထား ဘာဖြစ်နေတယ်လို့ တမာန် ထင်လို့လဲ”

စေတမာန်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ

“ကိုယ့်မိဘတစ်ယောက်လုံး စိတ်သောထွေတွေဖြစ်နေရတော့ မားလည်း မပျော်ရွှင်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“အင်း တမာန်ပြောသလိုပဲ ဒယ်ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ရောဂါက သွားကုရင်ပျောက်ကင်းသွားမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ ဒယ်ဒီက သူ မသွားခင် ထားကို တမာန်နဲ့စေ့စပ်သွားချင်တယ်တဲ့ ဟိုမှာ ဒယ်ဒီက ဘယ်လောက်ကြာမှန်း မသိဘူးလေ။ နောက်ဖြန်များ စီစဉ်မလားပဲ”

ထားစကားတွေကို သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေခဲ့။

“ဒါဆို ထားက တို့နဲ့စေ့စပ်မှာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟင့်အင်း ထားဆိုလိုတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ထားတို့ကို စေ့စပ်ပေးဖို့အတွက် ဒယ်ဒီက ဒီရောဂါ လာဖြစ်ပေးရသလိုများ ဖြစ်နေလားလို့”

ထားစကားကိုတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ဖခင်အတွက် ထားခမြာ စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ အထင်အရှား။

“မဟုတ်တာ ထားရယ်၊ တို့နဲ့ထားကို စေ့စပ်ထားဖို့အတွက် ဟိုအလျင်ကတည်းက လူကြီးတွေပြောထားကြပြီးသားမလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါများထားရယ်၊ ထားပြောထားသလိုပေါ့၊ ချစ်ကြဖို့အတွက် လည်း မလိုသေးဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း မလိုသေးဘူး၊ လူကြီးတွေ စီမံပေးတဲ့ စေ့စပ်တာကိုပဲ လက်ခံထားလိုက်တာပေါ့”

ထားပြောခဲ့သောစကားအတိုင်း လွယ်လွယ်လေးနှင့် စေတမာန် ပြောလိုက်ပေမယ့် ခုချိန်မှာ ထားက ချစ်မိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုတော့ ထား ခဏခဏမပြောဖို့ သတိထားရမည်။

လက်ထပ်ဖို့အထိ ထား မလော့ရဲသေးပါ။ စေတမာန် ထားမှာကို ထားလည်းခံစားလို့ရမှာမဟုတ်။

ဒယ်ဒီသွားနေတဲ့အချိန်ကာလပတ်လုံး စေတမာန် အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေဖို့က အဓိကမလား။

“မနက်ဖြန်စေ့စပ်ဖို့အတွက် တမာန်သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောထားဦးမလား”

“ဒီကိစ္စက ပြောဖို့မလိုပါဘူး ထားရယ်၊ ထားမိဘတွေနဲ့ တို့မိဘတွေ အစုံအလင်ရှိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါတောင် တို့က အမေမရှိဘူး ထားထက် မိခင်မေတ္တာတောင် ပဲ့နေသေးတယ်”

ဒီလိုပြောတော့လည်း စေတမာန်ကို ထား သနားသွားမိကာ ရင်ထဲမှာမကောင်း။ စေ့စပ်ပေမယ့်လည်း အတော်အသင့် လူကြီးစုံရာ တော့ လိုသေးသည်ပေါ့။ ဒီကိစ္စကို ထား နောက်ထပ်စကားမဆက်မိရန်

စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်သည်။

“တမာန်”

“ဟင်”

“တမာန်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“တစ်ခုထဲလား၊ ဒါဆို တစ်ခုပဲမေးနော်”

ထားက လှပစ္စာဖြင့် မျက်စောင်းလေးဝင့်လိုက်သည်။

“ကဲ မေးလေ”

“တမာန်က ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားတော့”

ထားက စကားလမ်းကြောင်းမဆက်ဘဲ ရပ်နေ၏။ တမာန် ယုံယုံလေးပြီးရင်း

“ဟောဗျာ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ထား သိချင်တယ်”

“အင်းလေ ဘာကိုသိချင်တာလဲ၊ ရည်းစားများတယ်ဆိုတာ ဟို အရင်ကတည်းက ယုံတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ယုံတယ်လေ၊ သေလောက်အောင်ကိုယုံတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က အရမ်းချောတာကိုး”

“ဟော ပြောပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

“ပြောမှာပေါ့၊ ရှင်ကိုတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းက ရှင် ချောတာကိုပြောကြမှာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ထားက အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြောရတာလဲ”

“အခုမှ ရှင်ချောတာကို မြင်လို့လေ၊ ကောင်မလေးတွေ ဘာကြိုက်ရတာလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ စဉ်းစားလို့မရဖြစ်နေတာ၊ အခုမှ ရှင်ကို သေချာကြည့်မိတော့ ရှင်က အရမ်းချောနေလို့ ဖြစ်နေတာကို”

“ထား တော်တော် ဘော်လာပြီပဲ”

ခွင့်လွှတ်ပါ ထားရယ်၊ မိဘတွေမျက်နှာပျက်ရမှာစိုးလို့သာ လက်ခံခဲ့ရတာ။ ဒီကိစ္စတွေ တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တို့ရင်ထဲမှာ စိုးနိုးထားတာ မင်းမှမသိနိုင်ပဲ။

အပေါ်ယံအပြုံးနှင့်အတူ ရင်ထဲကစကားတို့ကိုတော့ ဖွင့်မပြောမိ။ အခုချိန်မှာ ထားကို မပြောရက် မပြောသင့်ဟု ထင်သည်။

“ဟဲ့ တမာန်၊ ထားမေးတာ မပြီးသေးဘူးနော်”

“ဟောဗျာ မမေးရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ရှင်ချောတာကို ပြောနေရတာနဲ့ ဘယ်မေးခွီးမှာလဲ”

“ကဲဗျာ မေး”

“ရှင်က ရည်းစားများတော့ အချစ်ဆိုတာကို သိမှာပေါ့နော် အဲဒါ ထားကိုပြောပြပါလား၊ ထား သိချင်တယ်”

“ထားရော ချစ်သူမထားဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ယုံရပါ့မလား ထားရယ်၊ ထားလို မိန်းကလေးမျိုးက ချစ်သူ

ချစ်ဘူးဆိုတော့”

“ဒါကတော့ ယုံချင်လည်းယုံ မယုံချင်လည်းနေလေ၊ ထားက အမှန်အတိုင်းပြောတာ”

“ကဲ ထားပါတော့”

“ထား တကယ်ပြောတာပါ၊ ထား ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မြန်မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မချစ်တာလဲ”

“ထားက မိန်းကလေးလေ၊ ကြိုက်တဲ့သူတိုင်းကို ပြန်ချစ်လို့ မြစ်မတဲ့လား၊ ထား ကိုယ်၌ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရခဲ့ဘူး”

သူ့ဆီက ဘာစကားကြားရမလဲဟု မျှော်လင့်နေမိသော ထားကြောင့် သူ ကားကိုလမ်းဘေးနားထိုးရပ်ရင်း

“ထား တို့ကရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာလဲ၊ ဘယ်လိုကြောက်စရာကြီးလဲ၊ ဘာကောင်များလဲ တို့မသိခဲ့ဘူး၊ ခံစားမှုဆိုတာလည်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲလိုတွေ ဘာမှမသိပေမယ့် တို့ အချစ်ဆိုတာကို လေ့လာသင်ယူထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ ထားကိုသူများက ပြောပြလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး၊ ထားကိုယ်တိုင် ခံစားရမှ ထား အချစ်ရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်မယ်၊ တို့ ပြောတာယုံ ထား”

ထား သူ့မျက်နှာငေးကြည့်ရင်း ငိုငိုငိုလေးဖြစ်သွား၏။ သူ ပြောသလို ထားယုံသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထား ခံစားနေခဲ့ရတာကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

သူနဲ့အမြဲတမ်းတွေ့ချင်သည်။ ထားဘေးနားမှာ သူရှိလျှင် ထားဘဝပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်မိသည်။

အဲဒါ အချစ်တဲ့လား တမာန်။ ဒါဆို ရှင့်ကိုချစ်မိသွားတာ အချစ်ပေါ့နော်။

ကိုယ်တိုင်ခံစားရမှ အချစ်ဆိုတာ သိရတယ်ဆိုရင် တမာန်လေး အချစ်ဆိုတာ ခံစားဖူးပြီလား ထား သိချင်လိုက်တာ။

“ဒါဆိုရင် တမာန်ကရော တကယ်ခံစားရဖူးလို့ ပြောတာပေါ့နော်”

“အင်း”

စေတမာန် ဖြေပုံက မဖြေချင်၊ ဖြေချင်လေသံနှင့်ဖြစ်ကာ ကားကို လမ်းမပေါ် ပြန်မောင်းလိုက်သည်။ သူလည်း ခံစားရဖူးသလို ဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့ဆိုတာ ထား သိချင်စိတ်က ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်လာရသည်။

“တမာန် အချစ်ဆိုတာကို နားလည်သွားတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲဟင်”

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကြောင့်”

ပြောရင်းဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကားမောင်းခဲ့သည်။ ထား ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် ထား မမေးရဲပါ။ ဒီရက်တွေမှာ တမာန်က ထားနှင့်ပဲ အတူတူရှိနေတာဆိုတော့...

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဝမ်းသာမှုကြောင့် နောက်ထပ်မမေးနိုင်

ဘော့အောင် ရင်တွေလှုပ်ခတ်လာ၏။ စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားကာ ထားစကားတွေ ရှေ့ဆက်မရ။

ထိုနေ့က ထားအရမ်းပျော်ကာ စက်ရုံထဲမှာလည်း ခါတိုင်းထက် ပြုံးရွှင်ကာ ပို၍လန်းဆန်းနေသည်။ ထား၏မတူညီသောပြောင်းလဲမှုကို တမာန်က အံ့သြသလို ကြည့်ကာ

“ဒီကလေးမ စောစောကလေးတင် ကားပေါ်မှာ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲမေးပြီး ခုကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အရမ်းကိုတက်ကြွသွားတာလဲဟင်” မဟုတ်မှလွဲရော အချစ်ဆိုတာကို နားလည်သွားပြီထင်တယ်”

ရင်ထဲမှာပြောရင်းဖြင့် ပြုံးမိတော့ အလုပ်သမားတွေနှင့် စကားပြောနေသော ထားကလည်း သူ့ကိုပြန်ပြုံးပြနေသေး၏။

အချစ်ကြောင့်လည်း အရာရာကို လန်းဆန်းစေနိုင်တာလား။

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ လရိပ် ကျောင်းမလာဘူးလား”

“လရိပ် ကျောင်းမတက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့အိမ် နန်းဆက်တော့လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာကိုင်တယ်။ လရိပ် နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဒီနေ့ထက်ထိကို လရိပ် ပေါ် မလာဘူး”

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေတာ သေချာပြီ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆုံးဖြတ် ကာ လရိပ်တို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

လမ်းထိပ်မှာပဲ ကားကိုရပ်ခဲ့ကာ လရိပ်တို့ခြံရှေ့ကို မယောင် မလည်လျှောက်ကြည့်သည်။ ဒီအချိန်မှာ နွေရွက်နှင့်ဆုံလျှင်တော့ တကယ့် ပြဿနာ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ ရဲရင့်နေပြီ။

လရိပ်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ မတွေ့ဖြစ်သည့် ရက်တိုလေးမှာပဲ သိခဲ့ရသည်။ လရိပ်ကို သူ မခွဲနိုင်ပါ။

ခြံတံခါး... ချောင်းမြောင်းကြည့်တော့ သူ မြင်ရသော မိန်းမ ကြီးမျက်နှာကို မှတ်မိနေသည်။ လရိပ်နှင့်ပါလာဖူးသည့် အမျိုးသမီးကြီး။

“အဒေါ် အဒေါ်”

ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ကာ အမျိုးသမီးကြီး သူ့အနားကို ရောက်လာသည်။ စေတမာန်ကိုမြင်တော့ ထိုမိန်းမကြီးက အံ့သြသလိုဖြစ်နေပြီ။

“မင်းက ဟို”

“ဟုတ်တယ် လရိပ် တစ်ခါ ကားပျက်တုန်းက ကူညီခဲ့တာပါ”

“အဒေါ်သိပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း ဒီကိုတာလာလုပ်တာလဲ။ လရိပ်

အခန်း (၂၄)

သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ မလန်းဆန်းနိုင်။ မျှော်ရ စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ကို သူ စိတ်အညစ်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ကိုကို ဖုန်းဆက်ရင် မမ သိသွားမှာ။ လရိပ် ဖုန်းဆက်ပါမယ်”

လရိပ် ပြောခဲ့သည့်နေ့ကစပြီး ဒီနေ့အထိ ဖုန်းမဆက်ခဲ့တာ တစ်ပတ်တောင်ကြာသည်မို့ သူ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းဆက် တော့ စက်ပိတ်ထားတာနှင့်သာကြုံသည်။

သူ ရင်တွေပူကာ လရိပ်ကျောင်းသို့ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းထဲသို့ ကားလေးကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တော့ လရိပ်နှင့်အတူ တွဲလျက်တွေ့တတ်သော သန္တာဆိုသည့်ကောင်မလေးကို လှမ်းတွေ့၏။ သူ့ကိုသိနေတာမို့ သန္တာက ပြုံးပြရင်း

“အစ်ကို လရိပ်ကိုလာရှာတာလား”

ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွယ်၊ နွေ့နွေ့ကလည်း ဒေါသကြီးတယ်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လရိပ်ကို ဘယ်မှထွက်ခွင့်ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် လရိပ်နဲ့ ခဏလေးပဲတွေ့ပါရစေ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခမခံပါနဲ့ ကလေးရယ် ပြန်ပါ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် လရိပ်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ၊ သူ့မတွေ့မချင်း ကျွန်တော် မပြန်နိုင်ဘူး”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား ကလေး၊ မင်းတစ်နေ့ကုန် စောင့်လည်း သူ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဗျာ ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားတာလဲဟင်၊ ပြောပါ အဒေါ်ရယ်”

“မင်းကို သနားလို့ အဒေါ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ လရိပ်ကို နွေ့နွေ့က စင်္ကာပူခေါ်သွားမလို့ လေဆိပ်ကို သွားကြပြီ”

“ဗျာ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်ပူလောင်သွားသည်။ နွေ့ရွက်က သူနှင့်လရိပ်ကို ဝေးဖို့ကြိုးစားနေပြီလား။ ဟင့်အင်း လရိပ်နှင့်မဝေးနိုင်ပါ။ ကားပေါ်တက်ကာ သူ လေယာဉ်ကွင်းဆီ မောင်းထွက်ခဲ့၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ လရိပ်နှင့်ဝေးဖို့ဆိုတာ မတွေးရဲ။ ကားဆတင်းမှာ ကားလေးထိုးရပ်သည်နှင့် လေဆိပ်ထဲ သူ ပြေးဝင်ခဲ့၏။

ပြည်ပထွက်ခွာရီရာရောက်တော့ မျက်လုံးတွေက တရစပ်ရှာဖွေမိ၏။ ကံကောင်းချင်တော့ စစ်ဆေးရေးအဝင်ဝနားမှာ လရိပ် ရပ်နေ

သည်။
“လရိပ်”

သူ့အသံကျယ်လား၊ မကျယ်လား မသိပါ။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသူတွေကိုလည်း မရှုက်နိုင်။ လရိပ် လှည့်ကြည့်အံ့သြနေချိန်မှာ သူ

လရိပ်လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။
“လရိပ် ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ကို ကိုကို”
ပြောပြီး လရိပ်လက်ကိုဆွဲကာ သူ ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ နွေ့ရွက်

အသံရောက်နေသလို သူ မသိချင်။
ကားဆီရောက်တော့ လရိပ်ကို ကားထဲဝင်စေသည်။

“ကို ကိုကို”
“လရိပ် ကိုကိုအားလုံးသိတယ်၊ လရိပ်ကို ကိုကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်

ဘူး”
“လရိပ် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ၊ မမနွေ့ အခုလောက်ဆို လရိပ်

ကို လိုက်ရှာနေလောက်ပြီ”
သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လေဆိပ်ထဲက ကားကို အရှိန်ပြင်း

ပြင်းမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
“မမနွေ့တော့ ဒေါသဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ရော လရိပ်ရယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် လရိပ်နဲ့ကိုကို

တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး”
“လရိပ် သွားမယ်ဆိုတာ ကိုကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“လရိပ်ဆီက ဖုန်းမဆက်တော့ ကိုကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ လရိပ်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတယ်၊ ကျောင်းကိုရောက်တယ်၊ အိမ်အထိ လိုက်လာမှ သိလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မမနွေက တစ်ချက်မှ အလွတ်မပေးဘူး ကိုကိုနဲ့ပြဿနာရှင်းခိုင်းတဲ့ညမှာပဲ ကိုကိုဆီ လရိပ်ဖုန်းဆက်တာ သိသွားတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ ဖုန်းကိုတစ်ခါတည်းသိမ်းပြီး လရိပ်ပါ ကျောင်းမတက်ခိုင်းတော့တာ၊ လရိပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုကိုနဲ့ဆက်သွယ်လို့ရတော့မှာလဲ တော်သေးတာပေါ့ ကိုကိုရယ် ကိုကိုရောက်လာလို့”

“ကိုကိုလည်း လေဆိပ်ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းဖြေချလာခဲ့ရတာ၊ ကိုကို ဒီလို့စွန့်စားမှုမျိုး ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းသွားလားဟင်”

“မင်းမျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရတော့လည်း ပင်ပန်းတာတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

“ကိုကိုရယ်”

ကားမောင်းနေသော ကိုကိုပခုံးပေါ်ကို လရိပ် ခေါင်းလေးနဲ့ တင်လိုက်သည်။ ကိုကို ခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ပျော်လည်ပျော် ကြောက်လည်းကြောက်နေမိ၏။

“ကိုကို လရိပ်တို့နောက်ကို သူတို့လိုက်မလာနိုင်ပါဘူးနော်”

“ကိုကို ကားမောင်းရင် ဘယ်သူမှ လိုက်မမိဘူး၊ စိတ်မလိုက်မလာနိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ လရိပ်နဲ့နွေ့ရွက် နှစ်ယောက်ထဲလား၊ လရိပ်အဖေရော မပါဘူးလား”

“ပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ရှိနေလို့ လေယာဉ်ထွက်ချိန်တောင် မစောင့်ဘဲ ဖေဖေ ပြန်သွားနှင့်တာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ယောက္ခမကြီးသာ မပြန်သေးဘဲနဲ့ဆို ကိုကိုနဲ့လရိပ်တွေ့ဖို့လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုကိုနော် အသားမယူနဲ့”

“အသားမယူပါဘူး၊ လူကိုပဲယူမှာ”

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော လရိပ်မျက်နှာလေးကို ဆေးမခြယ်ဘဲ မန်းရောင်သမ်းနေ၏။ ကံကောင်းလို့ ချစ်သူလေးကို မစွန့်လွှတ်ရတာ။

“ကိုကို ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဟင်”

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ”

သေချာစဉ်းစားမိတော့ လရိပ်ကို သူ ခေါ်လာမိတာထက် မထင်မှတ်ဘဲ ခိုးလာမိတာဖြစ်တော့သည်။ လရိပ် မျက်နှာလေးမြင်ပြီး စကားတွေပြောမည်။

ဘယ်လိုမှ လရိပ်ကို ခိုးယူဖို့မစဉ်းစားထားခဲ့၊ အစီအစဉ်လည်း မရှိ။ ဖြစ်လာပြီးသည့်နောက် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်ကျော်သည်နှင့် ဒယ်ဒီဝယ်ထားသော မင်္ဂလာဒုံနှင့်ထောက်ကြန့်ကြားမှာ ခြံနှင့်တိုက်ကို သတိရမိပြီး ထိုနေရာသို့ပင် ဦးတည်လိုက်သည်။

“ကိုကို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“တစ်နေရာရာပေါ့”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ခုဆို ဖေဖေတို့ ဘွားဘွားတို့ သိလောက်ပြီထင်တယ်”

“နွေရွက် ဖုန်းဆက်လိုက်မှာပေါ့။ ဘာလဲ လရိပ်က ကိုကို ခေါ်တဲ့နောက် မလိုက်ဘူးလား”

“အို မဟုတ်ဘူး။ လရိပ် ကိုကိုနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျန်ခဲ့တာတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါကွာ”

မင်္ဂလာခုံ အလွန်ရောက်သည်နှင့် သူက ကားကိုလမ်းမကြီးမှ နေ၍ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ကာ ခြံဝင်းလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကိုကို ခြံတံခါးသော့တွေ အိမ်တံခါးသော့တွေရှိလို့လား”

“အလိုတစ်စုံက ကိုကိုကားထဲမှာ အမြဲတမ်းပါပြီးသား”

ခြံတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းဖွင့်ကာ ကားကိုခြံထဲသို့မောင်း ဝင်လာသည်။

လရိပ်က ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ ခြံထဲသို့ မျက်လုံးလေး ဝင့်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူက ကားပေါ်ကဆင်းကာ

“ဆင်းလေ လရိပ်၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကိုကိုတို့အေးအေး ဆေးဆေး နေလို့ရတယ်။ ဒယ်ဒီဝယ်ထားတဲ့ခြံလေးပေါ့။ ဟိုအရင်ကဆို ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီမှာလာပြီး အနားယူတာတို့ ဂစ်တာလာတီးပြီး ပျော်ကြပါကြပေါ့”

လရိပ်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာပျော်ရွှင် မှုတွေနှင့်အတူ ကိုကိုလက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်သေးသေး

လေးတစ်လုံးနှင့်အတူ သီးပင်စားပင်တွေ စုံလင်လှသော စိမ်းစိမ်းစိုစို ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခြံလေးပါပဲ။

ကိုကိုက လရိပ်ရဲ့ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ခြံထဲက ဒါန်းစင်လေး ရိုရာသို့ခေါ်လာ၏။ ဒါန်းစင်လေးတွင် အတူထိုင်ရင်းမှ စကားမပြောဖြစ် ကြသေးဘဲ တစ်ဇာမျှ တိတ်ဆိတ်လို့နေကြသည်။

ခဏကြာတော့မှ ကိုကိုက သူမရဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ ဖျစ်ညှစ်ကာ

“လရိပ် ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာလေးက မရွှင်ပြရတာလဲ။ ကိုကိုနဲ့ လိုက်လာမိတာ မှားသွားပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

“ဒါဖြင့် ပြုံးပြုံးလေးနေကွာ”

ကိုကိုအလိုကျ လရိပ် ပြုံးပြလိုက်၏။ မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကိုနောက် လိုက်လာမိသည့်အတွက် မှားပြီလို့တော့ မယူဆပါ။ ဒါပေမဲ့ အတူတူနေ ရတော့မည်ဆိုသည့်အတွေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေဆဲ။

လရိပ် အပြုံးတို့ကို ကိုကို ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မိုးစက်မိုးပွင့် တွေက ကောင်းကင်မှ တဖြောက်ဖြောက်ကြွဆင်းလာ၏။

ကိုကိုက လရိပ်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးတော့ သည်။

“အို မိုးတွေရွာလာပြီ၊ ပျော်စရာကြီး ကိုကို”

“ခုမှ စရွာတဲ့မိုးက ဖျားတတ်တယ် လရိပ်ရဲ့၊ မိုးစဲတော့မှ ဒီ အနီးအနား စတိုးဆိုင်လေးမှာ ကိုကို အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်ပေး

မယ်”

ကိုကိုရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကြောင့် လရိပ် ကျေနပ်နေမိ၏။

“လရိပ် ခေါင်းမှာ ရေတွေစိုနေတယ်၊ လာ ကိုကို သုတ်ပေး

မယ်”

သူ့မှာပါလာသော သော့ဖြင့် ဗိုလ်တစ်ခုကိုဖွင့်ကာ မွှေးပွသဘက် တစ်ထည်ထုတ်ပြီး လရိပ်ခေါင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သုတ်ပေးနေသည်။

မှန်ပြတင်းမှနေ၍ တဝန်းဝန်းရွာချလာသော မိုးရေတွေကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ဝေးကြည့်နေမိရင်း ကိုကိုက လရိပ်ခါးကို နောက်ဖက်ဆီမှ သိုင်းဖက်ထား၏။

ကိုကိုပါးပြင်နှင့်ထိကပ်နေသော လရိပ်ပါးပြင်လေးက နွေးနေသည်။ လရိပ်သည်လည်း ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မိုးတွေရွာနေတာကို ငြိမ်သက်စွာ ခံစားနေမိသည်။

ခုလောက်ဆို မမနွေတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲမသိ။ လေဟာ့ပေါ်ပဲရောက်နေမည်လား။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ရောက်ပြီး ဘွားဘွားကို ပြောနေပြီလားမသိ။

ဖေဖေကရော လရိပ်ကို ဘာတွေများ ပြောနေမလဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မမနွေရယ်။ လရိပ် ကိုကိုကို မခွဲနိုင်လို့ပါ။

“လရိပ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ပါးချင်းကပ်ကာ တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သော ကိုကိုကို

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ မမနွေတို့ ဖေဖေတို့အကြောင်းက ခေါင်းထဲရောက်လာလို့ပါ”

“လရိပ်”

“ကင်”

“မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကို လရိပ်ကို ခိုးခဲ့ရတယ်၊ လရိပ်ကလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကိုနောက်လိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် ခေါင်းထဲမှာထည့်မနေနဲ့တော့၊ အခု ကိုကိုနဲ့နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွေးပဲတွေ၊ ကိုကိုကို လရိပ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကို ဘယ်လိုပြုစုမယ်၊ အဲဒီအတွေးတွေသာ တွေးတော့”

“ဟင် ကိုကိုကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လရိပ် ကိုကိုကို ချစ်လို့လိုက်လာတာမဟုတ်လား၊ လရိပ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိရဘူး၊ ကိုကိုပဲ ရှိရမယ်”

ကိုကို ပြောတာတွေကို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုရင်း မှန်ပြတင်းတံခါးကို လက်ဝါးနှင့်အသာအယာပွတ်သပ်နေမိ၏။ ကိုကိုက နောက်ဖက်ကနေ လရိပ် ခါးလေးကိုဖက်ကာ ခုတင်နားသို့ခေါ်လာတော့ လရိပ် ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကာ ကိုကိုကို မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မော်ကြည့်လာသော လရိပ် မျက်နှာလေးကို ကိုကိုက လက်ချောင်းလေးများဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း ရီဝေသော အပြုံးတို့နှင့် ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကိုကိုနဲ့လရိပ်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းတွေ မဖယ်ရှားမိတော့သလိုအပြင်ဘက်မှာ တအုန်းအုန်းရွာနေသော မိုးတွေကိုလည်း မကြားနိုင်တော့။

“ကိုကို ကိုကိုရယ်”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသက်ရှူသံတွေပင် မြန်ဆန်ကြားနေရသည်။

“ချစ်တယ် လရိပ်ရယ်”

ကိုကိုက မွတ်သိပ်စွာဖြင့် လရိပ် နှုတ်ခမ်းနားသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးဆိုပြီး လရိပ်သည်လည်း တုပ်နှောင်လာသော ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေကို ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားမရှိခဲ့ပါ။

လရိပ်ကိုယ်၌က ကိုကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့သည်ပဲ။ အခုတော့ အချစ်ဆိုတာ အဆုံးစွန်သော ပေးဆပ်ခြင်းတစ်ခုပေလား။ ဒါတွေကိုတော့ လရိပ် မသိပါ။

သေချာတာကတော့ လရိပ် နှလုံးသားကို ထွေးပွေ့ကာ ကိုကို ခေါ်သွားသော အကြင်နာကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို မငြင်းဆန်မိဘဲ အလွယ်တကူပင် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဘယ်သူတွေ အပြစ်ပြောပြော ကိုကိုခေါ်ရာဆီသို့ လိုက်ပါသွားသည့်အတွက် လရိပ် နောင်တရမိမှာမဟုတ်ပါ။ အချစ်အတွက် လရိပ် စွန့်စားရဲပြီလေ။

အခန်း (၂၅)

ခုနစ်ရက်တာ ကုန်လွန်ခဲ့သည့်ရက်တွေမှာ သူ့လက်မောင်းပေါ် လရိပ်ခေါင်းလေး မှေးအိပ်စေခဲ့တာတွေ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း လရိပ်ကို ထားခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်မချနိုင်ပါ။ ခြံတံခါး အိမ်တံခါးတွေတော့ လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားပေးခဲ့၏။

အစားအသောက်တွေကိုလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အပြည့်ဝယ်ပေးထားခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီကို အကြောင်းစုံပြောပြရင်တော့ နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးမှာ သေချာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး လရိပ်ကိုခေါ်လာလို့ မဖြစ်တာကိုလည်း လရိပ် နားလည်မှုပေးခဲ့၏။

“အကြာကြီးမနေနဲ့နော် ကိုကို၊ ကိုကိုဒယ်ဒီကို ပြောပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ပါ”

“အင်းပါ ကိုကို အခြေအနေကြည့်ရမှာမလို့ နောက်ပြီး စက်ရုံ

ကိုလည်း ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရတာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကိုကို လရိပ်ကို လာခေါ်ပါ့မယ်”

တမာနဲ့ကားလေး ခြံဝင်းလေးထဲသို့ ကျွေဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်ထားသော ထား၏ကားလေးကိုပါ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“တီ တီ”

သူ့ကားသံကြားသည်နှင့် ထားက နောက်သို့လှည့်ကြည့်၏။ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာကြောင့် ထား မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်တို့ ဝင်းပသွားခဲ့၏။

“တမာနီ”

ကားထိုးရပ်သည်နှင့် ထား ကားတံခါးနားကို ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ သူ ကားပေါ်က ဆင်းလျှင်ပဲ

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ ဒီနေ့ဆိုတစ်ပတ် တိတိရှိသွားပြီ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ခေါ်လို့ တို့ခရီးလွန်သွားတာ”

ထားက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ မျက်မှောင်လေးကျုံ့ကြည့်ကာ

“ဟွန်း ဒါဆိုလည်း ထားဆီပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ့်ဆီပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့၊ ခုတော့ ထားမှာလည်းစိတ်တပူပူနဲ့ အန်ကယ့်မှာလည်း လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့”

မှသားစကားတွေ သုံးလိုက်ရပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ မလုံချင်ပါ။ ဒယ်ဒီကိုလည်း လိမ်ညာရဦးမှာပဲဖြစ်၏။

“မထင်မှတ်ဘဲ သွားလိုက်ရလို့ပါ ထားရယ်”

“အင်းလေ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဖုန်းကိုဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ တကယ်ဆို အိမ်ကစိတ်ပူနေမှာပဲဆိုတာ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့”

သူ ပြုံးနေတော့ ထားက မျက်စောင်းလေးရွယ်သည်။

“ကဲပါ ထားရယ် တို့ပင်ပန်းလာလို့ပါ၊ ခဏအနားယူပါရစေဦး”

“ဟင် ဒါဆို စက်ရုံမလိုက်တော့ဘူးလား”

“တို့လိုက်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း အတူတူပဲသွားမယ်”

“တို့ကိုစောင့်ရင် ထား နောက်ကျနေမှာပေါ့”

“နောက်ကျလည်းကျပေါ့၊ ဟိုနေ့တွေက ထား တစ်ယောက်တည်းချည်းပဲ သွားနေရတာ”

“ဒါဆို ဒီရက်တွေ တို့တစ်ယောက်တည်း သွားပေးမယ်၊ ထားနားချင်နားလေ”

“ဟင့်အင်း ဒီတိုင်း အိမ်မှာနေရတာပျင်းတယ်”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ထားသဘော၊ ဒယ်ဒီရော သွားပြီလား ထား”

“သွားပြီထင်တယ်၊ ထားတော့ မတွေ့တော့ဘူး၊ ထားလည်း ခုမှရောက်လာတာလေ၊ မနေ့ကတော့ အန်ကယ့်အလုပ်တွေ အရမ်းများနေတယ်၊ ဒယ်ဒီအလုပ်တွေပါဆိုတော့ အရမ်းပင်ပန်းမှာပေါ့ ကဲ ကဲ”

ထားစောင့်နေမယ်”

ထားက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပါလာသော ဖိုင်စာအုပ်ကြီးကို ပြီး စာရင်းဇယားတွေလုပ်နေတော့သည်။ သူလည်းအပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့ လမ်းပျက်နာလေးကိုပြေးမြင်မိ၏။

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားနေပြီးမှ ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်ရေချိုးခန်းဝင် အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ထားက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာရင်းဇယားတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ သူ့ကိုမြင်တော့ ထားက

“ဟင် အနားယူဦးမယ်ဆို”

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရေမိုးချိုးလိုက်တာမို့ နည်းနည်းတော့ လန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင် ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ သွားအနားယူလိုက်ပါ”

“ရတယ် ထား၊ ဒါနဲ့ ထား ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“မနက်က ကော်ဖီပဲသောက်ထားတယ်”

“ဒါဆို တို့တစ်ခုခုစားပြီးမှ သွားကြတာပေါ့”

ဖိုင်စာအုပ်တွေကို သိမ်းရင်းဖြင့် ထားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ စေတမာန်ကို စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်ရင်း

“တမာန် ရှင် နေမကောင်းဘူးလား”

တမာန် နဖူးလေးကို စမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ်လည်းမပူပါဘူး၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ တမာန်၊ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာထက် ဘာများဖြစ်လာတာလဲ၊ ရှင် ရောက်လာကတည်းက လန်းလန်းဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွကို မရှိဘူး”

“တို့ ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်နေတာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း တို့ခရီးပန်းလာလို့နေမှာပါ၊ ကဲ သွားရအောင်၊ သိမ်းမှာတစ်ခုခုဝင်စားမယ်”

သူ ပြောပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာကြောင့် ထားလည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

“ထား”

“ဟင်”

“တို့ ထားကိုပြောစရာစကားထက် တောင်းပန်ချင်တာတစ်ခုပဲ”

“ဘယ်လို ထူးထူးခြားခြား ထားကို ဘာတောင်းပန်မှာလဲ”

ထား ဘာအရိပ်အကဲမှ နားလည်ပုံမပေါ်သေး။ ဒါလည်းဖြစ်တာပဲ။ ထားမှ သူနဲ့လရိပ်အကြောင်း ဘာမှမသိသေးတာ။ ခုလောကထာဆယ် သူနဲ့တွဲနေတာ ထားတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသည်။

“တမာန်”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထားက မခိုတရိုအပြုံးလေးနှင့် ကြည့်ကာ

“ထားကို ဘာတောင်းပန်မှာလဲဟင်၊ ထားကိုတောင်းပန်အောင် ရှင်က ထားအပေါ် စိတ်ဆိုးစရာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့တာပဲ”

ထားကိုကြည့်ရင်း သူ့ အမှန်ပြောရမှာ ဝန်လေးနေမိ၏။ ချစ်ချင်းကြီး ပြောလိုမသင့်သေးပါ။

“ဪ ဒီရက်တွေမှာ ထားတစ်ယောက်တည်း စက်ရုံသွားရတာ အားနာလို့ပါ။ တို့တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဪ တမာန်ရယ်၊ ထား နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ ဒါဆို တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ မနက်စာလိုက်ကျွေးတော့”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ ကားကို ရှမ်းကန်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ရှမ်းကန်ရောက်တော့ ထား စိတ်ကြိုက် မှာခိုင်းလိုက်သည်။

“ထား စိတ်ကြိုက်မှာတော့ ရှင်ကရော ကြိုက်ပါ့မလား”

“ထားကြိုက်တာဆို တို့လည်း ကြိုက်မှာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ထား ကျေနပ်သလို ပြုံးသည်။ အမှန်တရားတစ်ခုကို ဖွင့်ပြောဖို့အတွက် သူ တွန့်ဆုတ်နေတာ မဖြစ်သင့်။ ဒါပေမယ့်လည်း ချက်ချင်းကြီးပြောဖို့မသင့်ဟု စိတ်ကသိနေသည်။

မှာထားသော အစားအစာတွေ ရောက်လာတော့လည်း ငှက်ငှက်ငိုင်းငိုင်းဖြစ်နေတော့ ထား သတိပြုမိသွားပုံရ၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ တမာန်၊ ဝေါင်တီဝေါင်တောင်နဲ့ အမေးမစားရင် ရှင် ရင်ခံနေမှာပေါ့၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်တော့ စားလိုက်ပါ” သူ့အပေါ် ဒီလောက်ထိ ဂရုစိုက်နေသော ထား၏စေတနာ

တို့ကို လှစ်လျှူမရှုရက်တာကြောင့် အဆင်ပြေသလောက် စားလိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး စက်ရုံသို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ထားက စကားတွေနည်းနေပြန်၏။

ဒယ်ဒီကိုပုန်းဆက်ကာ သူ ရောက်နေကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ဝမ်းသာသွားသော အသံတွေက ဖုန်းထဲမှာတုန်ခါနေသည်။

“သားရယ် ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေရလဲ၊ အခု သားဖုန်းနံပါတ်ပေါ်တာနဲ့ ဒယ်ဒီ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ကဲကဲ စက်ရုံသွားမှာလား၊ ဒယ်ဒီဆီမဝင်ခဲ့တော့ ညနေမှတွေ့တာပေါ့”

ဒယ်ဒီအသံကြားလိုက်တော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ထားက သူ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြော။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စက်ရုံမှာပင် အချိန်ကုန်သွားခဲ့ရာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဒယ်ဒီနှင့်စကားအနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ပြောဖြစ်၏။

“သားရေ ဒယ်ဒီ မဟန်နိုင်တော့ဘူး၊ အိပ်တော့မယ်ကွာ” နေ့တိုင်း အလုပ်ခွဲလက် မပြတ်သော ဒယ်ဒီမှာလည်း သူနှင့်ကြာကြာ စကားပြောဖို့တောင် အချိန်မရခဲ့။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အသီးသီးဝင်သွားကြတာကြောင့် ပြောဖို့စကားတွေအတွက် နှောင့်နှေးနေရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာလည်း သူ ပြောခွင့်မသာခဲ့ပါ။

“သားရေ စက်ရုံက မကြာခင်လည်ပတ်တော့မှာဆိုတော့ ဒီရက်တွေမှာ ထားနဲ့စဉ်စရာတွေ တိုင်ပင်စီစဉ်နော်၊ ထားခပြာ ဒီရက်တွေမှာ မနားရရှာဘူး”

ထားကာ ဒယ်ဒီပါ အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးနေတာ သူ သိသည်
ဒီအချိန်မှာ သူဖြစ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့မသင့်ပါ။

လရိပ်ကိုတော့ တဒဂံတော့ ခွဲနေရဦးမည်။ လရိပ် သူ့ကို
နားလည်ပေးမည်ထင်ပါသည်။

အခန်း (၂၆)

“ကိုကို”

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ထွက်ပေါက်ရှာနေသော ငှက်ငယ်လေး
ထို လရိပ် ပြေးလာသည်။ တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး သော့ပြန်ခတ်နေသည့် သူ
အားကို နောက်ကနေ ဖက်ထားကာ ကျော့ပြင်မှာ ပါးလေးကပ်ထားလျက်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ လရိပ်လေ ကိုကိုကို မျှော်လိုက်
နေတာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဝမ်းလည်းနည်း၊ အားလည်းငယ်မိ
အယ် ကိုကိုရယ်၊ နောက်ပြီးလေ ကိုကို ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုပြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ”

သူ နောက်ပြန်လှည့်၍ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်တော့ လရိပ်
ဖက်ရည်တွေကျနေလျက်က ပြုံးလိုက်ကာ

“ကိုကို”

“ပြော”

“လရိပ် ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

လရိပ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ရင်ဘတ်ကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးနမ်း၏။

ချစ်ရဲ့လားဟင်လို့ ဘယ်တော့မှ မမေးတတ်ဘဲ ချစ်တယ်ကို ဟု ခဏခဏ ပြောတတ်သည့် လရိပ်၏ပေးဆပ်မှုလေးကို သူ သတိထား ဖြစ်နေပါပြီ။

“မငိုပါနဲ့ကွာ၊ တိတ်တော့ ကိုကို နောက်အကြာကြီးမသွားတော့ဘူး”

“ကိုကိုဒယ်ဒီနဲ့ရော တွေ့လားဟင်”

“တွေ့ပါတယ်၊ ဒယ်ဒီ ပင်ပန်းနေတာနဲ့ ကိုကို ပြောမထွက်ဘူး၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ ဒယ်ဒီက နားလည်ပါတယ်၊ အခု ဒီတိုက်လေးကြိုက်ရဲ့လား”

“ကိုကိုရှိနေရင် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် လရိပ် စိတ်ချမ်းသာတယ်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ကားပေါ်ကို သူ့လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“ကိုကို Sky Net တပ်ပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေအများကြီး ခေါ်လာရင် ရှုပ်နေမှာစိုးလို့ လောလောဆယ် ဒီဗွီဒီစက်တစ်လုံးနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေပါတယ်၊ ဒီမှာက ဘာမှစုံစုံလင်လင် မရှိတူးလေ၊ ဘာလို့လဲလဲ လရိပ် လိုအပ်တာပြော၊ အဝတ်အစားလည်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေါ့၊ ဒီဘက်လမ်းမပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေရှိတယ်၊ ဈေးနဲ့လည်း

နီးနီးလေးပဲ၊ မီးခံသေတ္တာထဲမှာလည်း ကိုကို ပိုက်ဆံထည့်ပေးထားမယ်”

“လရိပ်ကိုပြောပြီး ကိုကိုကရောဟင်၊ ကိုကိုက ဘယ်သွားမှာမလို့ လရိပ်ကိုမှာနေတာလဲ၊ ဟင့်အင်း ကိုကိုရယ် အခုလို အကြာကြီး သွားမနေပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လရိပ်သိအောင် ပြောပြတာပါ၊ ကိုကိုက သွားရင်တောင် စက်ရုံနဲ့အိမ်ပဲလေ၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါဆို ပြီးတာပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ လရိပ်ကို ထားသွားတော့မှာလားလို့”

လရိပ်၏မေးဖျားလေးကို ပွတ်သပ်ငေးကြည့်ရင်း ပါးလေးတွေ လည်တိုင်လေးတွေကို နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့်ကျသော သူမမျက်ရည်တွေက မခမ်းနိုင်။

တမာန်က လရိပ် ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ကပ်လိုက်ပြီး ဖွဖွလေးပွတ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းလေးဆွဲယူပြီး နူးညံ့နွေးထွေးသော အနမ်းတို့ဖြင့် မျက်ရည်တို့ကို ခြောက်သွေ့စေသည်။

“ကိုကို မမနွေတို့သတင်း ဘာကြားသေးလဲဟင်”

“မကြားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး”

ရက်တွေဒီလောက်ကြာသည်အထိ ဖေဖေ နေနိုင်ရက်တာ လရိပ် အံ့ကြမိ၏။ တကယ်ဆို ကိုယ့်သမီးလေး ဘယ်လိုနေထိုင်လဲဆိုတာ စုံစမ်းသင့်တာပေါ့။

ခုတော့ ကိုကိုဘက်ကလည်း ပြန်မခေါ်သေး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့

နေရသည့်အတွက် ကိုကိုအချစ်တွေကို လရိပ်အကုန်ရ မရ မသေချာသော်လည်း သူများတွေထက် ပိုရခဲ့တယ်ဆိုတာကို ယုံသည်။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်၏။

“လရိပ် အိမ်ကို သတိရနေတာလား”

“သတိရနေတာထက် ဖေဖေ နေနိုင်ရက်တာကို အံ့ဩလို့ပါ ကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့ သဘောမတူလို့ မခေါ်တာဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်ဆို ဒယ်ဒီကိုမသိတဲ့လူ ရှိတာမှမဟုတ်တာ။ ကိုကို အခုသွားတော့လည်း ဒယ်ဒီ ဘာမှမပြောဘူး မစုံစမ်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ နောက်တော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

“လရိပ်နားမှာ ကိုကိုရှိနေရင် ပြီးတာပါပဲ ကိုကို၊ ကိုကိုကို ချစ်မိသွားတဲ့အထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှတွေးချိန်၊ ဝေဖန်ချိန်မရခဲ့လောက်အောင် နှလုံးသားက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ကိုကိုကို ချစ်တဲ့ စိတ်ရဲ့နောက်မှာ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး”

“ဘာတွေးကြောက်ဖို့ ရှိလို့လဲ”

“မမေ့လေ၊ သူ့စကားနားမထောင်ရင် စင်္ကာပူခေါ်သွားမယ် ဆိုတာ ဟိုအရင်က ကိုကိုနဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြောပြတယ်”

“ဟင် ဒါဆို လရိပ် သိတာပေါ့။ ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးဘူးလား၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား လရိပ်”

“လရိပ် ကိုကိုကိုချစ်တာ အဖြူထည်သက်သက်ပါ။ ချစ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ယုံတယ်။ ကိုကို မညာဘူးလို့ ပြောတာကိုလည်း ယုံ

တယ်။ နောက်ထပ်လည်း ယုံဦးမှာပါ”

သူ့အပေါ် နားလည်ပေးရှာသော လရိပ်ကိုတင်းကျပ်စွာဖက် လိုက်မိ၏။ နာရီ၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ လရိပ်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းကို ကြည်နူး စိတ်တို့သာ ဖြစ်လာခဲ့သည်မို့ အချစ်ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ပြီဟု သတ်မှတ် လိုက်သည်။

မင်းလေးကို ကိုကိုနှလုံးသားက ချစ်တာပါ လရိပ်ရယ်။

အခန်း (၂၇)

“သားက အချစ်ကိုရှာဖွေနေတုန်းပဲလား။ ထားခဲ့စေ့စပ်ထားပေးတာ ဒီထက်ပိုတဲ့ရင်းနှီးမှုကို လိုချင်လို့ပဲ။ အခုတော့ ပြန်ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်တွေ မနည်းတော့ဘူး။ ဒယ်ဒီ ကြားရတဲ့သတင်းတွေ မှန်နေပြီလား မသိဘူး”

“ဗျာ ဒယ်ဒီ ဘာကြားတာလဲဟင်”

“အင်း တခြားအကြောင်းလေးတွေပါ။ ကဲ သား ပင်ပန်းလာ တယ် အနားယူလိုက်ဦး”

ဒယ်ဒီ ထွက်သွားတော့ သူ့ရင်ထဲဘာမှန်းမသိစွာ စန်းစနောင့် ဖြစ်နေမိ၏။ ကြားထားတဲ့သတင်းတွေက ဘာတွေမလို့ ဒယ်ဒီ မပြော တာလဲ။

သူဖွင့်ပြောဖို့ကြံနေတာလည်း တကယ်တမ်း ဒယ်ဒီနှင့်မျက်နှာ မှုန်းဆိုင်တွေ့တော့ နှုတ်တွေက ဆွံ့အနေပြီး ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။

ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီ ကြားထားတဲ့သတင်းက သူ ထင်ထားတာနှင့် ဆင်တူ ဖြစ်နေလို့ပဲ မမေးချင်တာလား။ အဝတ်အစားလဲ စက်ရုံသွား နေနဲ့ သူ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်သန်း ဒီမနက်စာ ဘာရှိလဲ”

မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ လှမ်းမေးလိုက်တော့ ဒေါ်သန်းက သူ့ကို အညံ့သလို ကြည့်ကာ

“ဟယ် သား တမာန်၊ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲကွယ် ပေါ်လာ လိုက် ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ ဆရာနဲ့ဒေါ်သန်းက ဘာတွေများလုပ်နေလဲ လို့ စိတ်ပူနေတာ”

ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ငြိမ်သက် နားထောင်နေတော့ ဒေါ်သန်းက ဆက်ပြောနေသည်။

“ဆရာက ပြောပါတယ်၊ ဒီကောင် မိန်းမများခိုးသွားလား မသိဘူးတဲ့”

သူ့ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဒါဆို သူ ထင်တာဖြစ်နိုင် သည်ပေါ့။ ဒီလို ကြားစရာလည်း သူ့စိတ်တွေပေါ့သွားသလိုပါပဲ။

ဒေါ်သန်းထည့်ပေးသော နွားနို့ကို သူ ဖြည်းဖြည်းစွာသောက်နေ ရင်း လရိပ်မျက်နှာလေးက အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ညနေ ပြန်လာနော် ကိုကို”

ဒီနေ့ပြန်ဖို့ကတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်သေး။ ဒယ်ဒီစကားတွေကို

သူ ကြားချင်သေးသည်။ သူလည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြောဖို့ရန် နည်းလမ်းရှာရမည်။

“ဒေါ်သန်းရေ တမာန်လေးရှိလား။ ခြံရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ခြံစောင့် ဦးတိုး လှမ်းပြောသံကိုကြားတော့ သူ့ခေါင်းထဲ ဇေဇေဝေဝေ ဘယ်သူများလဲ။

“ဦးတိုး ဘယ်သူလဲ”

“ဦးတိုးလည်း မသိဘူး သားရဲ့၊ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ အထဲဝင်ဆိုလည်း ရပါတယ်တဲ့၊ သားနဲ့စကားပြောချင်လို့ပြောတယ်၊ ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပါပဲ၊ အဲ ဟိုရက်ကတည်းက လာမေးနေတာ”

တိုက်ထဲက ကြည့်လျှင် ခြံနဲ့ နည်းနည်းအလှမ်းဝေးတာနဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိကွဲ့။ ဦးတိုးကို အိမ်ထဲလာဖို့ရန် ပြောခိုင်းလိုက်သော်လည်း ဦးတိုးက တစ်ယောက်တည်း ပြန်လှည့်လာကာ

“ဦးတိုး ဘာတဲ့လဲ”

“သူ အိမ်ထဲကို မသင့်တော်လို့ မဝင်ပါရစေနဲ့တဲ့”

“ဒါဆို ကောင်းပြီလေ”

ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်က သွားတွေ့တယ်ဆိုတာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ပဟေဠိဆန်လွန်းလှတာကြောင့် သူ သွားတွေ့ခဲ့လိုက်သည်။ သူ ခြံဝရောက် တော့ ထိုလူငယ်က ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး

“စေတမာန်ဆိုတာ အစ်ကိုထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါနဲ့ မင်းက”

“ကျွန်တော့်နာမည် မှူးသီဟပါ”

ဖြူဖြူချောချောနှင့် ကောင်လေးက သူ့ထက်ငယ်ပုံရ၏။

“အင်း ပြော”

“မပြောခင် ကျွန်တော် အစ်ကိုကို အရင်တောင်းပန်ထားချင်တယ်”

စေတမာန် နည်းနည်းတော့ စိတ်မရှည်ချင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ငါ သွားစရာရှိတယ်၊ မင်းပြောချင်တဲ့စကားကို လိုရင်းသာ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော် ငွေလရိပ်နဲ့ ခဏလောက်တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာ”

ကျယ်လောင်သွားသော သူ့အသံကြောင့် ထိုချာတိတ် လန့်သွားပုံရ၏။ နောက်မှ ကိုယ့်အာသာ အရှိန်သတ်ရင်း

“ပြောပါဦး မင်းက လရိပ်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“လရိပ်က ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ”

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် မှူးသီဟဆိုသော ကောင်လေး၏ အင်္ကျီကော်လံစကို သူ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“လရိပ်က မင်းချစ်သူ ဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်ကလဲ”

ထိုစဉ် နောက်နားဆီမှ ဦးတိုး ရောက်လာပြီး

“သား တမာန် အေးအေးဆေးဆေး မေးပါကွယ်၊ ဒီကလေး က ဟိုရက်ကတည်းက လာမေးနေတာလေ”

သူ ဆွဲကိုင်ထားသော အင်္ကျီကော်လံစကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး

“ကဲ ပြောပါဦး၊ မင်းနဲ့လရိပ်အကြောင်း”

“ကျွန်တော်နဲ့လရိပ်က မိုးကုတ်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းအဟူတက်လာတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းချစ်သူတွေပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခိုင်မြဲစွာ လက်တွဲဖို့အထိ သစ္စာဆိုထားကြတာ။ ဒါကို သူ က အရင်ကတိပျက်တယ်။ သူ ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတက်ဖို့ ကျွန်တော် သဘောတူပြီး လွှတ်လိုက်တာ။ ခါတိုင်း သူ ဖုန်းဆက်နေကျ အခု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တော့ စက်ပိတ်ထားတယ်”

မှူးသီဟက ပြောရင်းဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ဖက်သို့လှည့် လိုက်သည်။ ကြားချင်လို့သာ နားထောင်နေမိတာ လူကယိုင်နဲ့ဖြစ်ချင် နေပြီ။

“မမနွေ ဖုန်းကို ဆက်လိုက်တော့မှ အကြောင်းစုံသိရတာ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ အခုလာတာကလည်း ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏလေးတွေ့ပြီး သူ အရင်သစ္စာပျက်တယ်ဆိုတာကို သိအောင် ပြောချင်တာပါ”

“မင်း သူ့ကို ဒါပဲပြောချင်တာမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစကတော့ လရိပ်ရှိသောနေရာကိုပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ

တော့ မှူးသီဟဆိုသော ကောင်လေးကိုမြင်လျှင် လရိပ် ဘယ်လိုဖြစ် လဲဟု သိချင်တာကြောင့် သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းလိုက်ခဲ့”

“ဗျာ လရိပ်က ဒီမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ကို ငါ တစ်နေရာမှာ ခဏထားခဲ့တယ်”

ပြဿနာတစ်ခုကို ချက်ချင်းရှင်းချင်တာက သူ့စိတ်ကို ဘယ် ထိုးပဲ့ထားမရ။ နောက်ပြီး မှူးသီဟကို လရိပ်နှင့်တွေ့ပေးချင်သည်။ နောက် မှ ပြဿနာတွေရှုပ်နေလျှင် အခက်။ နွေရွက်နှင့်ပါ သိနေသည်ဆိုတော့ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အများဆုံးဖြစ်သည်။

“လရိပ် ကိုကိုကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ။ တစ်သက်မှာ ကိုကိုတစ်ယောက် မှ နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တော့ဘူး။ အဲဒါ သေချာပါတယ် တိုကို။ ကိုကိုဟာ လရိပ်ရဲ့တစ်ဘဝလုံးမှာ အချစ်ဆုံး”

နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိသော စကားတွေက ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ခံစားမိ၏။ သူ အစက မေးတော့ လရိပ် ချစ်သူရှိဖို့နေနေ သာသာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိဟုဆိုသည်။

မင်း ငါ့ကိုညာတာပဲ လရိပ်ရယ်။ ငါ့မှာတော့ မင်းကိုမလိမ်မိုး မလိမ်မာ ကလေးလေးပဲ ထင်ထားတာ။ ငါ တကယ်ချစ်မိတော့မှ မင်းက ရည်းစားဦးရှိနေတာကိုး။ ဟိုအရင်ကတည်းက သူ့ကိုဖွင့်ပြောခဲ့လျှင် ဖြေသာခဲ့ပါသည်။

ခုတော့ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းမှုနှင့်အတူ ခံစားလို့မရ။ သူ ရည်းစား တွေ ဘယ်လောက်များများ လရိပ်ဟာ သူ့အတွက် အချစ်ဦးနဲ့အချစ်ဆုံး

သာ ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

လရိပ်ရှိနေသော ခြံရှေ့အထိ ကားကိုမမောင်းခဲ့ဘဲ လမ်းထဲမှာ ပဲ့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ ပါလာသော မှူးသီဟ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီနှစ်ခြံကျော်က တစ်ထပ်တိုက်လေးပဲ၊ မင်းသွားတွေ့လိုက်
“ဗျာ”

“မင်းတွေ့ချင်လို့ စကားပြောချင်လို့ လိုက်လာတာမလား၊ ငါ ဒီမှာစောင့်နေမယ်၊ မင်းသွားတွေ့ပြီး အတိုးချ လွမ်းပေါ့ကွာ”

မှူးသီဟ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သွားတာကို သူ စောင့်ကြည့် နေမိသည်။ လရိပ်ဆီကို ဒီလိုမျိုးလွှတ်လိုက်မိတာ သူ မှားသွားပြီလားဟု တွေးမိရင်း စိတ်မချဖြစ်လာမိ၏။

လရိပ်ကိုယ်တိုင် လာဖွင့်ပေးသော ခြံတံခါးမှ မှူးသီဟ ဝင်သွား တာကိုလည်း လှမ်းမြင်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေခဲ့တာ အမှန် လရိပ်ကို နာကျည်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မှူးသီဟ ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ ထိုင်စောင့်နေသော ကားလေးဆီသို့ မှူးသီဟ လျှောက်လာ၏။

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“နေပါဦး မင်းတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေဆိုတာ လရိပ်က တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါလား”

“သူက ကြောက်တတ်လို့ အစ်ကို့ကို မပြောရဲတာနေမှာပါ။ အခုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ အစ်ကို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရတာ၊ အစ်ကို

ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါ”

“မင်းတွေ့ချင်တာလည်း တွေ့ပြီးပြီ၊ ပြောချင်တာလည်း ပြော ပြီးပြီ၊ ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ဒီလိုပေးတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး မှူးသီဟ၊ ဒါကို မင်းနားလည်ရင် သွားတော့”

“ကျွန်တော် မသွားပါရစေနဲ့ဦး အစ်ကို၊ အခုအစ်ကိုတို့က ဘာမှားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် လရိပ်ကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တာပါ။ လရိပ်က ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်မယ်ဆို ရင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ အစ်ကို”

“ဘာ မင်း မင်း”

သူ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဆင်းကာ မှူးသီဟ ရင်ဘတ်ကိုဆုပ် ကိုင်ဆွဲပြီး ထိုးကြိတ်ဖို့ လက်ရွယ်ပြီးဖြစ်နေ၏။

“ထိုးပါ အစ်ကို၊ အစ်ကို ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အစက မင်းပြောတော့ တွေ့ရုံ ပြောရုံဆို”

“အစကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောကြလဲမသိ။ လွှတ်လိုက်မိတာ သူ့အပြစ်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အင်္ကျီကို ဖြေလွှတ်လိုက်ရင်း သူ ဝိုင်တွေ ဝွာရပ်နေမိ၏။

သူ့နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေရပြီး ကားပေါ်ပြန် တက်ကာ ဦးတည်ရာ မောင်းလိုက်မိသည်။ ရင်ဖွင့်စရာဆို၍ သူ့သူငယ် ချင်းတွေသာရှိပေမယ့် သူနဲ့လရိပ် ဇာတ်လမ်းကို သိမထားကြ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့မှလွဲ၍ သူ့မှာရင်ဖွင့်စရာမရှိပြန်။ အားထုတ်
ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ ပြောပြတော့ စိတ်မကောင်းကြ။

“ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ တမာန်”

“ကိုယ့်က ဒီကောင်မလေးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီးပြီပဲ။ သူ့
ချစ်ဦးသူရှိရှိ မရှိရှိ မင်းယောက်ျားပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်တယ် တမာန်၊ မင်းတောင်မှ စေ့စပ်ထားပြီးသားမို့
တာကို သူ့ကိုဖွင့်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း မင်းကိုချစ်တာတစ်
တည်းကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဖြစ်တော့တာ နေမှာပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ ချစ်
ထားခဲ့တာတော့ မဖြစ်စေနဲ့နော်”

လူချင်းမတွေ့ကြပေမယ့် ဖုန်းနဲ့ပြောရင်း သူ့ကို နားချခဲ့ကြ
သည်။

စိတ်လေလေနှင့် တစ်နေကုန်လျှောက်သွားနေပေမယ့် စိတ်ထဲ
မှာတော့ လရိပ်က စိုးမိုးနေဆဲ။ မထူးတော့ပြီမို့ လရိပ်အခြေအနေလည်း
သိချင်တာကြောင့် သူ ပြန်ရောက်လာတော့ ညမှောင်စပင်ပျိုးနေပြီ။

ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ကားလေးကျွေဝင်လိုက်တော့ လရိပ်က ခြံထဲ
ဒါန်းစင်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် အတင်းပြေးလာ
သည်။ သူ ကားတံခါးပြန်ပိတ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ခါးကိုနောက်ကဖက်ထား
ကာ ကျောပြင်မှာပါးကလေး ကပ်ထားလျက်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ လရိပ်လေ ပြန်မလာတော့ဘူး
ထင်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ”

လရိပ် စကားတွေက သူ့ရင်မှာတင်းကြပ်တာတွေကိုလည်း

လျော့မသွားခဲ့ပေ။

မင်းငယ်ချစ်ဦးနဲ့တွေ့လိုက်ရလို့ သတိရပြီး ငိုမိသွားတာလား
ဟု ကိုင်လှုပ်ပြီး မေးချင်ပေမယ့် လရိပ်ဆီက ပြန်ဖြေလာမယ့်စကားတွေ
ကို သူ မကြားရဲ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သူ့ဆီက ဘာမှပြန်ဖြေခြင်းမရှိတော့ လရိပ် သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်ကာ ထပ်မေးပြန်၏။

“ကိုကိုဒယ်ဒီကို လရိပ်တို့အကြောင်း ပြောပြီးပြီလားဟင်၊ ကိုကို

ဒယ်ဒီက ဘာပြောလဲ”

“ဒယ်ဒီ အလုပ်မအားသေးဘူး”

ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ လရိပ်မသိပါ။ ကိုကို အလုပ်တွေ
ပင်ပန်းလာတာကြောင့်လား။ အရင်ကလို လရိပ်အပေါ် ကြင်နာနွေးထွေး
မှုတွေလည်း မရှိပါ။

“ကိုကို ထမင်းစားတော့မလားဟင်”

“မစားချင်ဘူး လရိပ်၊ ကိုယ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ပြောရင်း ဖက်ထားသော လရိပ်လက်တွေထဲက ကိုကို ရုန်း
ထွက်နေတာမို့ လရိပ် ဖြည့်လွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ကိုကို ဘာမှမနှုတ်ဘဲ
အခန်းထဲဝင်သွားကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

လရိပ် ကိုကိုကို စကားတွေပြောချင်သည်။ မျူးသီဟ ရောက်
လာကာ မမန္တေတို့မှာလိုက်တာတွေ ပြောပြချင်၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို စိတ်
ညစ်မှာလည်း စိုးပါသည်။

မှူးသီဟက လရိပ်ကို ပြန်လိုက်ဖို့ခေါ်တာကို ကိုကိုသိလွှဲ
စိုးရိမ်ဦးမည်လား။ လရိပ်ကတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲက ဘယ်မှမသွားခင်
တော့ပါ။

ကိုကိုကို လရိပ် သိပ်ချစ်ပါသည်။

အခန်း (၂၈)

စက်ရုံနားရောက်မှ သတိရမိတာ သူ့ရဲ့ဟန်းဖုန်းကိုဖြစ်သည်။
အားကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်ကြည့်တော့ မတွေ့ပါ။ မနက်က
လရိပ်အဝတ်အစားတွေ လဲသွားဖို့ ပြောတာကို ချက်ချင်းသတိရမိသည်။

“ကိုကို ဒီအင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီက ညကဝတ်ထားတာ လဲသွား
လို့က်ပါ ကိုကိုရယ်”

ညက တစ်ညလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ လရိပ်ယူလာပေး
သော အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီးသည်နှင့် ဖုန်းကိုပြန်ယူလာဖို့ သတိမရခဲ့။

ညက သက်ထားဆီမှ ဖုန်းခေါ်တာ အကြိမ်ကြိမ်။ သူ ဖုန်းကို
မိတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဒီမနက်မှာ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ပြီး အင်္ကျီချင်းလဲတော့ မေ့
ကျန်ခဲ့ရ၏။

တော်ကြာ ထား ဖုန်းခေါ်နေလျှင် လရိပ်နှင့်ဆုံတော့မည်။
လောလောဆယ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဒီအကြောင်းတွေ မသိစေ
ချင်။

ထားကိုလည်း လရိပ်နှင့် သူ့အကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နားလည်အောင် ပြောပြချင်သည်။ ကြားထဲမှ လရိပ်ရဲ့ချစ်သူပေါ်လာတာကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပို၍အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အခုလည်း လရိပ်ပြောလိုက်ပုံက ရင်ထဲမှာ မသက်သာ။

“ကိုကို ညနေကျရင် ပြန်လာမယ်မလားဟင်၊ လရိပ် ပြောရောဂိုတယ်”

ခေါင်းထဲမှာ ဒိန်းခနဲပစ်ဆောင့်သွားမိသည်။ ဘာပြောမှာလဲ။ သူ့ချစ်သူ လာခေါ်လို့ လိုက်သွားမှာလား။ တင်းကျပ်နေသောစိတ်တွေကြောင့်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့။ ကျန်ခဲ့သောဖုန်းကို ပြန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ကားကိုပြန်လှည့်မောင်းခဲ့လိုက်သည်။

ထားက သူ မလာလျှင် မကြာခဏ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဟိုပြောဒီပြောနှင့် ဖုန်းချသွားတတ်၏။ ဖုန်းကျန်ခဲ့ပြီး ဖုန်းပိတ်ထားလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ထား လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် လရိပ် ကိုင်မှာပဲဖြစ်သည်။

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားခဲ့မိတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်လို့မဆုံးတော့ပေ။ သူ အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း ဖုန်းမလာပါစေနဲ့ဟုသာ ဆုတောင်းရုံပဲရှိတော့သည်။

ညတုန်းက လရိပ်ကို ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အိပ်သွားသော ကိုကိုသည် မနက်ကလည်း မျက်နှာတည်တည်နှင့်ပဲ ရှိသည်။

လရိပ်ပေးသော အဝတ်အစားတွေလဲပြီး ကိုကို ထွက်သွားသည်။ အရင်ကလို နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးတောင် မပေးသွားခဲ့ပါ။

ကိုကိုဆက်ဆံမှုတွေအတွက် လရိပ် ခံစားရပါသည်။ ကိုကို

နှုတ်ပစ်ခဲ့သော အင်္ကျီတွေကိုထွေးပွေ့ထားရင်း လရိပ် မျက်ရည်ဝဲချင်တာသည်။

“ယုံကြည်လို့ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုရဲ့ဥပေက္ခာကို လရိပ် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ အားကိုးရာတစ်ခုထဲကိုကြည့်ပြီး ဆိုက်လာခဲ့ရသလို ကိုကို ထားခဲ့တဲ့ရက်တွေမှာလည်း ကိုကိုရင်ခွင်တစ်ခုတာ ဘယ်လောက်ထိ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့လား ကိုကိုရယ်”

ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုဖြင့် ကိုကိုအင်္ကျီကို လရိပ် ပွေ့ပိုက်နမ်းရှိုက်မိ၏။

မျက်ဝန်းထောင်မှ မျက်ရည်တွေကလည်း တစ်ခဲခဲကျနေတာ ချစ်နိုင်။ တစ်ညလုံးငိုကြွေးခဲ့ရတာလည်း ဒီမျက်ရည်တွေ မကုန်နိုင်ပါဘူး။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဖုန်းမြည်သံလေး ရင်ခွင်ထဲက ကြားလိုက်ရတာကြောင့် လရိပ် လန့်သွား၏။ လဲနေရာမှ ကမန်းကတမ်း ဖုန်းကိုထုတ်ယူဖုန်းထောင်လိုက်ရ၏။

“ဟယ်လို”

လရိပ် အသံပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်က တိတ်ကျသွား၏။

“ဟယ်လို ဘယ်ကဆက်နေတာလဲဟင် ဘယ်သူလဲ”

“တို့ကလည်း ပြန်မေးရဦးမယ်၊ မင်းကရော ဘယ်သူလဲ၊ တမာန်မှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

တစ်ဖက်ကပြောတာ အသံချိုချိုသာသာပေမယ့် လရိပ်ဘာ

ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ ကိုကိုတို့အိမ်ကလား။ ကိုကိုနဲ့ဘာတော်လဲ၊ လင်္ဂံ
တိတ်ဆိတ်နေတော့ တစ်ဖက်က စကားသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

“တို့မေးတာ အဖြေရခက်နေလို့လား။ အသံကြားတာနဲ့ ငယ်
မှန်းသိတယ်။ ညီမလေးဆီ တမာန် ဖုန်းဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ
အဲဒီမှာ တမာန်ရှိလား”

“မ မရှိပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်သွားလဲ”

“စက်ရုံသွားပါတယ်”

တုန်ယင်နေသော အသံလေးတွေက သိသာ၏။ ဒီကောင်မလေး
တမာန်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နှင့်
တမာန် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။

စေ့စပ်ထားတာ လူသိရှင်ကြားမဟုတ်ပေမယ့် တမာန်ကို မစွန့်
လွှတ်နိုင်ခဲ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မပျက်ချင်။ အနည်းအကျဉ်းတော့
ကောင်မလေး သိထားအောင် ပြောထားမှဖြစ်တော့မည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“ငွေလရိပ်ပါ”

“နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ။ တမာန် ပြန်လာရင် တို့
ဖုန်းဆက်တယ်လို့ပြောပေး။ အဲ တို့ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိချင်မှာပဲ
တို့နာမည်က စွဲသက်ထား။ တမာန်နဲ့စေ့စပ်ထားတာလေ”

“ရှင်”

“မင်း သိအောင်ပြောပြထားတာပါ။ ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်က ညင်ညင်သာသာ ဖုန်းချသွားသော်လည်း လရိပ်
ဖုန်းလေးကိုငင်ကာ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ ကိုကိုနဲ့စေ့စပ်ထားတာဆိုပါလား။

ကိုကို တစ်ခါမှ မပြောဘူးပါ။ စေ့စပ်ထားတာရှိရဲ့နဲ့များ ဘာလို့
မပြောရတာလဲ ကိုကိုရယ်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်လာရင်း
မျက်ရည်တွေက အဆက်မပြတ် သွန်းဖြိုးနေဆဲမှာ တံခါးက ရှုပ်ခနဲ
ပွင့်သွား၏။

“လရိပ်”

တမာန် မျက်နှာက ဖုန်းနှင့်လရိပ်ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တွေ
ကို တွဲဆက်မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကျသွား၏။

“ကိုကို ကိုကိုရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။ ကိုကိုမှာစေ့စပ်ထားတာ
ရှိရဲ့နဲ့များ”

လရိပ် အသံတုန်ကလေးနှင့်ပြောကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်
ပစ်လိုက်သည်။ တမာန် ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းမှမတိုးခဲ့ဘဲ တံခါးဘောင်မှာ
ပခုံးတစ်ဖက်နှင့်မှီရပ်နေသည်။

“စေ့စပ်ထားတာက ဒယ်ဒီဆန္ဒအရပါ။ မင်းကိုပြောပြမလို့ပါပဲ
ဒါပေမဲ့”

သူ စကားကိုရပ်၍ လရိပ်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်သွားရသလို မင်းကိုသိပ်ချစ်မိတော့ မပြော
ထားနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဒီလိုအကြောင်းတွေကြောင့် ကိုကိုဒယ်ဒီကို မပြောခဲ့တာလား။
လရိပ်ကို ဒီချောင်ထဲမှာ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့ ထားခဲ့တာလည်း ဒါကြောင့်
လား။

စေ့စပ်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာလည်း ဖြစ်လာမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ လရိပ် မမေးရဲပါ။

“ဟုတ်တယ် မင်းကိုဆက်လိုက်တာ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိမိကလေး၊ စေ့စပ်ထားတာပဲ လက်ထပ်ရသေးတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာတွေထက် မသာရင်တောင် မင်းလိုပဲ ကိုယ်ခံစားနေတယ် လရိပ်”

ကိုကို ဘာကိုခံစားနေရတာလဲ။ လရိပ် ဘာမှမသိပါ။ မင်းလို့ပဲတဲ့။ လရိပ် အညာခံခဲ့ရသလို ကိုကို ခံခဲ့ရသလား။

ငိုဖို့အပြင် လရိပ် ဘာကိုမှတွေးမရခဲ့ပါ။ နောက်ထပ်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုကို ရှေ့တိုးလာသည်။

ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး ပြန်ထွက်သွားကာ တံခါးဝရောက်တော့မှ ကိုကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ

“အမှန်ကိုမပြောခင် မင်းသိသွားလို့ လိမ်ညာသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာကတော့ အမှန်ပဲ ငိုမနေပါနဲ့တော့”

ပြောပြီး ကိုကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေ တိတ်အောင် ချောဖို့တော့ သတိမရတော့ဘူးလား။ ဒီထက်မက ရှင်းပြသင့်ပါတယ် ကိုကို။

ရှက်ရွံ့ကြေကွဲခြင်းအပြင် ကိုကိုက ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ပယ်ခြင်းခံရသော လရိပ်အဖို့ ရင်ထဲမှာ သွန်းဖြိုးဆဲ မျက်ရည်တွေက အဆက်မပြတ်။

အခန်း (၂၉)

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဝေသူရာ”

စေတမာန်ကို ဘယ်လိုအားပေးရမှန်းပင် မသိ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာခဲ့သည့်ပြဿနာတွေအတွက် နောက်ဆုတ်လို့ဖြစ်တာကို သူတို့လည်း သိနေသည်။ မင်းညီက သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း

“တမာန် မင်းရဲ့သံသယစိတ်တွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့၊ ငွေလရိပ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးမှာ ချစ်ဦးသူရှိရှိ မရှိရှိ မင်းချစ်လို့ ယူခဲ့ပြီးပြီ မလား။ ကောင်မလေးကလည်း မင်းကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်မှာတောင် စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိရဲ့သားနဲ့ ကောင်မလေးကို ဖွင့်မပြောဘဲ လိမ်ညာခဲ့သေးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် တမာန်၊ မင်းထက်စာရင် ငွေလရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပိုပြီးအပြစ်ကင်းပါတယ်”

သူ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ကာ ဝေဒနာကိုမျိုသိပ်ရင်း

“ဟင်း ဟင်း မင်းတို့က သူငယ်ချင်းဘက်ကတောင် မလိုက်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

“ဒီလို မဟုတ်ဘူး တမာန်၊ မင်းသေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်စမ်းပါ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာလေးတစ်ခုနဲ့ မင်း ဒီလောက်ကြီးဖြစ်နေစရာမလိုဘူး”

“အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပြဿနာပဲ ဝေသု၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ နောက်ကြောင်းမကင်းလို့ရှိရင် ဖောက်ပြန်လာတတ်ကြတယ်။ အခု များသီဟက ပြောသွားတယ် လရိပ် လိုက်မယ်ဆိုရင် သူ ခေါ်သွားပါရစေတဲ့ သူတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေလေ၊ လရိပ် လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တားလို့ရမှာလဲ”

ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်လိုက် အရက်ဖန်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်နှင့် တမာန် ဒီလိုဖြစ်တာ သူတို့တွေ အံ့ဩလို့မဆုံး။

“ငါ အဲဒီမနက်က ထွက်လာတော့ လရိပ်ကပြောတယ်၊ ညနေကျရင် ပြောစရာရှိလို့ ပြန်လာမှာလားတဲ့။ သူပြောမယ့်စကားကို ငါ့ရင်ထဲမှာ သိနေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ မပြန်ချင်တာ၊ နောက်ပြီး သူ ရောဂါပါဦးမလား”

“မင်း တအားများနေပြီ တမာန် တော်ပြီကွာ”

တမာန် တကယ်ခံစားနေရတာသိတော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်ကြ။ တမာန်ပြောပုံဆိုလျှင် ငွေလရိပ်က များသီဟနှင့်လိုက်သွားပြီလား။ တမာန်ကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် နှစ်သိမ့်ရပါမလဲ။

“တမာန် မင်းစိတ်ထင်ရာတွေများ ပြောနေတာလားကွာ၊ လာမိ ငွေလရိပ်က မင်းကိုစောင့်နေမှာ ပြန်ကြရအောင်၊ ငွေလရိပ်က မင်းမိန်းမဖြစ်နေပြီလေ၊ သူ့နောက်ကြောင်းမရှင်းဘဲ များသီဟနောက်ကို လိုက်သွားပါမလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တမာန်ရာ၊ ထားခဲ့စေစပ်ထားတာကို ငါတို့လည်း တောင်းပန်ပြီးပြောပေးမယ်၊ အန်ကယ့်ကိုလည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးမယ်၊ ကဲ ထ အခုအိမ်ပြန်ရအောင်”

ငွေလရိပ်ဆီ ပြန်ဖို့ကို အတန်တန်ငြင်းဆန်နေတာကြောင့် မင်းညီက သူ့အိမ်ကိုသာ ခေါ်သွားခဲ့လိုက်သည်။ သူပြောသလို ငွေလရိပ်က ရော ရှိပါ့မလားမသိ။

“မင်းညီ ငါ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း မျက်နှာသွားပြလိုက်ဦးမယ်”

အမူးပြေတော့လည်း ငွေလရိပ်အကြောင်း ဘာမှမပြောတာကြောင့်

“တမာန် ငွေလရိပ် များသီဟနဲ့ လိုက်သွား မသွားကို မင်း အိမ်ပြန်ကြည့်သင့်တယ်”

“မင်း မထင်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ တကယ်မရှိတော့ပါဘူး”

တပ်အပ်ပြောနေသော တမာန်ကို သူ မငြင်းချင်တော့။ စက်ရုံလည်းမသွားတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲနေမယ်ဆိုတာကြောင့် တမာန်ကို မင်းညီ အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

အပြန်မှာတော့ ထားရှိမည့်စက်ရုံကိုဝင်ကာ ထားကို အ

ကြောင်းစုံပြောပြလိုက်မိ၏။

“ထားလည်း ထင်တော့ထင်ပါတယ် မင်းညီရယ်၊ သူ့ပုံစံလည်း လာလိုက်၊ မလာလိုက်နဲ့ မူမမှန်ချင်ဘူး။ အန်ကယ်ကလည်း နည်းနည်းရိပ်မိလို့လားမသိဘူး။ ထားကိုမျက်နှာပူနေပုံရတယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမန်း မသိပါဘူး ထားရယ်၊ ထားနဲ့စေ့စပ်ပြီးသားကိုလည်း သူက အရမ်းအားနာနေတာပဲ၊ ကောင်မလေးကို ခိုးသွားတာလည်း မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားရတာလေ”

“ထားနားလည်ပါတယ် မင်းညီရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ထားသွားခေါ်တိုင်း ဒေါသနိုးက နေမကောင်းဘူးချည်းပဲပြောနေတာ၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကိုဖျက်သိမ်းဖို့ ထား တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဖြစ်လာပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မင်းညီရယ်၊ အခု တမာန် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ထားဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

ထား သဘောကိုသိလိုက်ရတော့ မင်းညီ အံ့ဩလို့မဆုံး။ အခုတောင် တမာန်အတွက် ကူညီပေးဦးမည်တဲ့။

“ဒါဆို ထားကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဝေသုနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ငွေလရိပ် ရှိမရှိ သွားကြည့်လိုက်မယ်”

မင်းညီပြန်သွားသည်နှင့် ထားလည်း ဒီနေ့သိပ်မလန်းတာကြောင့် စောစောပြန်ဖို့ပြင်ကာ မှာစရာရှိတာတွေကို မှာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။ M.Cafe ဆိုင်ဘက်ရောက်တော့ တမာန်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတာကြောင့် ထိုဆိုင်လေးသို့ဝင်ကာ ကော်ဖီဝင်သောက်လိုက်သေးသည်။

တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးစွာသောက်ရင်း အတွေးတွေက ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ။

ထိုစဉ်မှာပဲ နောက်ဖက်ဆီမှ စေတမာန် အမည်ကိုကြားရတာကြောင့် ထား နားစွင့်လိုက်မိသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မရှိ။ ဘယ်သူမှလည်း ပတ်သက်စရာ ပတ်သက်ကြောင်း မရှိဘူးထင်ကာ ပြောနေကြခြင်းလည်းဖြစ်မည်။

“မမညို အစက ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်က ဘာမှန်းမသိဘူး။ အခု ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ မမညိုလည်း ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးပြီးပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆံတင်းနေရတာလဲ၊ ဘာလဲ များသီဟ မင်း ငွေလရိပ်ကို တကယ်သနားကရုဏာဖြစ်သွားလို့လား”

“ငွေလရိပ်ပြန်သိရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ၊ မမနွေ သိသွားရင်ရော ကောင်းမလား။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဝဋ်လည်မှာကြောက်တယ် မမညို။ မမညို စေတမာန်ဆိုတဲ့လူကို ကလဲ့စားချေချင်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး”

“သူ့ကိုပြန်ကလဲ့စားချေလိုက်ရမှ ငါကျေနပ်နိုင်မှာပေါ့၊ နင့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောရင် နင် မကူညီမှာစိုးလို့၊ အခုလိုပြောလိုက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့မောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နင် ဒေါသဖြစ်ပြီး ကူညီခဲ့လို့၊ အခုဆို ငွေလရိပ်နဲ့နင့်ကို သူတစ်မျိုးထင်မသွားဘူးလား။ သူဟာ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် သူ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့အတွက် အချစ်ဦးပဲဖြစ်စေချင်တဲ့

ယောက်ျား”

“မဆိုင်တာတွေ မမညီရာ၊ အခု ဒီလိုလုပ်လိုက်တော့ မမညီ
ဘာအကျိုးခံစားရလဲ၊ စေတမာန်ဆိုတဲ့ လူကလည်း ငွေလရိပ်ကို
ကျွန်တော်နဲ့လိုက်သွားတယ်ထင်ပြီး အိမ်မပြန်တော့ဘဲ အရက်ချည်း
စွတ်သောက်နေတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တို့က ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာလေ၊ ကံ
မင်းကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာ ရင်ထဲမှာသာထားတော့၊ ဒီနေ့ မမညီ
ရှုတင်ရှိသေးတယ် သွားပြီ”

ထွက်ခွာသွားသော အမျိုးသမီး၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး
မျိုးသီဟက တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ဒါက ထားအတွက် အခွင့်
အရေးကောင်းတစ်ခုဖြစ်လို့ လက်လွှတ်ခံလို့မဖြစ်။

“မမ ခဏလောက်ထိုင်လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ၊ ရပါတယ်”

“ဒီမျက်နှာလေး မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

“ကျွန်တော် မော်ဒယ် မျိုးသီဟပါ”

“ဪ ဒါကြောင့်မို့ မမ မြင်ဖူးနေတာကိုး၊ မောင်လေးနာမည်
ကိုတော့ စေတမာန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိထားခဲ့တာ”

“ဗျာ ကိုစေတမာန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မမနဲ့စေတမာန်က အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲ၊
မမ နာမည်က စွဲသက်ထား၊ ဒါနဲ့ မောင်လေးတို့ စောစောကပြောတဲ့
စကားတွေထဲမှာ စေတမာန်ရော ငွေလရိပ်ရောပါတယ်၊ မမလည်း ကြား

သင့်တာတွေ အကုန်ကြားပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စလေး မျိုးသီဟပြောပြလို့များ
အဆင်ပြေမလားလို့”

“ပြောပြချင်ပါတယ်၊ စောစောက ကျွန်တော့်အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ
ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နှင်းပုလဲညို ဆိုတာပါ၊ မမတို့ ဟိုအရင်ကိစ္စတွေကို
ကျွန်တော်လည်း မသိခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ငွေလရိပ်နဲ့လည်း မောင်နှမ
လိုခင်တာပါ၊ မမညီ ကျွန်တော့်ကိုပြောတုန်းက ကိုစေတမာန်က သူ့ကို
ဖျက်ဆီးပြီးထားခဲ့တာဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသစိတ်ပွန်ပြီး အဲဒီလူကို
သတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မမညီက နင် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့၊
ပညာသားပါပဲနဲ့ သူ့စိတ်တွေဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ဆိုပြီး သင်ပေးခဲ့လို့
ကိုစေတမာန်တို့ အထင်မှားသွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပါဗျာ”

“အခု မင်းစိတ်မကောင်းဘူးမလား”

“ကျွန်တော် ကိုစေတမာန်ကိုသွားရှင်းပြရင် ကောင်းမလားလို့
စဉ်းစားနေတာ၊ ငွေလရိပ်ကိုလည်း အရမ်းသနားတယ်”

မျိုးသီဟ စကားကြားလိုက်တာနှင့် ထား တော်တော်ပျော်သွား
မိ၏။ အချိန်တွေကိုဖြုန်းမနေချင်တော့ပါ။

“ဒါဆို မင်း မမနဲ့လိုက်ခဲ့လေ”

“ဗျာ ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“တမာနဲ့ဆီလေ၊ မင်းလိုက်ရှင်းပြချင်တယ်ဆို၊ ဒီတော့မှ ငွေ
လရိပ်ဆီပြန်သွားမှာ၊ မင်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မဝေးပါစေနဲ့ကွာ”
သူကလည်း တကယ် မဝေးစေချင်ပါ။ ဒါမှလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ
စိတ်အေးနိုင်မည်။

အခန်း (၃၀)

ကိုကိုနဲ့ခဏလေးတောင်မှ မဝေးနိုင်ခဲ့။ အခုတော့ ကိုကို အိမ် ပြန်မရောက်တာ ဆယ့်တစ်ရက်တောင် ရှိသွားခဲ့၏။

ခါတိုင်း သုံးလေးရက်ခြား ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ်ဆိုလျှင် ကိုကို ပြန်ရောက်လာတတ်စမြဲ။ အိမ်ပြန်မလာတော့လောက်အောင် ကိုကိုကို လရိပ် ဘာမှလည်း မပြောရသေးပါ။

ချောမယ့်သူမရှိသော မျက်ရည်စက်တို့ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန် သိမ်းရင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေခဲ့မိသည်။

အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းပြောစေချင်သလို ဆွေးနွေး ဖို့မကောင်းဘူးလား။

ခုတော့ မျှော်သူက မလာဘဲ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်သည့်သူက ဘွားခနဲ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟင် ဖေဖေ”

“လရိပ် သမီးလေး”

ဖေဖေကိုမြင်သည်နှင့် လရိပ်လည်း ရင်ထဲမှာ တင်းထားသမျှ လျှော့ချငိုပစ်လိုက်သည်။

“သမီး ဒီမှာရှိတာ ဖေဖေ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“သမီးသတင်းကို ဖေဖေ အမြဲစုံစမ်းနေတာပါ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရင်းက ဟိုကောင် သမီးကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းထား ခဲ့တယ်ဆိုလို့ သိသိချင်း ဖေဖေ လာခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ကိုကို သမီးကိုထားသွားတာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ဖေဖေ သတင်းအတိအကျရခဲ့တာ သမီး၊ သမီးဆီကိုဒီကောင် ပြန်မလာတာ ဆယ်ရက်တောင်ရှိပြီတဲ့။ အဲဒါ သမီးကိုထားသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်ပြီး သမီးကို သူတို့ပြန်အပ်ဖို့တောင်မှ မစဉ်းစား ကြဘူးလား”

“ကိုကိုက သူ့ဒယ်ဒီကိုပြောမလို့ပါ ဖေဖေ။ အလုပ်မအားသေး တာနဲ့”

“တော်ပြီ သမီး၊ ဒီကောင်ကို ဖေဖေ မယုံတော့ဘူး။ သမီး ဖေဖေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ သမီးကို ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဖေဖေ စိတ်မချ ဘူး”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ။ ကိုကို ပြန်လာတော့မှာပါ။ သမီး ဖေဖေနဲ့ မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“သမီးတို့ကို ဖေဖေ ပြန်ခွဲဖို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကို ဖေဖေ ပြန်ခေါ်လာလို့လည်း သမီး အပျိုဖြစ်မလာတာဘူး။ သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ သူတို့ပြန်မအပ်တာကိုပဲ၊ နောက်ပြီး သမီးဘွားဘွား ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ဒါကြောင့် သမီးသတင်းကိုလည်း မပြတ် စုံစမ်းနေခဲ့တာ။ သမီးဘွားဘွားကို သမီးလိုက်တွေ့မှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘွားဘွား ဘွားဘွား အခုလိုနေသေးလဲ ဖေဖေ”

“ဆေးသွင်းထားတယ် သမီး။ အသက်ကလည်း ကြီးပြီလေ နောက်ပြီး သမီးစိတ်တွေ့ရောပေါ့။ ဒီတော့ ဘွားဘွားကိုချစ်ရင် သမီး ခဏလိုက်ကြည့်ပါဦး။ သမီးကို ဘွားဘွားက အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်”

လရိပ် မျက်ရည်လေးတစ်စွန်းတစ်စဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ လရိပ်ကြောင့် ဘွားဘွားဆေးရုံပေါ်တောင် ရောက်နေရပြီ။

လရိပ် မရှိရင် ဘွားဘွားကို ဘယ်သူပြုစုမလဲ။ ဒါတွေတွေ့မိ တော့ ဘွားဘွားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ လရိပ် ကိုကိုကို ထားမသွားရက်နိုင်။

လရိပ် ဖေဖေနဲ့ခဏလိုက်သွားပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ် ကိုကိုရယ်။

“သမီးပစ္စည်းတွေ ဘာမှယူမလာခဲ့နဲ့။ ဒီတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့”

လရိပ် လက်ကလေးကို ဆွဲကာ ဖေဖေက ကားဆီသို့ခေါ်လာ ခဲ့သည်။

“သော့ခတ်ရဦးမယ် ဖေဖေ”

“ရတယ် ဖေဖေ ခတ်လိုက်မယ်”

လရိပ်ကိုမတွေ့လျှင် ကိုကို စိတ်ပူမှာလည်း စိုးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားကိုလည်း လရိပ် တွေ့ချင်သည်။

ကိုကိုနှင့်တွေ့မှပဲ ရှင်းပြတော့မည်။ ကိုကိုကို လရိပ် ဘယ်တော့မှ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုယုံပါ။

လရိပ်နဲ့ကိုကို ဘယ်တော့မှ မဝေးကြေး ကိုကိုရယ်။

ရှောင်နေရပြီး ထားလာတိုင်း အခန်းထဲက မထွက်ဘဲ နေခဲ့တာ ရက်တွေ အတော်ကြာပြီဖြစ်၏။

ဒယ်ဒီက မေးတော့ သူ့မှာ တကယ်နေမကောင်းသည့်ပုံစံဖြင့် ညည်းညည်းညူညူ ပြောခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ထားလည်း မင်းညီတို့ပြော ပြလိုက်သော သူ့အကြောင်းကြောင့် ရောက်မလာခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ထား၏ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုနှိပ်ကာ သူ ခေါ်လိုက် ၏၏။

အခန်း (၃၁)

ညှိခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း ထားအလာကို မျှော်နေမိကာ ရောက် မလာရင်တော့ သူ ဖုန်းဆက်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့၏။ စဉ်းစားရင်းနှင့် တွေးမိတာက လရိပ်အကြောင်း။

“တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ လရိပ်ရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ကြောင့်မှ တွေ့မပျောက်မချင်း မင်းဆီကို ရောက်မလာချင်သေးဘူး။ တို့ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားတွေရဲ့ပတ်သက်မှုကိုမှ မလိုချင်ဘူး။ ဟုတ်မှာပါလေ တို့မှာလည်း စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိတယ်ဆိုတော့ မင်းလည်း ခံစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း မင်းရဲ့ချစ်သူလာခေါ်လို့ မင်း လိုက်သွားရောပေါ့။ နောက်ပြီးမင်းတို့က ငယ်ချစ်ဦးတွေမလား။ ပိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိကြမှာပေါ့။”

တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိတာက ရင်ထဲမှာ ခံစားရသက် သာသည်။ ထိုကိစ္စတွေအားလုံးကြောင့်လည်း ခုဆို သူ့မှာ ထားကိုလည်း

“ဟယ်လို”

“ထား တို့ပြောစရာရှိလို့”

“ထား ရှင့်အိမ်ပေါက်ဝမှာရောက်နေပြီ”

ကျောခိုင်းထားသောနောက်ကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထား ဟိုအရင်ကလိုပင် အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထားကို ရှောင်ပုန်းနေရတာ မလွတ်တော့ဘူး မလား”

“တို့ ရှောင်ပုန်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး ထား”

“ဒါဆို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပေါ့”

“အဲဒီအတွက်ပဲ တို့တောင်းပန်ချင်တာပါ”

“ထား ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ တမာန်၊ ထားကလည်း တောင်းပန် ရာရှိသေးတယ်၊ ထား ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေဖြစ် သွားကြတာ”

“ပြီးသွားပါပြီ ထား၊ ရပါတယ်၊ ခုဆို သူလည်း သူ့ချစ်သူနဲ့

အဆင်ပြေနေလောက်ပြီပေါ့။”

“သူ့ချစ်သူက ရှင်မဟုတ်ဘူးလား။”

“တို့က သူ့အတွက် သာမန်ချစ်သူအဆင့်ပါပဲ။ အခုဟာ သူ့နဲ့မိုးကုတ်မှာကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ဦးသူ”

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား တမာန်၊ ရှင့်ကိုဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မိုးကုတ်က သူ့ချစ်သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီးပြောတာ”

“ရှင်ယုံလား”

“မယုံဘဲနေလို့ရမလား ထား၊ မူးသီဟဆိုတဲ့ကောင်လေးက တို့ဆီကို သေချာလာပြောလို့ တို့ လရိပ်နဲ့တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ သူ့က လရိပ်ကို ဘယ်လို အခြေအနေရောက်ရောက် သူ ချစ်နိုင်ပါတယ်လို့ သူ ခေါ်သွားပါရစေတဲ့”

“အဲဒါ အဲဒါ ရှင်က သူ့နဲ့ထည့်လိုက်လား”

“တို့ထည့်လိုက်တာထက် လရိပ် ရင်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုမုန်လိမ့်မယ်ထင်လို့ တို့သူတို့ကို ကျောခိုင်းလာခဲ့တာ။ ထား စဉ်းကြည့်ပေါ့။ ငယ်ကချစ်တဲ့ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ခုမှချစ်တဲ့တို့ရဲ့အချစ်က ဘယ်သူ့ဆီ ခိုင်မြဲနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက သူ လိုက်များသွားလားလို့ တို့ သိချင်တာနဲ့ သွားကြည့်မိတယ်”

“အဲဒီတော့ သူ ရှိသေးလား”

“လရိပ် ရှိတယ်။ သူလည်းမလုံမလဲဖြစ်နေမှာပေါ့။ တို့ကို စကား သိပ်မပြောဘူး။ တို့ကလည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကလည်း ဘာမှမမေးတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ စက်ရုံကိုလာတော့ ဖုန်း

အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထား ဆက်လိုက်တော့ သူ ကိုင်လိုက်တာပဲ”

“အဲဒီနောက် ရှင်တစ်ခေါက်မှ မရောက်တော့ဘူးပေါ့”

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ထားက လက်မခံသလို ခေါင်းခါ

င်း

“အဲဒါဆို ရှင်လည်း မတရားရာကျတာပဲ။ ကိုယ်ခိုးယူလာတဲ့ နှိပ်စားကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းပစ်ထားရက်တယ်”

“တို့ပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ထား။ တို့မရှိတော့ရင် သူ့ချစ်သူ က သူ့ကိုလာခေါ်သွားလောက်ပြီပေါ့”

“ရှင် ထင်လား၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ရင်ထဲက တယူသန်စိတ်တွေ အထိမပျောက်သေးတာ”

ထားကပြောပြီး အိမ်ပေါက်ဝကိုလှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက်နှင့်

“တမာန် ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

ငုံ့နေလျက်မှ ထား ပြောလိုက်တာကြောင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသော လရိပ်ချစ်သူ မူးသီဟ။

“ဟင် မင်း မင်း”

သူ ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ရှေ့သို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပေမယ့် ထား ဘေးလိုက်တာကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်မရွေ့ဖြစ်ပါ။

“တမာန် ရှင် သေသေချာချာ ဘာမှမစုံစမ်းဘဲကိုး၊ ကဲ မူးသီဟ မင်းအစ်ကိုကို ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”

စေတမာန် ဘာမှနားမလည်နိုင်သေးဘဲ မှူးသီဟကိုသာကြည့်နေမိ၏။ ဒါကိုသိသော ထားက ပြောရာပြောကြောင်းဖြစ်စေရန် မှူးသီဟပြောတာ သေချာနားထောင်ခိုင်းသည်။ မှူးသီဟကလည်း သူ့သေချာရှင်းပြပြီး တောင်းပန်၏။

“မမည့်က ကျွန်တော့်အစ်မပေမယ့် ဒီလိုမဟုတ်တာတွေပေါ့ ခိုင်းတာ ကျွန်တော်အစက အကြောင်းစုံမသိခဲ့လို့ပါ။ သိလိုက်ရတာ ကျွန်တော်ကူညီတာ မှားမှန်းနားလည်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီမမနဲ့တွေ့ပြီး အစ်ကိုကို ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းပြခဲ့တာပါ။ အခု အစ်မစိတ်တွေ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ငွေလရိပ်ဆီကို သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“ညီ ညီလေး ပြောတာတွေ တကယ်လားကွာ”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကြောအစ်ကိုတို့ မဝေးစေချင်လို့ပါ”

မှူးသီဟ စကားအဆုံးမှာ တမာန် ဆင်ဝင်အောက်က ကားပြေးခဲ့၏။ ပြီးမှ ထားကိုသတိရကာ

“ထား နောက်မှတွေ့မယ်နော်၊ ထားကိုကော မှူးသီဟ ညီထောက်ပါ ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ် တမာန်၊ လရိပ်ဆီ အမြန်သွားလိုက်ပါ”

ထားကလည်း နားလည်စွာ ဆိုနေတော့ သူ ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်နေသည်။

လရိပ်နှင့်တွေ့လျှင် ပြောချင်သည့်စကားတွေ တောင်းပန်သောစကားတွေ အများကြီး။ ချစ်လွန်းလို့ ကိုကို ဝန်တိုမိတာပါကွာ

ပိတ်ထားသော ခြံတံခါးမှ လှမ်းကြည့်တော့ လရိပ်ကို အရိပ်တောင် မတွေ့ရပါ။ ဒီအချိန် သူ မပြန်တတ်တော့ လရိပ် မျှော်ရှာမည်မထင်။ ဒါကြောင့် ခြံထဲမှာမတွေ့ရပါ။

ဒါန်းစင်လေးပေါ်တွင်လည်းမရှိ။ ကားကို ခြံဝမျှာရပ်ပြီး သူကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်တံခါးပိတ်ဖြင့် အိမ်တံခါးဝရောက်တော့ သော့က ပိတ်လျက်သာ။

“လရိပ် လရိပ်”

သူ တစာစာခေါ်ရင်း အိမ်ထဲအနံ့ရှာဖွေပေမယ့် မတွေ့ရပါ။

“လရိပ်ရယ် မင်းဘယ်ကိုများသွားနေတာလဲ၊ သူ့အိမ်ကများလာခေါ်သွားတာလား။ တကယ်ဆို ဘယ်ကိုပဲသွားသွား သဲလွန်စလေး တစ်ခုခုတော့ ထားခဲ့ရမှာပေါ့။ ကိုကိုကို စိတ်နာသွားတာလား၊ မင်းပြန်လာခဲ့ပါ လရိပ်ရယ်၊ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲစွာ ရေရွတ်ရင်း သူ ထိုင်စောင့်မိတာ အချိန်တော်တော်လင့်နေပြီ ဖြစ်၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဂျော်နီဝါးကား ပုလင်းကိုထုတ်သောက်ကာ လရိပ်အမည်ကို အခါခါရေရွတ်ရင်း လဲကျမတတ်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနိုင်တော့။

“စေတမာန်”

နားထဲမှာ သူ့နာမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်သည်။ လရိပ်များလာ။

“လရိပ် ကိုကိုကို လာတဲ့ပါဦးကွာ၊ မင်းကြောင့် ကိုကို အရက်တွေသောက်တတ်နေပြီ အေ့ ဝေါ့”

ခြေသံများက တရုတ်ရုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်နိုင်။ မျက်လုံးတွေက ဖွင့်လို့မရအောင် လေးလံနေသည်။ သူ ယိုင်ခနဲ လဲပြီ။ နိုက် လာရောက်တဲ့သော ကိုယ်လေးကို လှမ်းကိုင်ပြီးနောက် ဘာဆိုတာမှ မသိတော့။

အခန်း (၃၂)

ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက်ကျနေပြီး မျက်လုံးများက ကျိန်းစပ်နေသည်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားခဲ့တာကြောင့် ရင်တွေပူနေသည်။

လရိပ်ကို တွေ့ချင်နေမိသောစိတ်က ပြင်းပြနေသည်။ ကားပေါ်သို့လှမ်းတက်လိုက်ပေမယ့် ယိုင်နဲ့နေသောကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းထိန်းပေးရင်း

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ တမာန်”

“ငါ လရိပ်ဆီကို သွားမလို့ သူ့ကိုတွေ့ရက်တို့ လာခေါ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ ငါ သွားခေါ်မလို့”

ပြောရင်းဖြင့် သူ သေချာမျက်လုံးတွေပွတ်ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထားပါ ပါလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ ထား”

“ရှင် ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ထားက လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“တို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ထား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်တာတောင်မှ အပြောကမလျော့”

“တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ထား”

“ထား ရှင့်ကိုနားလည်ပေးထားတာပဲ တမာန်၊ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ပြီးသား၊ ပြန်ကြရအောင်၊ အန်ကယ်က ရှင့်ကိုစိတ်ပူနေတယ် ရှင် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“တို့ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လရိပ်ကို သွားခေါ်ဦးမယ်လေ၊ လရိပ်ကို သူတို့ပြန်ခေါ်သွားကြပြီထင်တယ်၊ နားလည်ပေးပါ ထား၊ တို့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိသွားလို့ အခု ဒီဝဋ်ဒုက္ခတွေကို တို့ ခံစားနေရပြီ”

“ရှင်သူ့ကိုမေ့လိုက်ပါတော့ တမာန်”

“ဘယ်လို သူ့ကိုမေ့ပစ်ရမယ် ဟုတ်လား ထား၊ ထားပဲအကြောင်းစုံပြောပြပြီး သူ့ဆီပို့ပေးခဲ့တာလေ”

မင်းညီကလည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက် မိရင်း

“ဟုတ်တယ် တမာန်၊ မင်း လရိပ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ မင်းကို လည်း သူ အရမ်းစိတ်နာသွားပြီ”

သူ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းလိုက်သည်။ လရိပ် သူ့ကိုဘယ် လောက်ထိချစ်တာ သူသိသလို သူ ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာကို လည်း လရိပ်နားလည်နေတာဖြစ်သည်။ လရိပ် ဘာလို့သူ့ကို စိတ်နာ

ရမှာလဲ။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းညီ၊ လရိပ် ဒီလိုမလုပ်ဘူး”

“ဒါတွေကိုကြည့်ပြီးရင် မင်းနားလည်လိမ့်မယ်”

မင်းညီကမီးပေးသော ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ကာ သူ့မျက်ဝန်း တွေပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဟာ”

သူ့နှုတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပွေဖက်နေသည့်ဓာတ်ပုံတွေက အထင်အရှား။ သူ့ကိုဖက်ထားသော ထိုမိန်းကလေးက ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ထိတ်လန့်တကြား လွင့်ပစ်လိုက်သော ဓာတ်ပုံတွေက ပြန့်ကျဲလျက်။

“ဒီပုံတွေ ဘယ်ကရတာလဲဟင် ဝေသု၊ မဟုတ်ဘူး ဝေသု

ဒါ ငါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဒါ ငါ့ကို”

“ဟုတ်တယ် တမာန်၊ အဲဒါ နှင်းပုလဲညို လက်ချက်လေး

ဒါတွေ မင်းမသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား တမာန်၊ မင်းထားရစ်ခဲ့တာကို မကျေ နပ်လို့ မင်းနဲ့လရိပ်ကို တမင်မဝေး ဝေးအောင် ဥာဏ်ဆင်ပြီးလှည့်စား ခဲ့တာတွေ မင်းတစ်ဘဝလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်နေတာ မင်းမသိဘူးလား”

ဒေါသနှင့်ပြောနေသော ဝေသု စကားတွေက နားထဲမှာ ပူ လောင်စွာ။ မျူးသီဟနှင့်ဥာဏ်ဆင်တာ မအောင်မြင်တော့ အခု မိန်း ကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုအကွက်ဆင်ကြသည်တဲ့လား။

“မနေ့ညက မင်းကိုစိတ်မချလို့ ထားခဲ့ဒေါသနားပါ ငါတို့နဲ့လိုက် လာတယ်၊ နှင်းပုလဲညိုနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီခြံထဲက ထွက်သွား

တာ တွေ့လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မမေးလိုက်မိဘူး။ ငါတို့
ရောက်တော့ မင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ မူးပြီး အိပ်နေလို့ မင်းညီရော
ဦးတိုးရော ညကဒီမှာ အိပ်ပေးရတယ်”

“တောက်”

နှင်းပုလဲညို မျက်နှာကိုမြင်မိရင်း တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

သူ့သတိလွတ် မူးနေချိန်မှာ နှင်းပုလဲညို ရောက်လာသည်ပေါ့။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရုပ်ကလေးကိုမှ အားမနာ တော်
တော်အကြဲပက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ။ လရိပ်ကို ငါ ရှင်းပြချင်သေးတယ်။
ထားတို့ကို ကူညီပါနော်”

“နောက်ဆုတ်လိုက်ပါတော့ တမာနံ၊ ထားတို့ကို လရိပ် ဖေဖေ
ဦးထွန်းနောင်ဇော်က ဒီဓာတ်ပုံတွေထုတ်ပြတော့ ချက်ချင်းပဲညကအဖြစ်
ကို ထား ဖြေရှင်းခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုမှ လက်မခံဘူး။ လရိပ်ဆိုတဲ့ကောင်
မလေးက ပိုလို့တောင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့သေးတယ်။ ထား တစ်
ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ ဝေသူနဲ့မင်းညီတောင် ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် တမာနံ၊ ငွေလရိပ်ကပါ မင်းကိုလုံးဝ အယုံအ
ကြည်မရှိတော့ဘူး။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတဲ့”

“နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ ဒီမနက် ငွေလရိပ်စက်ာပူ
လိုက်သွားပြီ။ စက်ာပူမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပြီတဲ့”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောနေကြတာတွေက သူ့ခေါင်း
ထဲမှာ ဒိန်းခနဲပစ်ဆောင့်သည်။ မျှော်လင့်လို့မရလောက်အောင် သူ့အပေါ်

စိတ်နာသွားပြီပဲ။

“ဟာ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လရိပ်က ငါ့ရဲ့ဘဝဖော်
ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆို အဲဒီအတွက် ရှင့်မှာလက်ထပ်စာချုပ်ရှိလား၊ ရှင်တို့
နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးပြီးသားရောရှိလား”

ထားပြောမှ သူ ဒါတွေသတိရသည်။ လက်ထပ်စာချုပ်မရှိ၊
နှစ်ဦးသဘောတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာ ဘာသက်သေအ
ထောက်အထားမှမရှိ။ သူ ဆောက်တည်ရာမရဖြင့် ခေါင်းကိုအုတ်ခုံရံနှင့်
ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းဆွဲရင်း ဖျောင်းဖျန်းချသော်လည်း
သူ့ရင်လောင်မြိုက်နေရ၏။ သူ ထားကိုလှမ်းကြည့်တော့ ထား မျက်ဝန်း
မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။

တကယ်တမ်းကြည့်လား လရိပ်ရယ်။

အခန်း (၃၃)

လရိပ်နဲ့ဝေးကွာခဲ့ရတာ ရက်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် အမြဲတမ်း သတိရနေဆဲ။ သူ့ဘေးနားမှာ အားပေးဖော်အဖြစ် ထားကတော့ မပြောင်းလဲ။ ထား ဒယ်ဒီလည်း ရောဂါတွေပျောက်လို့ အလုပ်တွေပြန်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ထားနှင့်သူကလည်း သွားသွားလာလာ အတွဲမပျက်။ ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက

“တမာန် မင်း ထားကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါလားကွာ”

ဒီလိုပြောကြတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘဝအတွက် ထားကိုရွေးချယ်သင့်ပြီ”

သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းတာကို အားနာပေမယ့်လည်း ထားကို သူ့ဘဝထဲမှာ နေရာပေးလို့မရအောင် လရိပ်က စိုးမိုးနေဆဲ။

“မင်းတို့စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ထားကို သနားပေမယ့် ချစ်လို့မရခဲ့သလို အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုတည်ဆောက်ဖို့ ငါ့စိတ်တွေ မရဲဘူး။ ထားကို အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ လက်ခံပါရစေ”

“တကယ်ပဲ မင်းရင်ထဲမှာ ထားက နည်းနည်းတောင်ရှိမနေဘူးလား။ အန်ကယ်ကလည်း မင်းကို ထားနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်နေပြီ၊ မင်းအနေနဲ့ ငြင်းဖို့မကောင်းတော့ဘူး”

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ဒယ်ဒီတို့အတင်းအကျပ် စီစဉ်ပေမယ့် ငါ လက်မခံရင် ထားအတွက် သိက္ခာမဲ့ရာကျမယ်၊ ထားကိုလည်း တစ်သက်လုံး ငါ့ကြောင့်စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ လရိပ်ကို မေ့လို့မရဘူး။ ဒယ်ဒီကိုပြောပြီး လရိပ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ တွေးထားခဲ့ကြတာ၊ အခုတော့”

သူ မျက်ရည်တွေဝဲကာ စကားဆက်လို့မရတော့။ သူ့အတွက် ပြောကြပေမယ့်လည်း သူမှ ထားကိုလက်ခံလို့မရတာ။ ဒယ်ဒီနဲ့ဆုံတော့လည်း မရိုးနိုင်သောစကားတွေနှင့် ထပ်တလဲလဲ နားချသည်။

“ကိုယ့်အပေါ် မချစ်တော့လို့ ထားခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထဲ သံယောဇဉ်တွေတွယ်နေမှာလဲ၊ မေ့လိုက်ပါ၊ သားရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပြီးတာတွေ အကုန်မေ့လိုက်၊ အချစ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း နုပျိုနေတာ၊ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်စလို့ရသေးတယ်”

“မဖြစ်ချင်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီလိုပဲ မာမိထားခဲ့သလို သားနေ

လို့ရပါတယ်”

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားမိတာအမှန်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ရွယ်သေးသော သားကိုတော့ တစ်ယောက်တည်းအထီးမကျန်စေချင်တာကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စည်းရုံးကာ မနည်းနားချခဲ့မိသည်။

“ဒယ်ဒီတုန်းက ငယ်တဲ့အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ သားတောင် သိတတ်နေပြီ။ အခု သားက ငယ်သေးတယ် ကိုယ့်တဝအတွက် အဖော် မွန်ဆိုတာ လိုတယ် သား။ ဒယ်ဒီမှာ သားတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သားမှာတော့ ဘာသံယောဇဉ်မှ မကျန်ခဲ့ဘူး သား”

ဒယ်ဒီစကားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အဆုံး ထားနှင့်လက် ထပ်ဖို့ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ပြုံးရွှင်သွားသော ဒယ်ဒီမျက်နှာ သူငယ်ချင်းတွေသိတော့လည်း ဝမ်းသာမူဝံ့က သူ့အပေါ် ဖိတ်စင်ကျ လာသည်။

ဖိတ်စာတွေရိုက်ကြ၊ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်နှင့် အလုပ်တွေရွပ် သွားကြပေမယ့် သူကတော့ အခန်းထဲကမထွက်။ ဒါကို ထားနှင့်သူငယ် ချင်းတွေက နားလည်ပေးကြ၏။

“မင်းတို့မကလာဆောင်ရက်တစ်ပတ်ပဲကျန်တော့တယ် တမာန် စိတ်ကိုရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ထားစမ်းပါကွာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထားတွေ့ သွားရင် အားနာစရာကြီး။ ဒါနဲ့ မနက်က ဖိတ်စာတွေရပြီလေ၊ မင်း ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မင်းတို့အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါကွာ၊ ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်မရှိလို့ပါ”

ခုတင်ပေါ်ကမထ။ အခန်းထဲကမထွက်နှင့် လူကြီးတွေ၊ သူငယ် ချင်းတွေ စီမံသမျှ သူတို့လုပ်ချင်တာလုပ် သူလည်းနေချင်သလိုနေခဲ့ သည်။

ဖိတ်စာတွေ ဝေမယ့်နေ့ရောက်တော့ ဝေသူနှင့်မင်းညီ အစော ကြီးရောက်ချလာ၏။ ပျော်ရွှင်နေသော ထားက သူ့ဘေးနားလာထိုင်ကာ

“တမာန် ဖိတ်စာလေးက အရမ်းလှတာပဲ၊ အဖြူပေါ်မှာ ငွေမင် ရောင် စာလုံးလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ထင်းနေတာပဲ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

ထားကို အားနာစိတ်နှင့်လှမ်းယူလိုက်ပေမယ့် မကြည့်ဖြစ်ပါ။ လက်ထဲကဖိတ်စာလေးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားတော့ ထားက

“နာမည်စာလုံးလေးတွေကလည်း ဖောင်းကြွလေးနဲ့ လုပ်ထား တော့ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလေးပဲနော် တမာန်”

“ဟင် ဪ အင်း ဟုတ်တယ်”

မင်းညီနှင့်ဝေသူက သက်ပြင်းတွေမှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းယမ်း သည်။ ဖိတ်စာပေါ်က စာလုံးကိုတောင် တမာန် စိတ်မဝင်စားတာ သိ လိုက်သည်။

“ထား တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ မျက်ကြောတွေကိုက်နေလို့ သေချာ မကြည့်နိုင်တာ၊ ဝေသူနဲ့မင်းညီ မင်းတို့ပဲ ဖိတ်စာတွေ ကမ်းပေးပါကွာ၊ ငါ ခေါင်းတွေလည်းတကယ်ကိုက်နေလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကောင်းစားဖို့ပဲ ကူညီရမှာ ခေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းညီ ထောက်ခံတယ်မလား”

မင်းညီက ခေါင်းညိတ်ကာ ရယ်နေသည်။ ထားကတော့ အမြဲ
တမ်း မျက်နှာလေးကပြုံးနေလျက်။ သူတို့တွေ ပျော်ရွှင်နေကြတာကို
ကြည့်ရင်း သူလည်း ပျော်ရွှင်နေရမယ့်အချိန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့စိတ်
တို့က မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့။

အခန်း (၃၄)

မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ အားလုံးပျော်ရွှင်နေသလောက် သူ့စိတ်တို့က
ဘယ်လိုမှ မလန်းဆန်း။ သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ထားကို အားနာသည်။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရင်ထဲက ခံစားနေရတာ ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးဖြစ်
သည်။

ထားကတော့ အစောကြီးကတည်းက ဟိုတယ်မှာပဲပြင်မယ်ဟု
ဆိုကာ သွားနှင့်သည်။ မင်းညီနဲ့ဝေသုရောက်လာတော့ သူ ငေါင်တီငေါင်
တောင်နှင့်ထိုင်လျက်က မထသေး။

“ဟာ တမာန် သွားမယ်လေကွာ၊ ဟိုတယ်ကျမှသာ အဝတ်
အစားတွေလဲလိုက်တော့ အန်ကယ်ရော”

“ဒယ်ဒီကို ဦးနေမင်း လာခေါ်သွားတယ်၊ သူတို့ဝင်ရောလေး

လည်းရှိလို့ သွားနှင့်မယ်တဲ့”

“ကဲ ဒါဆို တို့လည်းသွားကြမယ်လေကွာ”

မသယ်ချင်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် နှေးကွေးစွာ ကားပေါ်တက် လိုက်သည်။ နောက်ခန်းမှာတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ကူရှင်ကိုမှီကာ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဆီဒုံးနားဟိုတယ်ရောက်တော့ ငှားထားသော အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားတွေလဲ ပြင်ကြဆင်ကြ။ ထားကတော့ သူ့အခန်းထဲမှာပင် ပြင်ဆင်နေတုန်းဖြစ်မည်။

မတည်ငြိမ်သောစိတ်တွေက ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ဝေသုနဲ့မင်းညီကလည်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုသိနေ၍ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။ ထိုအချိန်မှာ ရွှေဝါရောင်စကတ်ဒူးဖုံး လေးနှင့် ဝင်လာသော ထားက

“တမာန် အချိန်နီးကပ်နေပြီ၊ မပြီးသေးဘူးလား”

ထား မေးတာကို မဖြေနိုင်ဘဲ သူ တွေတွေကြီးဖြစ်နေခင်၊ ဒယ်ဒီရဲ့ဆန္ဒ၊ ထားကိုသနားစိတ်နှင့် လက်ခံခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲကို နောင်ထဲ တွေ့ရချင်နေမိသည်။

“တမာန် ရှင့်ရဲ့သတို့သမီးက အသင့်ဖြစ်နေပြီတဲ့ ထားကို ပြောလိုက်တယ်”

“ဗျာ ဘယ်လို ထား၊ ထား ဘာပြောတာလဲ”

ထားက ပြုံးပြီးလေးနှင့် သူ့လက်ထဲ ဖိတ်စာလေးကမ်းပေး

သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သတို့သမီးနားမည်ကို အသေအချာဖတ်ကြည့်”

သူ အူတူတူနှင့်ဖိတ်စာကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့

“တွေဝေမနေနဲ့တော့ တမာန်၊ ဟိုမှာ ရှင့်သတို့သမီးလေး လာနေပြီ”

မိုးသားအပျော့ ငွေမင်ရောင် လက်လက်တောက်ပသော ဂါဝန် အရှည်သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် လရိပ်ကိုမြင် တော့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ခဲ့။ မင်းညီကပင် အနားကပ်လာပြီး

“မင်း အံ့ဩသွားအောင်လို့ လူကြီးတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ထားနဲ့ ငါတို့ စီစဉ်လိုက်တာပဲ”

“ဘယ်လို ထားနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် တမာန်၊ ရှင် ကံကောင်းတာ လရိပ်မှာ ရှင့် ရင်သွေးလေး လွယ်ထားရတာပဲ”

ထား စကားကြောင့် သူ့အံ့ဩမင်သက်စွာ လရိပ်ကိုကြည့်တော့ ရှက်ရိပ်လွှမ်းသော မျက်နှာလေးနှင့်ရှိသည်။

“ဟင် ထား တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် နောက် ရှင်လရိပ်ကို တကယ်ချစ်နိုင်တာ ဟုတ်ရဲ့ လားဆိုတဲ့ သံသယစိတ်ကြောင့် လရိပ်ကို စင်္ကာပူသွားပြီလို့ တို့တွေလိမ် ခဲ့တာ၊ အမှန်တကယ်လည်း လရိပ်ကို အန်ကယ်ဦးထွန်းနောင်ဇော်က သူ့သူငယ်ချင်းသားနဲ့ ပေးစားတော့မှာ၊ ထားကိုယ်တိုင် အန်ကယ်ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြီး ရှင့်ဘက်က တကယ်ချစ်တာပါဆိုပြီး ရပ်တည်

ပေးခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာတင် လရိပ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

သူ လရိပ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ထားကလည်း လရိပ် ပန်းလေးကိုဖက်ကာ နောက်ထပ်စကားတွေကို ဆက်နေဆဲ။

“ထားရဲ့မိဘတွေကိုရော၊ ရှင်ဒယ်ဒီကိုပါ အကြောင်းစုံပြောပြတော့ သူတို့လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ထားလုပ်ရပ်တွေကို မကန့်ကွက်ဘဲ ရပ်တည်ပေးခဲ့ကြတာလေ”

ပြောနေသော ထားမျက်နှာလေးက တဖြည်းဖြည်း အရောင်ဖျော့ကျလာသလို ထင်ရသည်။

“တမာန် ရှင် လရိပ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ နှလုံးသားမှာ နေရာပေးခဲ့တာ ထား ယုံသွားပါပြီ”

တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်ပြီး ထား ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ ထားရင်ထဲမှာ ငိုနေတာကိုတော့ သူ မြင်နေရ၏။ ထား ယဲ့ယဲ့လေးပြီးရင်း

“ထား တာဝန်ကျပါတယ်နော် တမာန်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းရပါစေလို့ ထား ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကဲ ထားလည်း ရှေ့မှာသွားညှော်ခံလိုက်ဦးမယ်”

ခန်းမဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသော ထားကို သူတို့နှစ်ယောက် မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်နေမိ၏။ တမာန်ရင်ထဲမှာလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် လေးပါပဲ။

တို့တာဝန် လိုအပ်နေတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ ကျေးဇူး

တင်ပါတယ် ထားရယ်။ ထားရင်ထဲမှာ လိုအပ်နေတဲ့ အလွမ်းဒဏ္ဍာရီ လေးကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးမယ့်သူ တွေပါစေလို့ တို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

သူ လရိပ်ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ အခန်းထဲဝင်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိကြတော့ချေ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူတို့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာလဲမသိ။

လွမ်းနေရတာကြာပြီမို့ သူ လရိပ်ကိုယ်လေးကို မလွတ်တမ်းပွေ့ဖက်ထားရင်း

“အကြာကြီးခွဲနေရတာ မလွမ်းဘူးလားကွာ၊ ကိုကို့မှာတော့ သေလုနေပါပဲ”

“မလွမ်းဘဲနေပါမလား ကိုကိုရယ်၊ ဖေဖေဒေါသတွေအောက်မှာ မလှုပ်ဝံ့ဘူး။ မမထားလည်း လာတောင်းပန်၊ လရိပ်မှာလည်း ကိုကိုရင်သွေးလေးလွယ်ထားရပြီဆိုတော့ ဖေဖေ ယိုင်နဲ့လာတာပေါ့။ နောက်ကိုကိုဒယ်ဒီပါ ရောက်လာပြီးပြောတော့မှ ဖေဖေ စိတ်လျှော့တာ၊ အဲဒါ ဒီမိုက်ထဲက ကလေးလေးကြောင့်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ယောက္ခမကြီးက မြေးချီရတော့မယ်ဆိုတော့ သမက်ကိုမခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲ”

“ကိုကိုနော်”

ရှက်သံဝဲဝဲလေးနှင့် လရိပ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှိန့်လာ၏။ လရိပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ တိုးဖက်ရင်း အနမ်းတွေခြွေဖို့ဖြစ်တော့

“အိုး ပြင်ထားတာတွေ ပျက်ကုန်မယ်လေ ကိုကိုရဲ့”

“ပျက် ပျက်ကွာ”

“အမလေး လေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တို့က ရွှေမင်းသမီးလေးကို အသေအချာ ပြင်ဆင်ပေးထားရတာ၊ ရှင်ကြီးကဲချင်ရင် မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ကဲပါတော် တောင်းပန်ပါနဲ့”

အခန်းဝက ကြားလိုက်ရသော အလှဖန်တီးရှင်မာမိအသံ ကြောင့် သူ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟေ့ကောင် တမာန၊ မြန်မြန်ပြင်ဆင်တော့ မင်္ဂလာပွဲက တော့မယ် ဟဲ ဟဲ”

မျက်နှာပူပူနှင့် သူ့အချစ်တွေကို မျှိုသိပ်ထားလိုက်ရ၏။ လရိပ် ကတော့ ပြုံးပြုံးလေး သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ။

မင်္ဂလာပွဲကြီးပြီးဆုံးလျှင်တော့ မြတ်နိုးစရာချစ်သူလေးကို အနှောင့်အယှက်တွေကင်းစင်သော ကမ္ဘာလေးဆီကို သူ ခေါ်ဆောင် သွားရမည်။

ထိုကမ္ဘာလေးထဲမှာ သူ့ရယ်၊ လရိပ်ရယ် အဆုံးမဲ့သောချစ်ခြင်း တွေ့ရယ် ...။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
သူရှိ